

BENET XVI CONSAGRARÀ LA SAGRADA FAMÍLIA EL PRÒXIM 7 DE NOVEMBRE

El Papa, a Barcelona

Agustí Codinach

La notícia més esperada per tota l'Església catalana finalment s'ha confirmat. El papa Benet XVI visitarà Barcelona el pròxim 7 de novembre amb motiu de la dedicació del temple expiatori de la Sagrada Família. Vint-i-vuit anys després de la històrica visita de Joan Pau II a Barcelona, un nou Successor de Pere viatjarà a Catalunya. Ho farà després de pelegrinar a Santiago de Compostel·la, el dia 6 de novembre, en el marc del seu segon viatge pontifici a Espanya. La confirmació del viatge del Sant Pare a Barcelona ha suscitat arreu del país nombroses mostres de satisfacció i d'agraïment envers el Papa. El cardenal Lluís Martínez Sistach, que ha estat l'impulsor directe d'aquesta visita, ha manifestat la joia de tota la comunitat catòlica i ha recordat que «aquest esdeveniment tindrà una dimensió mundial». «Aquesta visita —ha afirmat també l'arquebisbe de Barcelona— ens ha d'ajudar amb una vida cristiana més intensa, creixent tots en fidelitat a Déu i a l'Església, i en la solidaritat amb tots, especialment amb els més pobres i necessitats.»

P 3-5

Pelegrí d'excepció a Santiago

«Vull anar a Santiago com a pelegrí de la fe i com a testimoni del Crist ressuscitat, i unir-me així a tants i tants pelegrins que ja hi han arribat en aquest Any Sant, que hi estan arribant i que hi arribaran.» Amb aquest esperit anirà Benet XVI el proper 6 de novembre a la ciutat de l'apòstol. Com ha explicat Mons. Julián Barrio, arquebisbe de Santiago, aquest esdeveniment serà ocasió «per revitalitzar la nostra vida espiritual i també, n'estic segur, la nostra vida social».

ARTICLE DEL P. MANEL NIN SOBRE EL SÍNODE DE BISBES PER AL PRÒXIM ORIENT P 7

Les despulles del cardenal Vives i Tutó ja descansen a Llavaneres

Agustí Codinach

P 20 i 21

Violència contra els cristians iraquians

En les darreres setmanes s'han incrementat els atacs contra la població cristiana, i l'Església iraquiana ha demanat a les autoritats que assumeixin la seva responsabilitat per salvaguardar la presència cristiana. Per això, els bisbes iraquians es pregunten: «La sang dels nostres fills, que són fills de l'Iraq, la sang dels nostres bisbes i sacerdots seguirà sent vessada impunement, sense que ningú no cerqui els assassins?» P 8

L'Església demana respecte i diàleg als veïns de Salt

La població de Salt ha estat notícia en les darreres setmanes pels conflictes entre veïns a causa de la sensació d'inseguretat. Una sensació que, a més, s'ha vinculat amb els immigrants, molts presents en aquesta població gironina. Davant d'aquesta situació, els dos rectors de Salt, després de reunir-se amb els respectius consells parroquials, van llegir en totes les celebracions un comunicat que va servir per recordar que «la solució dels conflictes no es troba en els enfrontaments, sinó en el respecte i el diàleg, que assegurin una bona convivència. Recordem, en tot moment, l'anomenada regla d'or evangèlica, vàlida per a tothom: "Feu als altres tot allò que voldríeu que ells us fessin a vosaltres."»

P 22

Sumari

P 9 L'Església ajuda els damnificats a Xile

P 27 Aniversari de l'Arxiu Històric de Tarragona

P 28 Nou sacerdot a la diòcesi de Tortosa

P 29 Justícia i Pau, contra la guerra a l'Afganistan

P 33 «La Passió de Reus», espectacle en valors

Editorial

Salvador Espriu, al llindar del misteri

Fa un quart de segle de la mort de Salvador Espriu i Castelló (Santa Coloma de Farners, 1915 - Barcelona, 1985). El gran poeta i dramaturg tornava per sempre a Sinera, el seu Arenys de Mar literàriament transfigurat. Mn. Rovira Bellosó explica que els dos poetes més venerables i coneguts de la poesia catalana posteriors al noucentisme, Espriu i Foix, eren creients, tot i que Espriu no es va presentar mai en públic com a confessionalment catòlic. «El poeta, en teoria, no era creient, però anava sovint a l'església ja que des de petit havia mamat la fervent religiositat de la seva mare», escriu un autor contemporani. Ran de la commoció experimentada per la mort de l'abat Escarré el 1968, la revista *Serra d'Or* va publicar una carta oberta de dol i d'homenatge que vint-i-set signataris adreçaven «en la nostra condició de no catòlics o d'agnòstics». Un dels signants era Salvador Espriu, que havia estat precisament el qui havia afegit les paraules «o d'agnòstics». Aquest fet va motivar una correspondència creuada entre el poeta de Sinera i el P. Maur M. Boix de Montserrat: en cosa de vint mesos van encreuar una vintena de cartes. En una d'elles Espriu explica: «Jo no he fet mai una explícita declaració confessional, perquè d'una manera radical i honesta ara com ara no la puc fer, però tampoc no he fet mai —ni faré— una declaració anticonfessional, perquè tampoc no puc. (...) Portat per la meua afecció al pensament jueu i recordant Maimònides, hauria proposat, si hagués gosat l'afegit "o els indecisos", o bé "o els perplexos".» I en una altra carta diu: «La meua animeta de llum d'oli oscil·la sempre, a punt d'apagar-se entre els llamps i trons i la desfermada majestat del vent del Sinai

i el torb paorós i al·lucinant del Calvari. Potser li falta rebre l'oratge, tan tranquil que ni una fulla ni una estrella no es movien, de la nit de Nadal, i l'aire de llum a trenc d'alba de la Resurrecció.» I expressa també la seva admiració per la seqüència de Pasqua: «*Dic nobis, Maria, quid vidisti in via.*» «I tot allò tan extraordinari que segueix i que em posa tothora la pell de gallina. Però m'aturo en aquest llindar. Sens dubte perquè no sóc digne de passar-lo.»

Mn. Joan Carrera, arran de la mort de l'autor de *La pell de brau*, escrivia a *Catalunya Cristiana*: «No sé si algun lector esperaria aquí una referència al tema de la fe: prefereixo d'estar-me'n. Penso que els creients tenim molt a agrair a Espriu: la seva obertura i simpatia als valors cristians, el fons de la seva obra i fins les seves imatges immerses en la tradició judeocristiana. A part d'això, sento un gran respecte per l'actitud expressada en l'admirable pròleg de la seva Setmana Santa i vull atènyer-m'hi: "Crec que ens pertany el lliure i imprescindible dret d'interrogar i d'indagar, sense rendir-nos mai a la coacció de cap pretesa autoritat, del color que sigui, sobre tota mena de problemes i qüestions".»

Arran de la mort d'Espriu, el periodista Joan Rendé escrivia: «El poeta va traspassar, però els mots romanen, salvats (de moment) tal com ell mateix havia deixat escrit amb una intenció segura: testamentària eterna.» Així expressava Espriu la seva fe, des del llindar del Misteri: «No s'acaben amb mi la cadena i el temps./ Uns dits purs alçaran el benigne silenci de Déu,/ cada dia i per sempre, damunt el meu crit:/ el silenci em dóna l'antic nom de fill.»

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronà, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Lluís Bertran, Rosa M. Boixareu, Cinto Busquet, Lucía Caram, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Andreu Ibarz, Elisabet Juonola, Josep M. Llop, Dani Majà, Francesc Malgosa, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Manel Nin, Alberto Quattrucci, Enric Puig, Jesús Renau, Josep Rius-Camps, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrias, Lluís Serra, Valentí Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, Josep M. Tomàs, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 117 €

Gibraltar i Portugal: 117 €

Resta d'Europa: 192 €

Amèrica i Àfrica: 230 €

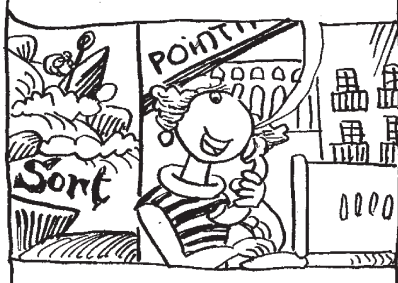
Àsia i Oceania: 308 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

PLACES PER A ESPORTS D'AVENTURA? TANTES COM EN VULGUI.

TURISME DE SOL I PLATJA? TANTES PLACES COM CALGUI.

TURISME CULTURAL? DEMANI, DEMANI...

TIQUETS ROMA-BCN PER AL NOVENBRE? NO HI COMPTI! ÉS QUE ESPEREM UNA VISITA QUE NO VOLEM QUE ES QUEDI SENSE... VOLEM ASSEGURAR LA JUGADA, SAP.

El Papa vindrà a Barcelona

Benet XVI presidirà l'acte històric de consagració del temple de la Sagrada Família

Carme Munté
Barcelona

El 7 de novembre de l'any 1982 va ser una data històrica per a l'Església catalana: el papa Joan Pau II va visitar Montserrat i Barcelona. Malgrat el mal temps, milers de fidels van seguir els passos del papa Wojtyła al llarg del seu recorregut i el van veure avançar per l'avinguda Gaudí fins al temple de la Sagrada Família, on va resar l'Àngelus i va pronunciar una breu allocució en què va demanar per les mares de família i va tenir un record especial per Antoni Gaudí i pel P. Josep Manyanet.

Han passat 28 anys i Catalunya i Barcelona tornaran a reviuir aquest moment tan especial de la visita del Sant Pare. Tornarà a ser un 7 de novembre, però de l'any 2010, i en aquesta ocasió Barcelona rebrà la visita del papa Benet XVI, el cardenal Joseph Ratzinger. L'ocasió de la visita encara serà més especial:

la consagració del temple de la Sagrada Família, la gran catedral d'Europa del segle XXI construïda a cavall de tres segles. El temple que cada any rep la visita de més de dos milions de turistes i que s'ha anat construint gràcies a l'esforç de tot un poble i seguint la inspiració del geni d'Antoni Gaudí.

En qüestió de setmanes, el cardenal Lluís Martínez Sistach va passar de l'optimisme a la satisfacció quan finalment va poder abandonar la reserva que li havien demanat des del Vaticà i notificar públicament que el Papa vindrà a Barcelona. Feia molt de temps que l'arquebisbe Martínez Sistach havia convidat personalment el Sant Pare a presidir la consagració de la Sagrada Família i feia molt de temps que intuïa i sabia que la invitació seria acceptada perquè «el Papa sempre hi havia mostrat molt interès». Malgrat això, la prudència va ser la tònica general fins al darrer moment.

Tota l'Església de Barcelona i de Catalunya, així com el conjunt de la societat civil, es van afegir a l'alegria manifestada pel cardenal Lluís Martínez Sistach quan va començar la roda de premsa convocada el 3 de març a l'arquebisbat de Barcelona: «El Sant Pare Benet XVI ha acceptat la invitació que li vaig fer i vindrà a Barcelona a presidir la consagració del temple de la Sagrada Família. El Sant Pare vindrà el diumenge dia 7 de novembre d'aquest any per la celebració solemne en el nostre estimat temple de la Sagrada Família.»

Tal com va destacar el

cardenal, «la visita del Sant Pare Benet XVI confirmarà la nostra fe, enfortirà la nostra esperança i esperonarà la nostra caritat», i va convidar el conjunt de la diòcesi a preparar-se espiritualment per a la visita del Sant Pare, «del Bisbe de Roma i successor de l'apòstol Sant Pere que és el principi i fonament de la unitat de tota l'Església i estarà aquí a casa nostra. Lliurem-nos tots a preparar aquesta visita del Sant Pare i preparem-nos-hi amb la pregària i amb la solidaritat envers els pobres i necessitats».

Es preveu que el papa Benet XVI arribi a Barcelona el diumenge 7 de novembre procedent de Santiago de Compostel·la. L'agenda no està enllestida, però es preveu que l'estada de tres dies a l'abril del cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat del Vaticà, amb motiu de la beatificació del P. Josep Tous serveixi al mateix temps per preparar l'agenda del papa Benet XVI a Barcelona.

Cardenal Lluís Martínez Sistach: «L'acte tindrà una dimensió mundial»

Què pot afegir sobre l'anunciada i esperada visita de Benet XVI a Barcelona?

És una visita que es presenta amb molt de goig i molta satisfacció. Sentim una actitud d'agraïment envers el Sant Pare per haver acceptat aquesta invitació que li vaig fer de venir a Barcelona a consagrar el temple de la Sagrada Família. El Papa, doncs, vindrà a Barcelona perquè s'ho ha pres amb molt interès. Estarà entre nosaltres el diumenge 7 de novembre i potser fins i tot arribarà a pernoctar a Barcelona. L'acte central serà la dedicació de la Sagrada Família. Lògicament no tenim més detalls perquè encara ho hem de preparar conjuntament amb la Casa Pontifícia, amb la comissió que prepara els viatges del Papa i amb les diòcesis respectives, però l'essencial està ja confirmat. **No es descarta en aquests moments que hi pugui haver una activitat més del Sant Pare a Barcelona o a Catalunya?**

Primer caldrà veure les possibilitats d'horari. Una celebració de dedicació d'una església no és una eucaristia com les altres, sinó que és una mica més llarga i demana més temps. Ja veurem si podem organitzar altres actes, però el motiu pel qual vaig

convidar el Sant Pare va ser per la dedicació d'aquest temple que té una ressonància extraordinària tant per la seva significació bíblica, teològica, catequètica, espiritual i religiosa com també per la seva dimensió artística. Per això en aquesta visita s'uneixen dues dimensions importantíssimes que coincideixen en aquesta universalitat. La Sagrada Família té aquesta dimensió vertical i horitzontal, aquesta creu, que sempre està present en la nostra vida. Tenim una dimensió transcendent de relació amb Déu, el nostre creador i salvador, i tenim també unes relacions horitzontals amb les altres persones i amb els altres pobles.

La visita del Papa sempre es presenta com una gran oportunitat per revitalitzar la vida diocesana, també per afavorir la comunió i la identitat de l'arxidiòcesi.

Efectivament, la visita ens ha d'ajudar amb una vida cristiana més intensa, creixent tots en la fidelitat a Déu i a l'Església, en la solidaritat amb tots, especialment amb els pobres i amb els necessitats. D'altra banda, també és cert que aquest treball ja el fem a Barcelona tant l'Església diocesana, com les comunitats parroquials, els religiosos i les religioses... Càritas

està responnent moltíssim a tantes i tantes necessitats. Cal incidir també en la dimensió de la comunió, de sentir-nos Església catòlica, ja que el Papa és el principi i fonament de tota l'Església.

L'any 2002 es tancava la fase diocesana del procés de beatificació d'Antoni Gaudí, un procés que ara es troba a Roma en mans de la Congregació per a les Causes dels Sants. Hi ha cap novetat en aquest sentit?

Ara mateix estem pendent que finalitzi la *positio*, el volum que conté la síntesi de tota la documentació aportada per a la causa, i ens faltaria també el miracle que ha de fer possible la beatificació. En aquest sentit, demano a tots els fidels de l'arxidiòcesi de Barcelona que demanin la intercessió d'Antoni Gaudí, que no el vegin només com un gran arquitecte, com un geni de l'arquitectura i de l'art, sinó també com un geni de vida cristiana. És un servent de Déu i per tant ens hi podem encomanar. Gaudí deia que a la Sagrada Família tot és providencial i això s'està realitzant. En els darrers dotze anys han entrat a la Sagrada Família per visitar l'interior del temple en construcció més de 24 milions de persones i mai no hi

ha hagut cap accident, com tampoc no n'hi ha hagut entre els treballadors. Són coses que ens indiquen que la providència està actuant i sobretot deu ser per intercessió d'Antoni Gaudí.

La visita del papa Benet XVI pot influir d'alguna manera en el polèmic pas de l'AVE pels fonaments de la Sagrada Família?

Aquesta visita no és només important per casa nostra i pels problemes concrets que nosaltres puguem tenir. Certament que aquesta visita té una dimensió important per a la nostra diòcesi i per a la nostra ciutat, per Catalunya i per tot Espanya, perquè és una visita del Papa que ens ha d'enriquir amb la seva presència, el seu magisteri i les seves paraules, però també aquesta visita té una dimensió mundial. D'altra banda, també és cert que el que el Papa ens digui pot orientar també el futur del temple de la Sagrada Família. L'acte, per tant, serà notícia per la presència del Papa i al mateix temps perquè el temple en si ja té una dimensió mundial. Serà un esdeveniment mundial, serà notícia per a molta gent i serà molta gent la que vindrà a veure acabat, almenys per dintre, el temple de la Sagrada Família.

Esdeveniment històric

L'anunci de la visita del Papa provoca gran satisfacció arreu de Catalunya

SEBASTIÀ TALTAVULL

Bisbe auxiliar de Barcelona

«La confirmació de la presència a la nostra ciutat de Benet XVI és una gran alegria per a Barcelona, per a l'arxidiòcesi i per a tot Catalunya. Penso que, en aquests moments, acollir el Papa pot donar una empenta i un significat molt gran a tot el que estem fent de cohesió de la diòcesi, de sentit de comunió, i aquestes ganes que tots tenim de col·laborar plegats en la transmissió del missatge de Jesús. I més encara des d'una instància com és la Sagrada Família, que pel seu significat abasta no només la ciutat, sinó tot el món, perquè és visitada per tothom. El fet que sigui el temple de la Sagrada Família és també una crida a defensar i posar en relleu aquesta comunitat de vida i amor exemple de la Sagrada Família.»

ANTONI PUJALS

Vicari de l'Opus Dei per a Catalunya

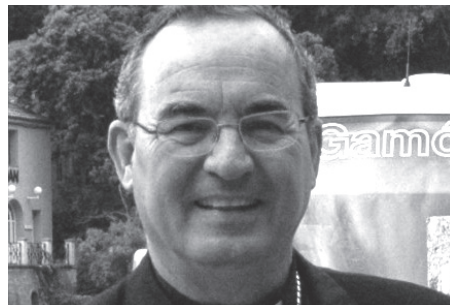
«Que Benet XVI vingui a Catalunya és un motiu de molta alegria. El Sant Pare ens honora amb la seva visita i li ho hem d'agrair. Farà palesa la gran sintonia que hi ha entre el pensament de Benet XVI, d'alt nivell intel·lectual, modernitat, i sensibilitat per l'art, amb els valors de la nostra cultura, dels quals la construcció de la Sagrada Família n'és una expressió privilegiada i magnífica. Estic segur que trobarà el caliu de moltes persones que l'estimem en aquesta terra. Ara, hem de disposar-nos a rebre'l de la millor manera, com a ciutadans i també com a creients amb la pregària i aprofundint en els seus ensenyaments.»

JOAN RIGOL

President delegat de la Fundació de la Junta Constructora de la Sagrada Família

«La visita del Papa és una notícia molt important per a Barcelona, per a Catalunya i per al conjunt de l'Estat. Posa la Sagrada Família en el mapa de l'Església universal. Tothom ja sap que la Sagrada Família és un punt d'atracció de milions de visitants, és un monument a la nostra cultura i Gaudí és un personatge extraordinari en aquest sentit, però també cal recordar que és sobretot un temple. La Sagrada Família és un lloc d'espiritualitat, un lloc on tothom, tant els creients com els no creients, es poden trobar i reflexionar sobre ells mateixos. Per als cristians, esdevé, a més, un lloc privilegiat de culte. Tot això és el que el Papa ens ve a dir. Que aquest gran monument, aquest gran personatge que és Gaudí, que ha posat Catalunya en l'àmbit de tot el món, té un sentit religiós, cristià i un sentit d'interioritat espiritual molt fort. Esperem que la consagració del temple per part de Benet XVI sigui un acte massiu que ens aplegui a tots en comunió.»

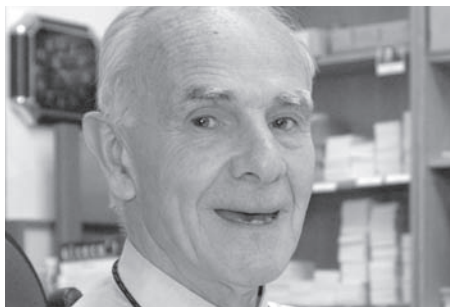

JAUME PUJOL

President de la Conferència Episcopal Tarraconense

«És una alegria immensa la que ens ha donat el Sant Pare, no només per a tots els cristians de Catalunya, sinó també per a tota la gent de bona voluntat que s'estima el treball que fa el Papa en favor de la humanitat i dels pobres. Espero ja amb deler el dia que podrem estar amb el Sant Pare a Barcelona. Per això hem de pregar molt perquè el viatge sigui ben reeixit i doni bons fruits espirituals. La visita de Benet XVI ens ha d'ajudar a estimar més Crist i estimar-nos més entre nosaltres. La unió amb el Sant Pare ha de cohesionar totes les forces per sortir endavant, per recordar-nos dels que més ho necessiten... El Sant Pare consagrarà, a més, un temple que ja ha esdevingut el monument religiós més important del món, construït amb l'amor de tanta gent. És una meravella tenir la Sagrada Família a Barcelona i per a Catalunya és un goig enorme. La presència del Sant Pare tindrà un impacte mundial ja que és el personatge internacional més important que hi ha.»

«El Sant Pare consagrarà un temple que ja ha esdevingut el monument religiós més important del món, construït amb l'amor de tanta gent»

LLUÍS BONET

Rector de la Sagrada Família

«Estem molt contents! Ha estat una iniciativa personal del cardenal Lluís Martínez Sistach, que li feia molta il·lusió i hi tenia molt d'interès, i al final, com que és un home treballador i insistent ho ha aconseguit. Esperem que el Papa es trobi un temple pràcticament acabat. Tothom que el visita queda impressionat i el Papa també en quedarà! Tot serà molt bonic! Imagino que proclamarem el text bíblic d'Ezequiel 47, que és la inspiració que té Gaudí quan dissenya aquest bosc interior. El temple de la Sagrada Família no és un parc temàtic, com molta gent es pensa, sinó que és un espai de pregària i un lloc de pelegrinatge. Gaudí volia fer pregar la gent a partir de la contemplació de la Sagrada Família! El papa Benet XVI també vindrà com a pelegrí i la seva presència impulsarà encara més la dimensió espiritual del temple.»

CLÁUDIO HUMMES

Prefecte de la Congregació per al Clergat

«La visita del Papa aportarà una gràcia molt gran a Catalunya. Serà un moment molt fort i molt feliç. La gent ho viurà amb molta joia! Serà una trobada única amb el Poble de Déu que camina a Catalunya. Una trobada que confirmarà en la fe, que consolarà davant dels patiments de la vida... El Papa és una figura carismàtica. Per això estic segur que serà una gràcia molt gran. Pel que fa a la Sagrada Família, que jo també he visitat aquests dies, només puc dir que me n'he quedat molt impressionat. És una església única al món! Artísticament és una obra absolutament fora del comú, extraordinària, que encarna una mística religiosa, l'Evangeli, la catequesi... És el fruit meravellós d'un autor que va viure a fons la seva fe i que la va voler expressar en aquest gran temple. Barcelona mereix comptar amb el Papa per a aquesta consagració històrica!»

Benet XVI a la «catedral d'Europa»

JAUME AYMAR I RAGOLTA

Director

El cardenal Lluís Martínez Sistach ha anunciat la visita del Sant Pare a Barcelona per tal de consagrar i dedicar el temple de la Sagrada Família. És una gran notícia. El 6 de novembre el Sant Pare visitarà la catedral de Santiago de Compostella, important focus de pelegrinatges intensificats amb motiu de l'any xacobeu, i l'endemà dia 7 oficiarà al

temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona, amb la nau del tot coberta. Encara que el temple barceloní no té el títol de catedral, bé el mereixeria. Gaudí el va construir pensant que tothom hi pogués trobar referents: els artesans, els pagesos, els obrers, els clergues... El seu programa iconogràfic, simbòlic, teològic i espiritual és veritablement extraordinari. L'escultor Etsuro Sotoo, que fa trenta anys que hi treballa, el va definir com la «catedral d'Europa»: va ésser arran de la mostra de Brussel·les del 2008 que portava per títol *El realisme de Gaudí i l'esperança d'Europa*. I aquests dies no han mancat veus que l'han qualificat com la «catedral del món». És una bella coincidència que el Sant Pare actual porti el nom de Benet, pare d'Europa. La seva anunciada presència en un marc tan emblemàtic ens porta a eixamplar el nostre esguard i a preguntar-nos pel sentit d'un edifici tan singular per al segle XXI i els que vindran.

Des de *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel aplaudim la visita del Successor de Pere al cor d'una Església que des d'antic s'ha professat «romana» i que té en la Sagrada Família un dels millors símbols.

«Vull anar a Santiago com a pelegrí de la fe»

Benet XVI serà a la ciutat compostel·lana el 6 de novembre

Rosa María Jané Chueca
Santiago de Compostel·la

«Vull anar a Santiago com a pelegrí de la fe i com a testimoni de Crist ressuscitat, i unir-me a tants i tants pelegrins que ja hi han arribat en aquest Any Sant, que arriben i que arribaran.» Amb aquestes paraules, segons l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la, Mons. Julián Barrio, ha expressat el Papa el desig de visitar la tomba de l'apòstol. Un desig que es farà realitat el 6 de novembre d'enguany. Uns quants moments abans que a Barcelona el cardenal Lluís Martínez Sistach anunciés la visita de Benet XVI a la Ciutat Comtal, l'arquebisbe Barrio va convocar els mitjans per donar-los la gran notícia: el Papa vindrà a Santiago!

Amb gran satisfacció i emoció, que es reflectia en el somriure permanent del seu rostre, l'arquebisbe de Santiago va informar de la data concreta en què Benet XVI trepitjarà terra gallega. «Cada Any Sant», va dir Mons. Barrio, «he demanat una audiència al Sant Pare amb un doble motiu: agrair-li el bell missatge que envia per a l'obertura de la Porta Santa i lliurar-li la Medalla oficial de l'Any Sant». Recordant l'audiència que va mantenir amb el Pontífex, l'arquebisbe de Santiago va destacar que «li vaig mostrar el meu desig de tenir-lo aquí amb nosaltres». L'octubre de l'any passat Mons. Barrio

«Que aquest esdeveniment ens serveixi a tots per revitalitzar la nostra vida espiritual»

va enviar una invitació a Roma amb l'esperança que Benet XVI l'acceptés. Segons l'arquebisbe, «la invitació va ser molt ben rebuda pel Papa i pels

seus col·laboradors. Es tractava aleshores de buscar una data adient».

Quadrar l'agenda del Papa és una tasca difícil i, per tant, buscar la data per a una visita a Santiago ha estat complicat. Fins i tot, «en algun moment determinat es va pensar que amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut el Sant Pare pogués venir a Santiago, però es va descartar i vam continuar pensant quines dates podrien ser les adients perquè el Sant Pare ens visiti perquè, la veritat, vull subratllar-ho, des del primer moment el Papa va tenir molt interès a fer-se present aquí amb nosaltres». Finalment, l'arquebisbe de Santiago va rebre la confirmació de la

data: el 6 de novembre.

Mons. Julián Barrio va voler compartir els seus sentiments davant dels periodistes i va assenyalar que, sobretot, «la primera actitud per part meua és d'agraïment profund al Sant Pare i una gratitud per part de tots els diocesans. Gratitude profunda que ens omplirà de satisfacció i d'alegria». L'arquebisbe de Santiago va aprofitar la compareixença davant dels mitjans per dirigir-se als seus diocesans i demanar-los que «ja des d'aquest moment tinguin en compte en la seva pregària aquesta visita que el Papa ens farà. Que aquest esdeveniment ens serveixi a tots, de manera especial, per revitalitzar la nostra vida espiritual i també, n'estic segur, la nostra vida social».

Pel que fa al programa d'activitats, l'arquebisbe va reconèixer que encara no s'han dissenyat, tot i que «el Papa m'ha manifestat que vol que sigui una visita molt senzilla, perquè entre les moltes virtuts de Benet XVI destaca la senzillesa i l'austeritat».

Finalment, Mons. Julián Barrio va animar a no estalviar esforços davant d'aquesta visita papal, «perquè aquest pelegrí que vol ser Sa Santedat el papa Benet XVI, trobi en nosaltres aquesta acollida, aquesta hospitalitat que nosaltres li hem de donar perquè es trobi entre nosaltres tan bé com ho desitgem. Encara no sabem els actes i programes, que ara hem de començar a preparar».

Anàlisi

El perquè d'una visita

Marta Nin
Periodista

En el procés previ a la confirmació de la visita de Benet XVI a Barcelona, hi havia

qui no acabava de veure possible que el Papa es desplaçés a la capital catalana quan el 2006 ja va visitar València i el 2011 ha de presidir a Madrid la Jornada Mundial de la Joventut. Per a un Pontífex menys viatger que l'anterior, i amb la llarga llista d'estats que esperen una visita de Benet XVI, semblava difícil que el Papa pogués viatjar aquest any a Barcelona amb motiu de la consagració del temple de la Sagrada Família, tenint ja a l'agenda Espanya per a l'any vinent, i havent-hi estat fa quatre anys. Però el que potser no ha tingut en compte qui s'obstinava a argumentar una cosa semblant és que el viatge de Benet XVI no s'emmarcava en una visita pastoral a l'arxidiòcesi barcelonina, sinó en la consagració d'un temple que té una dimensió universal. I quin temple. L'arquitecte que hi va esmerçar gairebé tota la vida és aquell model d'artista cristià que consagra la seva obra no per a ell mateix, sinó a major glòria de Déu. Antoni Gaudí, la causa de beatifi-

cació del qual podria veure's desencallada gràcies a la visita del Papa, és el paradigma d'una concepció totalment ratzingeriana de la fe entesa com a expressió de la bellesa. El geni reusenc no pot sinó entusiasmar un Papa que en més d'una ocasió ha acostat l'experiència de la fe a l'experiència de la bellesa, un Papa que busca el diàleg entre l'art i la fe (com vam veure, per exemple, en la seva trobada amb els artistes a la Capella Sixtina l'any passat). Hem de considerar també que en un moment en què Occident sembla perdre la memòria que l'ha configurat esborrant del mapa les seves arrels cristianes, Benet XVI no pot sinó apreciar l'obra gaudiniana, expressió viva de l'Evangeli. La Sagrada Família no es pot entendre sense un mínim coneixement de les Sagrades Escriptures. A diferència d'altres esglésies, el temple de Gaudí no expressa només la Paraula en el cromatisme o la decoració, sinó fins i tot en la seva estructura i perspectiva. Tota ella parla de la Salvació de Jesús de Natzaret. D'altra banda, en un moment també en què la institució familiar es troba en una crisi aguda, un temple dedicat a la Sagrada Família és un bon referent per als homes i dones d'avui dia. En definitiva, el temple de Gaudí

adquireix una dimensió catòlica universal, que en fa la gran catedral d'Occident del segle XXI. Que sigui el Papa qui en consagri la nau central passa pel davant del nombre de viatges que pugui haver realitzat Benet XVI a Espanya. De totes maneres, en el seu desplaçament a Barcelona hi havia un altre nus per resoldre. La invitació que el president del govern José Luis Rodríguez

Zapatero havia fet a Benet XVI aquest any perquè es desplaçés a Santiago de Compostel·la amb motiu de l'Any Sant. Una invitació reiterada pel ministre d'Afers Exteriors, Miguel Ángel Moratinos, i recordada en diferents ocasions per l'ambaixador d'Espanya a la Santa Seu, Francisco Vázquez el qual, com a polític gallec, era el primer a tenir especial interès perquè el Papa visités Santiago. Des d'instàncies governamentals no s'ha demanat en cap moment a Benet XVI que viatgés a Barcelona. La invitació a Barcelona es deu gràcies exclusivament al cardenal Lluís Martínez Sistach. Darrerament la visita a Santiago ja estava pràcticament descartada, perquè si bé sens dubte la seu de Jaume té una importància cabdal en la història de l'Església a Occident, d'Anys Sants se'n celebren força en un mateix segle, i aquí sí que tenia pes l'argument del nombre de visites fetes al mateix país. En canvi, la visita a Barcelona guanyava terreny cada cop més. I avançant la possibilitat que Benet XVI consagrés la Sagrada Família, Santiago ha acabat veient-se'n beneficiada. Hauria pogut semblar un desaire no anar-hi. I de ben segur que el Papa estarà content de parlar d'arrels cristianes d'Europa des de la catedral de l'apòstol Jaume.

Històrica declaració catolicomusulmana contra la justificació de la violència

Emesa per representants vaticans i la veu acadèmica més prestigiosa del món sunnita

Zenit

Ciutat del Vaticà

Representants musulmans i catòlics del món han firmat una històrica declaració comuna per rebutjar la manipulació de la religió amb l'objectiu de justificar interessos polítics, la violència o la discriminació.

El document ha recollit les conclusions de la reunió anual, celebrada al Caire, el 23 i 24 de febrer, del Comitè permanent d'Al-Azhar per al Diàleg entre les Religions Monoteistes i el Consell Pontifici per al Diàleg Interreligiós del Vaticà.

La declaració està firmada pels presidents de la trobada: el xeic Muhammad Abd al-Aziz Wasil, *wakil* (representant en els afers jurídics) d'Al-Azhar i president del Comitè per al Diàleg d'Al-Azhar, així com pel cardenal Jean-Louis Tauran, president del Consell vaticà.

Al-Azhar, fundada l'any 975, està considerada com la universitat més antiga amb funcionament ininterromput i és vista per la majoria dels musulmans sunnites com l'escola més prestigiosa.

Com explica la declaració final, «els participants van ser rebuts pel gran imam d'Al-Azhar, el professor i xeic Muhammad Sayyed Tantawi, a qui el cardenal Tauran va donar les gràcies per condemnar els actes de violència en els quals van morir sis cristians i un policia musulmà a Naga Hamadi (Egipte), el Nadal ortodox passat, per haver ex-

El Vaticà i el món musulmà mantenen un diàleg constant.

pressat solidaritat a les famílies de les víctimes, i per reafirmar la igualtat de drets i deures per a tots els ciutadans, independentment de la pertinença religiosa. El xeic Tantawi va declarar que només va fer el que considerava que era el seu deure davant d'aquests esdeveniments tràgics».

El Comitè, amb l'ajuda de documents presentats per Mons. Bernard Munono Muyembe i pel professor Abdul-là Mabrouk al-Naggar, va analitzar el tema *El fenomen de la violència confessional: comprendre el fenomen i les seves causes i proposar solucions, fent referència particular al paper de les religions en aquest sentit*.

Al final de la trobada, els participants van acordar oferir aquestes recomanacions: «Prestar més atenció al fet que la manipulació de la religió amb objectius polítics o d'un altre caràcter pot ser font de violència; evitar la discriminació en virtut de la identitat religiosa; obrir el cor al perdó i a la reconciliació recíprocs, condicions necessàries per a una convivència pacífica i fecunda.»

Musulmans i catòlics han demanat «reconèixer les semblances i respectar les diferències com a requisit d'una cultura de diàleg, basada en valors comuns; afirmar que totes dues parts es comprometen novament en el reconeixement i en el respecte de la dignitat

de tot ésser humà, sense distinció de pertinença ètnica o religiosa; oposar-se a la discriminació religiosa en tots els camps (lleis justes haurien de garantir una igualtat fonamental); promoure ideals de justícia, solidaritat i cooperació per garantir una vida pacífica i pròspera per a tothom».

La trobada bilateral va concloure amb el compromís d'«oposar-se amb determinació a qualsevol acte que tendeixi a crear tensions, divisions i conflictes en les societats; promoure una cultura del respecte i del diàleg recíprocs a través de l'educació en la família, a l'escola, a les esglésies i a les mesquites, i difondre un esperit de fraternitat entre totes les persones i la comunitat; oposar-se als atacs contra les religions per part dels mitjans de comunicació social, en particular, en els canals de satèl·lit, tenint en compte l'efecte perillós que aquestes declaracions poden tenir en la cohesió social i en la pau entre les comunitats religioses».

Finalment, catòlics i musulmans han exigít «assegurar que la predicació dels responsables religiosos, així com l'ensenyament escolar i els llibres de text no emetin declaracions o referències a esdeveniments històrics que, directament o indirectament, poden suscitar una actitud violenta entre seguidors de les diferents religions».

El Comitè ha establert que la propera reunió tindrà lloc a Roma, el 23 i el 24 de febrer del 2011.

Mor la primera dona que va ocupar un càrrec directiu al Vaticà

Zenit / Ciutat del Vaticà

Pau VI la va anomenar «la nostra col·laboradora», Joan XXIII s'hi referia afectuosament com la «petiteta» (*piccinina*, per la seva mida), el cardenal Albino Luciani (després Joan Pau I) la va defensar molt enfront d'algunes associacions femenines que la criticaven. Joan Pau II la va anar a visitar a l'oficina al palau Sant Calixt, i Benet XVI també la va anar a veure durant el seu viatge a Sydney el 2008. Era Rosemary Goldie, la primera dona que va ocupar un càrrec directiu al Vaticà, en ser nomenada el 1967 sotssecretària del Pontifici Consell per als Laics, càrrec que va ocupar durant gairebé una dècada. El 27 de febrer passat, als 94 anys, Goldie va morir a la residència d'avis dirigida per la comunitat de les Germanetes dels Pobres.

El seu successor en aquest càrrec, l'uruguaià Guzmán M. Carriquiry l'ha qualificat com «una de les protagonistes del gran corrent històric contemporani de la promoció del laicat a l'Església». «Va acompanyar les dècades crucials en el tema de la dignitat i responsabilitat de fidels laics a l'Església», afegeix l'actual sotssecretari del Pontifici Consell per als Laics.

Rosemary va néixer a Sydney el 2 de febrer del 1916 i va viure 50 anys a Roma: des del 1952 fins al 2002. Va estudiar a la universitat de Sydney i, gràcies a una beca que va obtenir per part

del govern francès, va poder continuar els seus estudis a la universitat de la Sorbona a París. Entre els seus professors hi havia el cèlebre filòsof Jacques Maritain i, a través seu, va entrar en contacte amb l'organització de dones laiques catòliques Grial, i amb Pax Romana. Després de la II Guerra Mundial, Rosemary va tornar a Austràlia, on va realitzar altres cursos universitaris i va promoure localment la Grial i Pax Romana. Després va tornar a París per fer un doctorat en literatura francesa.

Més endavant es va traslladar a Friburg, al sud d'Alemanya, com a col·laboradora de Pax Romana. L'octubre del 1952 va viatjar a Roma per formar part del Comitè permanent per als congressos internacionals per a l'apostolat dels laics. Va tornar a la Ciutat Eterna el 1957, on va entrar en contacte amb persones com Joseph Cardijn, el qual posteriorment va ser nomenat cardenal, i amb l'aleshores arquebisbe de Milà Giovanni Battista Montini, que es va convertir anys després en el papa Pau VI. Goldie va formar així part del primer grup de dones que van col·laborar com a auditors en un concili de l'Església catòlica. Aquesta dona australiana va formar part de l'equip organitzador del tercer congrés de l'apostolat per als laics, i va ser allà on va rebre el nomenament com a sotssecretària de l'aleshores anomenat *Consilium de Laicis*. Quan va deixar el càrrec el 1976, va

passar a ensenyar teologia pastoral a la Pontificia Universitat del Laterà.

Carriquiry la recorda en els cinc anys que va col·laborar amb ella: «Vaig apreciar no només el seu fidel testimoni cristià sinó el servei incansable a la Cúria romana. Es comprometia molt en la feina d'aquest nou organisme.» «Entrava molt d'hora al matí per treballar a la nostra oficina i en sortia tard. Aquesta no era només la seva feina, sinó casa seva on sempre donava el millor d'ella mateixa», afegeix el sotssecretari.

D'altra banda el president de la Conferència Episcopal Australiana, Mons. Phillip Wilson, va recordar la valentia d'aquesta dona: «En un moment en

què els laics i particularment les dones laiques havien d'afrontar lluites per tenir una veu en els afers de l'Església, Rosemary Goldie ha fet història, com a primera dona nomenada oficial a la cúria vaticana.»

Després de jubilar-se, Rosemary va continuar treballant com a directora de tesi d'alguns dels seus estudiants. El 1998 va publicar el llibre *From a Roman Window* i va

preparar l'edició d'una autobiografia de la seva mare, l'escriptora Dulcie Deamer. Quan va tornar al seu país, va continuar servint el Vaticà com a consultora del Pontifici Consell per als Laics.

Va rebre diferents distincions al seu país. Entre elles l'Australian Honour System i també un *honoris causa* per la Universitat Catòlica Australiana.

«Sabem com al final del Concili hi va haver tantes crisis i turbulències, en diferents organitzacions del laicat associat», afegeix Guzmán Carriquiry, qui destaca que Goldie «va ser una dona amb un seny molt serè i equilibrat, i va mantenir sempre fortament i de manera infatigable la comunió eclesial».

Renovar la vida de les comunitats cristianes del Pròxim Orient

Manel Nin,
arximandrita
Monjo de Montserrat
Rector del Pontifici
Col·legi Grec de Roma

El proper mes d'octubre se celebrarà a Roma l'assemblea especial del Sínode dels Bisbes per al Pròxim Orient. La idea de convocar l'episcopat catòlic del Pròxim Orient nasqué, d'una banda, tot just acabat el pelegrinatge del papa Benet XVI a Terra Santa el maig del 2009, i de l'altra, a partir de l'encontre dels patriarques orientals catòlics amb el Papa el mes de setembre del 2009. La vida de les Esglésies cristianes a tot el Pròxim Orient, els problemes de cadascuna d'elles, la situació cada cop més precària de cara a la continuïtat d'una presència cristiana autòctona en aquelles terres on el cristianisme nasqué i es desenvolupà com a Església del Crist, ha fet prendre consciència al Papa i als caps de cadascuna de les Esglésies de la necessitat de reflexionar, pregar i discernir quin ha de ser el camí que cal emprendre de cara a renovar la vida de les comunitats cristianes del Pròxim Orient. Quan parlem de Pròxim Orient, entenem aquelles terres que avui es troben d'alguna manera entre les fronteres del Líban, Síria, l'Iraq, l'Iran, Jordània, Palestina, Israel, Egipte, sense oblidar la nombrosíssima diàspora de les Esglésies cristianes orientals vers l'Occident, sigui europeu sigui americà o australià.

La preparació d'aquest Sínode, que té el caràcter «d'extraordinari», difereix del camí de preparació dels altres sínodes «ordinaris» de l'episcopat catòlic. En primer lloc, per a la preparació d'aquest Sínode es disposa de poc temps; mentre que els sínodes ordinaris disposen per a la preparació remota i immediata normalment d'un període de tres anys. Per a aquest Sínode, el temps a disposició és tot just un any, cosa que demana un clar discerniment i elecció dels temes que són realment importants i, diria, vitals per a les Esglésies que participaran en el sínode. En segon lloc, per bé que la preparació més pràctica la duu a terme la Secretaria General del Sínode dels Bisbes, que és l'organisme de la Cúria romana que prepara els diversos sínodes dels bisbes de l'Església catòlica, l'organització d'aquest Sínode es troba també a mans de la Congregació per a les Esglésies Orientals i, sobretot, de l'episcopat catòlic del Pròxim Orient.

El dia 8 de desembre del 2009 la Secretaria General del Sínode dels bisbes publicà els *Lineamenta*. Es tracta d'un text de cinquanta pàgines i dividit en tres capítols, on es plantegen i es proposen els diversos temes i arguments que hauran o haurien de ser tractats en el Sínode pròpiament dit. En aquesta contribució meua voldria presentar precisament aquest text que, d'alguna manera, ja dibuixa el perfil dels principals arguments del Sínode. D'entrada els *Lineamenta* plantegen dos dels objectius del Sínode: confirmar i enfortir la vida dels cristians del Pròxim Orient; revitalitzar la comunió eclesial dins de cada Església oriental catòlica (dimensió intraeclesial), envers els cristians no catòlics (dimensió ecumènica), i envers el món

Celebració de Crist Rei a Terra Santa.

hebreu i musulmà (dimensió de diàleg interreligiós). Aquests dos objectius —i tot el Sínode ja des d'ara— s'hauran de fer a partir de la lectura de la Sagrada Escripura en aquells textos en què l'Esperit Sant convida els creients a ser font de comunió i de vida eclesial. Ja a la introducció trobem aquesta insistència en la lectura de la Bíblia com a inspiració de la vida cristiana en àmbit personal, professional i polític. En aquest punt caldrà que el Sínode no oblidï el context litúrgic com a lloc de proclamació i de celebració de la Paraula de Déu.

Els temes a tractar

El primer capítol dels *Lineamenta* fa, en primer lloc, un esguard històric del naixement de les diverses Esglésies cristianes que encara avui estan presents en el Pròxim Orient i, en segon lloc, presenta de manera esquemàtica la situació actual d'aquestes Esglésies. S'insisteix —i això caldrà que el Sínode ho plantegi de manera molt clara— en la necessitat i la responsabilitat de mantenir la fe i la vida cristianes en aquestes terres. Aquest capítol toca dos dels aspectes més reals i, al mateix temps, més delicats de la regió:

el fet dels grups fonamentalistes islàmics a tot el Pròxim Orient, i l'emigració de cristians cap a l'Occident per motius polítics, econòmics i socials. El Sínode haurà d'afrontar la necessària presa de consciència per part dels cristians i de llur rol important i insubstituïble en la societat oriental.

El segon capítol del text toca el tema de la comunió eclesial. La majoria de les Esglésies catòliques del Pròxim Orient són de tradició oriental, fet que les «iguala» quasi en tot a les Esglésies germanes ortodoxes, tenint com a propi la plena comunió eclesial amb el Bisbe de Roma. El document insisteix en el fet que els pastors de les Esglésies cristianes de l'Orient han de ser un exemple de vida segons l'evangeli. En aquest segon capítol, el punt 45 dels *Lineamenta* toca un aspecte molt real i, podríem dir, vital per als cristians orientals catòlics: la presència d'associacions i moviments de caràcter internacional, i llur plena adaptació o no a la vida eclesial i litúrgica de l'Església on arriben. Valorant els múltiples aspectes positius de l'empenta evangelitzadora dels diversos moviments que es van fent presents al Pròxim Orient, caldrà que el

Sínode i, sobretot, la jerarquia local de cada Església, sobretot la de les diverses Esglésies orientals catòliques, vetllin per a la conservació del patrimoni teològic, litúrgic i espiritual propi, fent-lo conèixer i estimar als cristians que vénen d'altres tradicions, sense cedir a cap tipus de sincretisme litúrgic que podria desdibuixar la identitat pròpia de cada Església cristiana. Tantes vegades la supervivència d'una Església cristiana oriental —tant al Pròxim Orient com a l'Europa oriental als decennis de la persecució comunista— depenia de la supervivència, per mínima que fos, d'una vida litúrgica arrelada en la pròpia tradició. La vida litúrgica dels moviments internacionals no pot de cap manera substituir la vida litúrgica pròpia de cada Església particular.

El tercer capítol dels *Lineamenta* tracta del testimoni cristianisme de les diverses comunitats cristianes al Pròxim Orient, tant podríem dir *ad intra* com *ad extra*. En primer lloc, en el necessari coneixement de la pròpia tradició teològica, litúrgica i espiritual de cada Església cristiana oriental, tal com dèiem més amunt; la necessària formació catequètica dels joves i el retrobament de la dimensió mistagògica en l'ensenyament eclesial. En segon lloc, cal que el Sínode tracti dels problemes de caràcter ecumènic envers les altres Esglésies cristianes; problemes concrets com els matrimonis mixtos, la qüestió de l'*statu quo* dels Llocs Sants. També els *Lineamenta* es fan ressò d'una reforma eventual de les litúrgies orientals, però amb molt bon seny insisteix en la necessària preparació i, sobretot, en la necessitat d'una reforma feta, i només, juntament amb la branca ortodoxa de cada Església oriental. La darrera part del text toca el tema del diàleg amb el judaisme i amb l'islam. Necessari aprofundiment teològic per a aquest diàleg, sense oblidar dos aspectes fonamentals per a la veritable comprensió d'aquest doble diàleg: la lectura cristiana i cristològica de l'Antic Testament, i no oblidar el concepte musulmà de la relació inescindible entre religió i política. El proper Sínode extraordinari sobre el Pròxim Orient mirarà d'aprofundir aquests aspectes, però sobretot els haurà de plantejar com a necessària renovació per a la vida eclesial dels cristians d'aquelles terres.

P. Joan Cañellas.

Creu pro Ecclesia et Pontifice per al P. Joan Cañellas

Redacció / Ciutat del Vaticà

El papa Benet XVI ha concedit la condecoració creu Pro Ecclesia et Pontifice al P. Joan Cañellas, president del Servei Solidari i Missioner (SSIM), per la seva tasca solidària a Colòmbia. La medalla serà imposada per la Conferència Episcopal de Colòmbia en la propera visita a aquest país. Aquest reconeixement se suma a d'altres que aquest caputxí mallorquí rep per la seva feina en benefici de les persones desfavorides d'arreu del món, especialment en les àrees d'educació, sanitat i serveis socials. El P. Cañellas va començar la seva obra missional a San Andrés Isla el 1992, on va veure les necessitats dels nens i nenes, de la gent adulta, i va considerar urgent la creació d'una entitat que se n'ocupés. Així va néixer el SSIM. Actualment s'han construït 16 centres nutricionals a diferents regions del país, una residència universitària a Bogotá per als més pobres de l'illa, un centre de discapacitats i centres nutricionals amb granges autosostenibles a la Vall del Cauca, Caquetá, Barranquilla, Quindío, Antioquia i El Chocó.

La creu Pro Ecclesia et Pontifice va ser instituïda per Lleó XIII el juliol del 1888, amb motiu de la celebració dels seus cinquanta anys d'ordenació sacerdotal i premia la fidelitat a l'Església i el servei a la comunió eclesial.

Onada d'atacs contra els cristians

L'increment de la violència intensifica l'èxode de fidels

Redacció
Mossul

«Les autoritats han d'assumir plenament la responsabilitat de salvaguardar la presència cristiana a Mossul. Cal una intervenció internacional que obligui el govern central i el local a actuar immediatament.» Són les declaracions de Mons. Georges Casmoussa, arquebisbe sirocàtic de Mossul, en el moment en què a la ciutat no sembla calmar-se l'onada de segrestos i assassinats de cristians. És per això que els bisbes cristians de Mossul han escrit i lliurat al govern local una exhortació amb paraules molt clares.

El missatge denuncia la violència contra «els nostres fills cristians a la ciutat de Mossul», amb l'assassinat de persones pacífiques i innocents, tot evitant «un pla premeditat per pressionar les Esglésies cristianes, per poder tirar endavant una certa agenda». Tots els esforços dels líders religiosos de la ciutat, cristians i musulmans, no han pogut aturar la violència, afirma el text: «Aquests actes continus ens porten a pensar que no som benvinguts en aquesta ciutat, que és la nostra pàtria.» Els bisbes recorden que «els cristians han participat directament i amb gran eficàcia en l'edificació de la civilització a Mossul», a la ciutat i a tota la regió, tot oferint una aportació fecunda a l'art, a la cultura, al pensament i a la creativitat, a més de l'economia i la

Cristians a la plaça de Sant Pere demanant ajuda per a l'Iraq.

societat. Són reconeguts per tothom com a «elements pacífics i constructius de la societat».

Els bisbes es pregunten: «És d'aquesta manera que som recompensats? Amb l'expulsió de la nostra ciutat, amb la marginació de la vida pública, treient-nos de la nostra terra?» «La sang dels nostres fills, que són fills de l'Iraq, la sang dels nostres bisbes i sacerdots seguirà sent vessada impunement, sense que ningú no cerqui els assassins? L'Estat restarà indiferent?» El missatge conclou: «Exigim que els homes del govern donin prioritat al respecte de la llei i de l'estat, i tutel·lin la seguretat i la confiança dels ciutadans.» «Dema-

nem als governants que no malbaratin les seves forces lluitant entre ells pel poder i l'hegemonia», sinó més aviat que «persegueixin les accions criminals perquè siguin portats davant de la justícia els executors i els promotors» de la violència.

Davant de l'onada de violència anticristiana que assola l'Iraq, i que provoca nombroses víctimes, l'arquebisbe de Kirkuk, Mons. Louis Sako, va organitzar una jornada de pregària i dejuni. La iniciativa del prelat responia a l'assassinat d'almenys vuit cristians a Mossul en les darreres setmanes, una sèrie de crims que ha suposat un nou èxode de fidels.

Benet XVI segueix amb especial preocupació la violència desfermada a l'Iraq i, per això, després del rés de l'Àngelus del diumenge 28 de febrer, va instar les autoritats civils iraquianes i la comunitat internacional a dedicar esforços per aconseguir la pau. «Espero que no es renunciï a la temptació de fer prevaler els interessos particulars sobre la seguretat i sobre drets fonamentals de tot ciutadà», va assenyalar el Papa. I va exhortar la comunitat internacional «a prodigar-se per donar als iraquians un futur de reconciliació i de justícia, mentre invoco de Déu amb confiança el do preciós de la pau. He sabut amb profunda tristesa les tràgiques notícies dels recents assassinats d'alguns cristians a la ciutat de Mossul i he seguit amb gran preocupació els altres episodis de violència perpetrats a la martiritzada terra iraquiana contra persones indefenses de diversa pertinença religiosa».

Per la seva banda, la nunciatura apostòlica a l'Iraq ha emès una nota en què assenyalava que «la llarga llista d'homicidis sembla que a l'Iraq mai no tingui fi. Tota aquesta destrucció de vides humanes horroritza. Els cristians han estat moltes vegades en el punt de mira: assassinats, segrestos i danys ingents a esglésies i convents. Les comunitats cristianes de Mossul han estat molt afectades i han pagat un alt preu, malgrat la seva unànimement reconeguda vida pacífica».

JAVIER FARIÑAS, RESPONSABLE DE COMUNICACIÓ D'AEN A ESPANYA

«Els cristians són tan iraquians com els altres!»

Rosa María Jané Chueca

Ajuda a l'Església Necessitada (AEN) és una organització que dona suport pastoralment a l'Església que pateix necessitat o que és víctima de persecució a qualsevol indret del món. L'Església iraquiana és un dels focus d'atenció per a AEN, ja que manté un contacte freqüent amb els fidels i amb els seus pastors. L'entitat sustenta la seva actuació sobre tres pilars: conscienciació, solidaritat i pregària.

Què passa a l'Iraq que ha augmentat la persecució als cristians?

Hi ha hagut un increment significatiu de la violència i de l'opressió contra els cristians a les darreres setmanes. En aquest sentit, és nou el nivell d'intensitat dels atacs, però tampoc no ens sorprèn aquesta fustigació als cristians. D'ençà que van arribar les tropes nord-americanes al país, als catòlics se'ls associa amb Occident i, per tant, cal expulsar-los. Un altre factor que explica per què s'ha agreujat la situació està desvinculat de l'àmbit eclesial i té relació amb les passades eleccions del 7 de març. Segons ens han comentat els bisbes i els missioners al país, potser la pressió, l'hostilitat i l'assassinat dels cristians és una forma de cridar l'atenció de la comunitat internacional sobre un conflicte llarguíssim.

Als cristians no se'ls considera autèntics iraquians?

Els cristians són tan iraquians com els altres! A moltes zones la seva presència és prèvia al credo musulmà. La comunitat caldea és una de les originàries del país! Els catòlics representen, per a alguns grups radicals, els principis d'Occident i

l'assimilació a Occident. El radicalisme islàmic creix i reacciona davant de qualsevol ingerència estrangera.

Què fa la comunitat internacional al respecte?

Aquesta violència té repercussió, però la motivació que l'origina no s'explica. Des que va començar la guerra, la comunitat cristiana pot haver minvat en un 60%. L'èxode de cristians és molt important i està causat per motius estrictament religiosos. S'ha parlat d'aquest èxode als mitjans de comunicació? No! Aquest èxode està protagonitzat pels cristians, que són fustigats per la seva confessió, i ningú no en diu res. El rerefons és l'expulsió sistemàtica d'un col·lectiu religiós del seu país. Hi ha una persecució de cristians, però no es relata el dolor d'aquest èxode.

El govern iraquí té capacitat d'actuació?

Els bisbes i els missioners denuncien que hi ha una certa tebior en el govern. Sense voler prendre cap responsabilitat als governants, cal dir que l'Iraq és un país molt inestable i que no s'hi pot garantir absolutament res. Fins a quin punt el govern és capaç de vetllar per les minories religioses del país? No ho sé. L'Església catòlica clama per la seva seguretat, la seva llibertat i els seus drets al govern. Insisteix que són víctimes de la persecució. L'Iraq pot quedar-se sense cristians i això que l'Iraq és un dels bressols del cristianisme.

Realment poden desaparèixer del país?

Hem de viure amb l'esperança que no passarà, però és una certesa el fet que les comunitats decreixen a marxes forçades. No hi ha la possibilitat de garantir a la gent que torni a casa seva.

Com viuen els cristians aquesta situació?

A Mossul, Bagdad... els cristians porten una vida heroica, gairebé a les catacumbes. Les portes dels temples tenen guàrdies amb kalaixnikov, moltes noies es veuen obligades a convertir-se a l'islam, hi ha segrestos, qui va a missa queda marcat... molts missioners estrangers desenvolupen una pastoral gairebé de clausura i de

silenci. És una vida de fe heroica, malgrat les dificultats la gent treballa per donar a conèixer Jesús, es transmet la fe... però la pressió és molt gran.

De quina manera podem ajudar-los?

Hi ha tres punts bàsics: conscienciació, ajuda i pregària. Podem crear corrents d'opinió perquè actualment a l'Iraq hi ha persecució religiosa: a la gent se la persegueix perquè té una fe diferent a la majoritària. Volem que no només es parli d'això, sinó també del perquè. També podem ajudar l'Església a través d'institucions i garantir que qui vulgui quedar-se al país pugui fer-ho. I, òbviament, podem pregar. Tot i que el primer que cal és estabilitzar el país, i això serà el fonament sòlid per construir un futur.

Xile

Els bisbes insten a la solidaritat nacional

L'ajuda de l'Església arriba als damnificats pel terratrèmol

Zenit
Santiago de Xile

Els bisbes xilens han emès missatges on apel·len a la solidaritat nacional amb les víctimes del terratrèmol i condemnen els saquejos de les zones afectades. El president de la Conferència Episcopal Xilena, Mons. Alejandro Goic, bisbe de Rancagua, denunciava els actes vandàlics i instava els polítics a treballar plegats pel bé del país: «No voldríem que consideracions polítiques entelessin l'ajuda solidària ni la reconstrucció.»

De la seva banda, el cardenal Javier Errázuriz, arquebisbe de Santiago, condemnava els «saquejos i les vendes especulatives de productes de primera necessitat». I afirmava que «en un moment de dificultats, aprofitar-se de la feblesa, del treball de les institucions, de les persones que treballen als supermercats, per beneficiar-se molt més enllà de les necessitats, és completament rebutjable». Igualment, Mons. Ricardo Ezzati, arquebisbe de Concepción, una de les diòcesis més afectades pel terratrèmol, deia: «El desastre és gran des del punt de vista material. L'altre terra-

**CÀRITAS DIOCESANA DE BARCELONA
AJUDA A XILE**
"la Caixa" 2100 0965 50 0200130428

trèmol, l'espiritual, espanta tant com el primer. Hi ha una onada de generositat solidària, el treball dels voluntaris que es mobilitzen és un bosc que creix. Els actes vandàlics, però, són arbres que

cauen i fan molt de soroll.»

Càritas Xile s'ha mobilitzat a través de la seva xarxa local, present a les 23 diòcesis d'aquest país andí, per oferir ajuda d'emergència als damnificats.

Segons el delegat de Càritas nacional, Lorenzo Figueroa, «en aquests moments, tots els nostres sistemes de comunicació interna i la nostra capacitat logística per a emmagatzematge i distribució de l'ajuda estan completament operatius». També reconeix que a causa de «la magnitud i l'abast de la catàstrofe, que ha afectat les regions més pobres del país, caldrà el suport de la xarxa de Càritas, tot i que, sobretot, el que més necessitem és esperança per al nostre poble atribolat». D'altra banda, Càritas internacional ha enviat a Santiago de Xile un equip d'experts per col·laborar en les operacions d'ajuda.

També Benet XVI ha tingut un record per totes les víctimes. Després de la pregària de l'Àngelus del diumenge 28 de febrer, va tenir unes paraules per a elles: «Prego per les víctimes i estic espiritualment proper a les persones provades per aquesta calamitat tan greu, per a elles imploro de Déu l'alleujament en el patiment i ànim en aquesta adversitat. (...) En un moment com aquest, brolla espontàniament una pregària al Senyor per les víctimes i un missatge d'alè a tots per superar aquesta gran prova».

Cuba

L'Església demana crear condicions per al diàleg

Zenit / L'Havana

El Comitè Permanent de la Conferència Episcopal de Cuba ha fet públic un comunicat sobre la mort del dissident Orlando Zapata. En l'escrit, demana que no es repeteixin casos com aquest i que es creïn condicions de diàleg per evitar-ho. «La mort —subratllen els bisbes—, en aquestes condicions és una tragèdia per a tothom perquè es tracta de la vida d'una persona, que sempre és el bé més gran que s'ha de protegir i conservar.» I explica que «l'Església catòlica, per aquest motiu, en situacions similars mira de disuadir perquè no es facin servir mètodes de reclamació que posin en perill la pròpia vida, la qual cosa és una forma de violència que exerceix la persona sobre ella mateixa».

El comunicat també dona a conèixer que «l'Església va sol·licitar, més d'una vegada, visitar al senyor Zapata, la qual cosa no es va poder dur a terme».

Els bisbes assenyalen que «l'Església ha demanat i reitera la seva petició a les autoritats que tenen en les seves mans la vida i la salut dels presoners que es prenguin les mesures adients perquè situacions com aquestes no es repeteixin i, alhora, es creïn les condicions de diàleg i d'entesa oportuna per evitar que s'arribin a situacions tan doloroses que no beneficien ningú i que fan patir a molts».

Opinió

La Terra és viva i es mou

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón.
Murtra Santa Maria dels Àngels
(Xile)

A les 3.33 am del 27 de febrer un fort moviment sísmic va despertar gran part dels habitants del territori xilè. Des d'un primer moment va ser evident que calia moure's per resguardar la vida. Vivim en un territori sísmic on les plaques tectòniques busquen l'equilibri i és freqüent que petites oscil·lacions ens recordin que la Terra és viva. Aquest cop, però, era molt fort.

Vam tenir l'encert d'agafar una ràdio abans de sortir de casa, calçar-nos i abrigar-nos. Al carrer hi havia veïns tapats amb mantes. Uns de coneuts; d'altres, no. Alguns sortien d'alguna festa, la majoria del lliit. Ara, tots supervivents, buscàvem escalf humà.

La ràdio ens informava des del primer moment que l'epicentre era aproximadament a 90 quilòmetres al nord de Concepción, i de seguida va començar el recompte de morts, senyal inequívoc que era terratrèmol i no un simple moviment fort. Si a Santiago havia estat de gairebé 8 graus a l'escala de Richter, com seria al sud?, ens preguntàvem. No sabíem que, a més, el mar estava entrant

fort per diferents llocs de la costa i arrasava ciutats senceres. A les fosques i sense atrevir-nos a tornar a casa, buscàvem com avisar que estàvem vius i calculàvem si les cases dels amics haurien resistit. Els mòbils, tot i col·lapsats, amb insistència van permetre'ns enviar i rebre missatges encoratjadors que corrien a donar senyals de vida. L'angoixa ens va acompanyar de manera severa fins que vam començar a veure el sol prop de les set del matí, llavors vam tornar a casa on ens esperaven coses per terra i esquerdes a les parets en el millor dels casos. Però vius! A mesura que hem anat veient imatges, hem sabut que el desastre és molt gran. Es parla de cataclisme. Sabem que costarà molt posar dempeus novament vivendes i infraestructures. Carreteres i ponts estan destrossats, però aquesta és una tasca material. Hi ha una feina molt més delicada i profunda: restituir el teixit humà i fer-ho des de la confiança. El desastre ha deixat al descobert reaccions humanes que qüestionen la fraternitat. A molts llocs la gent s'organitza per sobreviure i ho fan plegats, però també com un ressort apareix una realitat anterior al desastre, latent, però per tots coneguda: una societat construïda des de la diferència. El Xile exitós, sinònim de progrés i de benestar, ha de reconstruir amb humilitat i unitat i necessita ajuda. Hi ha llums d'esperança, hem de creure i fer-ho.

Fills estimats! En aquest temps de gràcia, quan també la naturalesa es prepara per oferir els colors més bonics de l'any, us convido, fills, a obrir els cors a Déu Creador, perquè Ell us transformi i modeli a imatge seva, perquè totes les coses bones que teniu adormides al cor, despertin a una nova vida i anhel d'eternitat. Gràcies per respondre a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de febrer del 2010

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»
C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653
Comandes llibres: hijosdemedjugorje@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594
www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Madrid

La nova llei de l'avortament, «un greu retrocés» per a la societat

Mons. Martínez Camino assenyala que es tracta d'«un drama que clama al cel»

Rosa María Jané Chueca
Madrid

En acabar la CCXV reunió de la Comissió Permanent de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), celebrada el 23 i 24 de febrer, el portaveu i secretari general de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino es va referir a l'aprovació recent de la nova llei de l'avortament per part del Senat. Mons. Martínez Camino va recordar que aquesta llei suposa «un retrocés seriós en la protecció del dret a la vida dels que han de néixer, un abandonament més gran de les mares gestants i un dany molt seriós per al bé comú», com recull la *Declaració sobre l'Avantprojecte de Llei de l'avortament: atemptar contra la vida dels qui naixeran, convertit en "dret"*, publicat per la Comissió Permanent l'any 2009.

«El més trist i greu per a la nostra societat és l'aprovació d'una llei que converteix l'avortament en un dret, en un suposat dret», deia el portaveu de la CEE en roda de premsa. «És una llei que dóna llicència per matar els fills», afegia, «el trist és que avui ens trobem davant d'una llei que suposa un greu retrocés en la protecció del dret inviolable de la vida dels que naixeran. I que no ajuda a tirar endavant la dona

la seva maternitat, sinó que la deixa sola davant de les seves dificultats i que té gravíssimes implicacions, com ara la instrumentalització del sistema educatiu sobre el que significa el respecte a la vida innocent». En aquest sentit, va subratllar que «aquesta nova llei instrumentalitza l'educació al servei de la ideologia avortista, l'educació orientada a l'ocultació del dret a la vida dels qui naixeran».

Mons. Juan Antonio Martínez Camino va indicar que la voluntat de l'Església és «la de continuar defensant el dret a viure dels qui naixeran. I, al mateix temps, de comprensió amb els problemes que la mare gestant pot trobar en la seva vida i d'oferir alternatives al drama de l'avortament i al crim de l'avortament».

Per tot això, va aprofitar l'ocasió per recordar que la pròxima Jornada de la Vida, el 25 de març, està prevista «per prendre consciència del que està en joc. Serà una ocasió important per continuar amb aquesta tasca». Pel que fa a la sensibilització social, el prelat va constatar que «tot el que es faci per conscienciar, per mantenir viva o recuperar la consciència del que està en joc, que és un dret fona-

mental bàsic, com és el dret a la vida dels éssers innocents i febles que naixeran és benvingut, ho faci qui o faci. Cada vegada hi ha més consciència social sobre el fet que en una societat civilitzada i, realment, sensible a l'ecologia de l'ésser humà i a l'ecologia en general, és un drama que clama al cel que hi hagi lleis que sancionin com a suposat dret el que en realitat és violar el dret a la vida».

Per al secretari general de la CEE, aquesta contradicció la percep la societat espanyola i «ho ha manifestat de moltes maneres i ho continuarà manifestant. I l'Església s'alegra que hi hagi una sensibilitat social cada vegada

més gran davant d'aquesta contradicció i davant d'una situació delicada per a l'edifici dels drets humans. L'Església continuarà oferint la seva veu als qui no tenen veu però tenen dret a viure, i donarà suport a tots els moviments que s'orienten en aquesta direcció». Per això, va convidar a «revitalitzar aquesta consciència ciutadana que exigeixi una abolició d'aquesta llei tan aviat com sigui possible». No va voler oblidar Mons. Martínez Camino «l'atenció i preocupació real per la dona, que es troba en el fet d'oferir-li un cor obert». Per això va assegurar que les dones temptades d'avortar o les que ja han passat per aquesta situació «trobaran sempre en la comunitat catòlica la llar de la misericòrdia i del consol. Com a mare, l'Església comprèn les seves dificultats i no les deixarà mai soles».

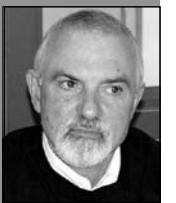
Els periodistes van insistir, durant la roda de premsa, sobre la situació del Rei pel fet d'haver de signar la nova llei. Davant la insistència de les preguntes, Mons. Martínez Camino va afirmar categòricament: «La situació de Sa Majestat, el Rei, en aquest punt d'haver de sancionar amb la seva signatura una llei és una situació única. No hi ha cap altre ciutadà que es trobi en aquesta situació. Per tant, no són possibles principis generals per a una situació única. No hi ha cap exhortació ni cap declaració de la Conferència Episcopal sobre aquest tema. L'acte del Rei és molt diferent al polític que dóna el seu vot a aquesta llei, que pot no donar-lo i exercir d'aquesta manera la seva llibertat. L'acte del Rei és diferent i amb una qualificació moral diferent que el d'un parlamentari que dóna el seu sí o el seu no a una llei.»

L'«esperit d'Assís», a Barcelona (1)

Amb motiu de la trobada internacional per la pau que tindrà lloc a Barcelona, del 3 al 5 d'octubre, iniciem una sèrie d'articles per preparar aquest esdeveniment que organitza cada any la Comunitat de Sant'Egidio, com a plataforma privilegiada de diàleg i pregària a favor de la pau.

Alberto Quattrucci
Secretari general de la
Trobada Mundial
Homes i Religions

25 anys després...

El 27 d'octubre del 1986 Joan Pau II va convidar els líders religiosos d'arreu del món a pregar per la pau a la ciutat de sant Francesc: «...mai com ara en la història de la humanitat —va dir el Papa— havia resultat tan evident per a tots la relació entre l'actitud religiosa i el gran bé de la pau». Un esdeveniment històric i espiritual fruit del Concili Vaticà II. El valor de Wojtyła ho va fer possible, malgrat la no poca perplexitat d'aleshores en els ambients vaticans. El Papa afegia: «...com a líders religiosos, no veniu aquí per a una conferència de pau, on prevalen les discussions o la recerca de plans d'acció mundial a favor d'una causa comuna. Trobar-nos plegats... per pregar i per convidar avui el món a prendre consciència que existeix una altra dimensió de la pau i una altra manera de promoure-la, que no és el resultat de negociacions, de compromisos polítics o d'intercanvis econòmics. Però el resultat de la pregària, fins i tot en la diversitat de religions, expressa una relació amb un poder suprem que supera les nostres capacitats humanes en elles mateixes.» I acabava amb una invitació: «...fem d'aquesta jornada una anticipació d'un món pacífic.»

Quina era la intuïció d'aleshores? El Papa era conscient de la gran energia pacífica continguda en el cor de les religions: si bé és cert que al llarg de la història aquestes han santificat alguns conflictes, encara és més cert que sempre poden ser valuosos recursos de pau. D'aquí la Jornada d'Assís... es tracta

d'una gran visió: evocar la dimensió espiritual irrenunciable de la pau, que a tots interroga i que ni tan sols la potència i la cultura de la guerra podien ofegar. D'aquest esdeveniment ha sorgit energia per a un nou llenguatge de pau: és el que s'ha anomenat «l'esperit d'Assís». Es tracta d'un esperit entusiasta, fort, d'un diàleg obert i sincer en la diversitat, un diàleg autèntic i constructiu, entre identitats fortes i convençudes. La identitat feble, en efecte, necessita de la confrontació per existir, no existeix sense enemic; la identitat forta no té por a la confrontació i creu en la força més autèntica de la paraula.

Des d'aquell 1986, any rere any, com a Comunitat de Sant'Egidio, al costat de molts més, hem caminat en un pelegrinatge de pau, que ha travessat moltes ciutats, durant vint-i-cinc anys. El taller d'obra obert no resta abandonat. No es podia tancar, com després d'una bona festa, potser per por de fracassos o crítiques. Calia treballar-hi. Així hem anat recorrent un itinerari espiritual i geogràfic. El pelegrinatge va tornar, en cert sentit, al lloc d'origen, a la ciutat on Joan Pau II va madurar la seva experiència pastoral, Cracòvia. La trobada del 2009, rica d'una gran manifestació en la memòria en el camp de concentració d'Auschwitz-Birkenau, va commemorar els 70 anys de l'esclat de la Segona Guerra Mundial.

Les Trobades Internacionals d'aquests anys, en l'amistat i el diàleg sincer, ens han ensenyat a posar el dit a les nafres de la humanitat per creure encara

més en el poder històric de la pregària i en el paper de les religions per canviar el món. Ho expressava precisament a Cracòvia el metropolita ortodox romànes Serafim, en la seva bonica homilia pronunciada durant una celebració eucarística. Deia: «...en la trobada amb el patiment i les ferides de la violència, del terrorisme i de la guerra [trobem]... una nova força, la força de l'Esperit Sant, esperit de pau, per convertir-nos en agents de pau en totes les fronteres dels pobles, religions i cultures [...]. Per això, el record del patiment constitueix una part important de les nostres trobades per la pau, després d'aquell Assís del 1986.»

L'Esperit d'Assís va bufar a Cracòvia, i va regalar als participants i al món sencer una trobada rica en paraules i signes. Els nombrosos participants són com les pedres d'una gran mosaic, diferents pel color i la mida —les de l'Extrem Orient i les del món islàmic, les de cristians de totes les confessions i les del judaisme, juntament amb tantes altres del món de la política i de la cultura— però totes unides, les unes amb les altres. En la seva unió totes han contribuït a dissenyar el rostre de Joan Pau II, del seu somni iniciat a Assís i continuat any rere any, amb amistat i passió, per la Comunitat de Sant'Egidio.

Quin és el resultat? Molts fruits de pau, però, finalment, de totes les trobades no hi ha cap conclusió o punt d'arribada... hi ha un camí —en l'Esperit d'Assís— que continua, aquesta vegada a Barcelona, vint-i-cinc anys després, del 3 al 5 d'octubre. No hi ha cap resultat: el veritable gran resultat és el fet que el camí continuï.

EL PREVERE, EN XARXA DE GRANS RELACIONS (3)

Les relacions amb el Poble de Déu

Jesús Renau, s.i.
Pare espiritual del Seminari
Interdiocesà de Catalunya

Una gran part de les relacions humanes i ministerials que té el prevere són amb la gent de les comunitats, els creients, el Poble de Déu. Generalment el capellà està en una parròquia com a rector, vicari o adscrit. I la relació amb la gent de la parròquia és constant i molt variada.

Una parròquia és una xarxa impressionant de vida de tota mena. Totes les edats, procedències, processos de fe, alegries i dols, desencís i optimisme, tendències, problemes socials i humans, relacions llargues i esporàdiques, etc.

Sens dubte una part important d'aquestes relacions humanes ministerials té a veure amb els sagraments, en especial de l'Eucaristia. El prevere presideix l'Eucaristia en nom de Jesús, predica l'homilia, realitza el Sant Sopar, etc. També en altres sagraments la seva missió és fonamental com el de la Reconciliació, i generalment el Matrimoni, el Baptisme, que també poden presidir els diaques... Aquesta missió,

tan essencial a l'Església, comporta hores de preparació a tots els nivells, interior, litúrgica, cants, admonicions, col·laboracions de persones... Per a molts fidels, la missa dels diumenges és el seu aliment fonamental i la pregària més pregona de tota la setmana. El prevere prepara, celebra, espera a la sortida de la gent i saluda, pregunta, anima...

La seva relació amb el Poble de Déu no s'acaba amb les celebracions litúrgiques. Una parròquia és un entorn de moltes xarxes d'activitats com: catequesi d'infants, catequesi de preparació per a la Confirmació, preparació del matrimoni, grups de revisió de vida, grups de moviments cristians, consell pastoral, consell econòmic, formació permanent d'adults, full parroquial, relació amb altres parròquies i l'arxiprestat, atenció als malalts, Càritas, visita a les presons, corals... Quanta gent de tota mena! Uns i altres, els que vénen i els que falten, els puntuals i els que sempre arriben

tard, els que passen per èpoques de militància i els que han afluixat, els tradicionals i els inconformistes... i tots sempre d'una forma o d'una altra es relacionen amb el mossèn. Una paraula, una conversa, una salutació, un fins aviat, què fan els de casa, com et trobes, i els nens?...

No tot acaba aquí. Hi ha algunes parròquies que donen resposta a noves situacions que es presenten, com són els nous immigrants, reforç escolar, gent del carrer, drogoaddictes, alcohòlics anònims, vídues, bandes de joves, grups d'esplai, minyons escoltes... I és que el Regne de Déu és més ample que els límits de les parets del temple, de la casa parroquial i de les celebracions. Vol arribar més lluny, porta una inèrcia vers les noves fronteres. I el prevere al final sempre acostuma a ser-hi com a animador, consolador, donant idees, amb paciència, constància, humilitat i sobretot amor. Això és el que s'espera d'ell. I humà com és, a vegades es diu: quasi

no puc més! En el «quasi» hi ha l'espai renovador.

A vegades hom es pregunta: com és que al voltant de moltes esglésies hi ha gent una mica rara? Perquè saben que si arreu se les treu a fora, normalment a l'Església és acceptada. I molts cops el mossèn s'hi passa temps escoltant, acompanyant, perquè sap que Jesús, el Nostre Senyor, té els seus preferits entre els marginats d'aquest món.

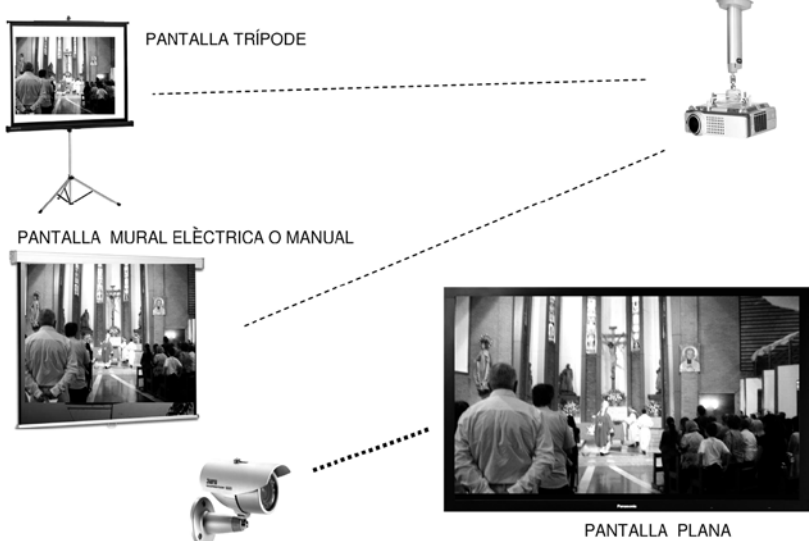
És clar que no totes les parròquies són iguals. No és el mateix un poble de muntanya o un barri de l'àrea metropolitana de la gran ciutat. Ara, per la manca de preveres, hi ha pobles que ja no tenen el capellà. Molta gent voldria tenir-lo a prop, i no pas de tant en tant. Els temps canvien i també la vida dels pobles.

No tots els preveres són iguals, no totes les persones són iguals. Oh, potser us pensàveu que sí! I, amb tot, el teixit social de la nostra Església, i en concret el teixit presbiteral, crec, que gaudeix de bona salut.

EQUIPS PORTÀTILS DE MEGAFONIA

PERMET SEGUIR ELS OFICIS AMB UN PROJECTOR O
AMB CÀMERA EN DIRECTE A LA SALA D'INFANTS

RIFER ROCAFER

GIRONA: Tel.972.22.01.55 info@rifersl.com

BARCELONA: Tel.93.311.72.01 info@rocafer.com

TERRASSA (Servei tècnic) Tel.616.90.90.01

RECÉS QUARESMAL DIRIGIT PER MONS. SEBASTIÀ TALTAVULL, BISBE AUXILIAR DE BARCELONA

**Dissabte 13 de març a la casa d'espiritualitat
de Santa Elena de Solius**

PROGRAMA

08.30 Sortida en autocar des de la Plaça de Catalunya

11.00 Inici del recés

14.00 Dinar

17.00 Visita a l'exposició de pessebres del Monestir de Solius

18.00 Eucaristia amb la comunitat de monjos presidida pel Sr. Bisbe

19.00 Tornada cap a Barcelona

Places limitades
Per a més informació: 934 092 770

Punt de vista

Enric Puig i JofraSecretari general
Fundació Escola Cristiana de Catalunya

Avancem en l'ús de les TIC a l'escola, sense discriminacions

Aquest curs, el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya ha posat en marxa el programa experimental EduCAT 1x1, consistent en la incorporació d'ordinadors a les aules. Des de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya (FECC), i des de les quatre-centes escoles que aplega, hem valorat molt positivament aquest projecte, ja que sempre ens hem mostrat partidaris de la introducció i desenvolupament de les noves tecnologies a les escoles. Ara bé, lamentem que el programa discrimini novament l'escola concertada i la penalitzi amb més despesa. Es produeix, doncs, un greuge comparatiu entre els centres públics i els privats concertats. La privada concertada, a diferència de la pública, no rep cap ajut ni cap dotació per a les infraestructures de connexió i subministrament elèctric a les aules; unes infraestructures que són les que permeten, al capdavant, que funcionin els ordinadors.

Aquest fet comporta que els pares de l'escola privada concertada no només hagin de fer front a aquesta despesa, sinó —recordem-ho— a la de cofinanciar l'ordinador dels seus fills, atès que el Departament no sufraga els aparells en un 100%.

Lamentem, per tant, que una altra vegada el govern no hagi volgut considerar aquestes inversions concretes, vinculades a un programa governamental, com una despesa de funcionament dels centres concertats, i que el programa EduCAT 1x1 sigui una altra oportunitat perduda per avançar vers un Servei d'Educació de Catalunya fonamentat en la responsabilitat i l'analogia de recursos entre els centres de les xarxes pública i privada concertada, tal com

disposa la recentment aprovada Llei d'Educació de Catalunya (LEC).

Malgrat el greuge i, tot i que el programa encara és en fase experimental, la FECC considera indispensable, per a l'escola catalana en el seu conjunt, la introducció de les noves tecnologies a les aules i l'arribada massiva d'ordinadors ofereix noves possibilitats que convé aprofitar. És per això que els dies 23 de febrer i 10 de març —es va haver de fixar una segona data a causa de l'èxit de la primera convocatòria— vam celebrar la 7a Jornada Telemàtica de l'Escola Cristiana de

Catalunya, amb la qual demostrem el nostre gran interès en l'àmbit conegut com les TIC. El nombre de participants, xifrat en set-cents, és una bona mostra de la seva conveniència i acceptació; la satisfacció majoritària per la qualitat de les activitats desenvolupades, un bon indicador del seu nivell i estructuració.

La bondat del programa EduCAT 1x1 ben aplicat, salvant les dificultats que la seva complexitat i volum han de comportar, és poc discutible. És bo que les escoles cristianes, els seus professors i els seus alumnes s'hi integrin. Convé fer avançar l'ús de les TIC a l'escola cristiana, però convé que s'hi puguin afegir totes les escoles i, en especial, aquelles que atenen alumnes dels sectors socials més desfavorits. Com sempre, ens toca fer la cursa amb una cama lligada. Amb tot, cal prendre la sortida...

En resum, doncs, l'Escola Cristiana Catalana diu sí a les noves tecnologies, per bé que sense discriminacions. Han d'arribar a tot l'alumnat convocat per ser-ne beneficiari. El Departament d'Educació té la paraula.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Una casa ben acabada

Recordo, com si fos ara, les paraules del meu professor de literatura universal: «M'agradaria, si fos possible, poder llegir les obres de tots els pares de l'Església, abans no em morís.» L'anhel del mestre em va semblar molt exagerat. Llegir les obres dels pares de l'Església significaria heure-se-les amb una enorme biblioteca de llibres escrits en grec i en llatí! He comprès, amb el temps, el desig del professor, després d'haver-me pogut apropar a les esmentades obres.

En la Litúrgia de les Hores, concretament a l'ofici de lectura, hi ha bells fragments d'una homilia de sant Joan Crisòstom —pare de l'Església— a propòsit de «la pregària, el col·loqui amb Déu, el bé més alt, perquè constitueix una comunitat, una unió amb ell.» El sant bisbe afirma que no n'hi ha prou de tenir un temps de pregària i que en tots els afers de la nostra vida, en l'exercici mateix de les «obres de misericòrdia cal mesclar-hi el desig i el record de Déu». Tot i que és necessari consagrar-se a «la pregària com més temps puguem».

Crisòstom afirma que «l'oració és llum de l'ànima, un coneixement autèntic de Déu. [...] Per ella l'ànima s'aixeca enlaire cap al cel, s'entrellança amb el Senyor

amb llaços indicibles i, tal com l'infant plora i crida la seva mare, el nostre esperit deleja la llet divina. Implora que siguin satisfets els seus desigs i rep dons superiors a qualsevol naturalesa visible. És que la pregària resulta ser una missatgera venerable: enjoia el cos, i és el repòs de l'ànima. [...] Quan dic "pregària" no et creguis que vull dir "paraules". La pregària és un desitjar Déu.» [...] L'oració és un do. Una riquesa que ningú no pot prendre. Un menjar celeste que sacia l'ànima. Anhel sense límits de posseir el Senyor i foc abrusador de l'esperit. Riquesa que no ens pot prendre ningú.

El sant predicador, de boca d'or, acaba així: «I si tu vols fer una còpia d'aquest original, pinta de modèstia i d'humilitat el cor de casa teva, fes-la resplendir amb la llum de la justícia, exorna-la amb les bones obres, com si fossin làmines de metall excel·lents, embelleix-la [...] amb la fe i la magnanimitat; enlles-teix i corona l'edifici amb la pregària. Prepara, per al teu Senyor, una casa ben acabada, rep-lo com en un palau regi i esplèndid; així posseiràs el teu Senyor per la seva gràcia, com una imatge ja col·locada en el temple de la teva ànima.»

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Què bevien els jueus? Què devia beure Jesús?

Evidentment, aigua. Sens dubte, també llet i vi com ja vaig explicar. Però no es limitaven a aquestes begudes.

En primer lloc, com a herència de la seva estada a Egipte, consumien cervesa. En el text bíblic hi apareix diferents vegades, tot i que, segons de quina versió es tracta, no amb aquest nom. Utilitza expressions equivalents, com a beguda que embriaga, beguda alcohòlica, beguda fermentada.

Com era la que bevien en temps bíblics? La informació rebuda de documents egipcis és ben detallada. S'elaborava d'ordi, triturat i fermentat perquè en aquells temps era barat, però també de mill i d'espelta, perquè, a diferència d'ara, era el gra més barat i només es feia servir en temps d'escassetat. Al lector potser tant se li'n dona si en aquell temps s'hi afegia llúpol o no, però a mi aquests detalls sí que m'importen. He de confessar que no ho puc assegurar. La planta es coneixia des del segle V aC, però llegeixo que la incorporació d'aquest vegetal amarg la van iniciar alguns monjos segles més tard.

Probablement, doncs, es tractava d'una beguda dolça, conservada en atuells de terrissa, amb una mica de gas carbònic, de procedència totalment natural i de baix contingut alcohòlic. No obstant això, els consagrats a Déu, sigui Samsó, Samuel o Joan el Baptista, s'havien d'abstenir, per puresa legal, de consumir-ne.

Una altra beguda, més proletària, era la posca, que tampoc no apareix en les nostres versions amb aquest nom. Era un refresc fet d'aigua i vinagre. N'hi ha que se sorprendran de la composició d'aquesta barreja, però que pensin que és com la nostra llimonada. La diferència rau en el fet que l'acidesa en un cas deriva de l'àcid cítric i, en l'altre, de l'acètic. A totes dues s'hi afegien els altres components propis del fruit del qual procedien. Era comú entre les legions romanes. El text bíblic, senzillament, l'anomena *vinagre*. Recordeu Booz que convida la moabita Rut que es quedi amb els segadors i que mengi amb ells blat torrat i que begui el seu «vinagre». Al mateix Jesús, en l'agonia, el soldat romà li ofereix amb una canya amarada el consol d'aquesta beguda refrescant que tenia al costat. Entre nosaltres, els jornalers s'acompanyaven d'un cànir.

Pel que fa a l'altra, la posca, una mica abans de començar a redactar aquest article, ho he fet, i torno a comprovar que no és gens desagradable, preferible, per a mi, a qualsevol «cola».

Continuo aclarint ambigüitats, cal dir que també bevien el que avui anomenem *vermut* o *bitter* i que el text bíblic anomena vi aromàtic. De la mateixa manera que assaborien licors, tot i que, cal dir que, com que no coneixien la destil·lació, no s'assemblen gens als nostres. Segurament es tractava de most concentrat a l'exposició del sol perquè fermentessin, i després afegir-hi el suc de dàtils o de mel. Herbes aromàtiques en maceració eren en la composició de totes dues begudes. Tot això pot semblar una bajanada o diletantisme pur? Ho accepto, però, com deia Terenci: «Sóc humà i tot el que és humà m'interessa.» Sobretot si m'ajuda a apropar-me a Déu. Quan entre la llengua i el paladar noto el vinagre, em sento unit a sensacions del Senyor durant la seva vida històrica i a la darrera cosa que va satisfer la seva boca, durant el suprem acte redemptor, al Calvari.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

L'augment dels crucificats del món

Per què m'ha tocat a mi escriure sobre els crucificats del món i no ser dels qui escriuen de mi? És fàcil elucubrar sobre la pobresa quan cada dia tens tres àpats, una llar i una motxilla a l'esquena carregada de cultura... Això fa que cada dia tingui més respecte pels pobres i m'hi acosti com si trepitges terra sagrada. Malgrat que, si és fàcil escriure sobre ells, no ho és tant conèixer-los. No vull idealitzar.

Hem creat un món de necessitats que no poden estar a l'abast de tothom. I els qui resten a les voreres de la vida consumista cada dia en són més.

I no només m'angoixa i ens angoixa a molts aquesta pobresa, sinó encara més la d'aquells que volen gaudir d'aquestes coses supèrflues i que sembla que donen felicitat per damunt de les necessitats bàsiques, com és l'habitatge o el menjar. I és per això que cauen sovint en el parany més negre de la marginació.

X. és un home a qui estimo de tot cor, però lluito en el meu interior per no deixar-me endur pel sentiment de rebuig que crea al seu voltant. Vol treure profit de tot, es gasta els diners de la paga per solucionar els deutes del mes anterior que ja ha consumit en capricis que altres poden gaudir. I amb una certa justificada reivindicació per la desigualtat social que fa fàcil a alguns les coses i a ell, no. Quan ja s'ha consumit novament la paga, demana a tothom, exigeix i crea un ambient desagradable amb les seves mentides i enganys...

D'altra banda, vol ser reconegut, estimat, valorat i, cercant protagonisme, aconsegueix l'efecte contrari entre els seus companys i allà on es troba. L'altre dia vaig conèixer la seva vessant dèbil —que ja intuïa— emmascarada amb posats altius. No ha tingut infantesa ni estimació i necessita, com tot ésser humà, el reconeixement i l'amor que demana a crits, però a la seva manera.

Ens adonem de quantes persones hi ha que pateixen aquesta falta d'estimació i d'autoestima i que disfressen amb conductes que xoquen o que fan nosa? Com tantes vegades només l'amor i la misericòrdia poden arribar a ser-ne el remei.

I és que aquesta és una de les pobreses més grans que la persona pot patir. Que Déu ens doni la capacitat d'entendre-la i d'estimar de debò aquelles persones que, des de la seva marginació, la pateixen. I no judiquem la seva manera de fer, que sovint no és sinó la conseqüència de la seva manca d'autoestima.

Però, hi ha més: la postura dels marginats o dels exclosos a la gran ciutat sovint és enquistada en la pobresa i en la picaresca quan viuen de les pagues «no contributives» en un oci obligat que els porta a exigir sense donar. És també una de les seves pobreses. El treball dignifica; el rebre sempre marca diferències i acaba deteriorant les persones que podrien fer alguna cosa més que ser «pagats» sense cap «contribució» a la societat. Per això aquesta crisi ha fet créixer aquell grup de persones que, en temps que no volem que tornin, anomenàvem *vagos y maleantes*.

Zoom

Eduard Brufau

Agustí Codinach

El 2 de març passat es va inaugurar solemnement al Palau de la Generalitat l'Any Joan Maragall, amb motiu dels 150 anys del naixement de l'insigne poeta català (1860-1911). L'acte va comptar amb l'assistència d'un centenar de descendents de l'autor del *Cant espiritual*, entre ells l'expresident Pasqual Maragall, i amb personalitats del món civil, cultural i eclesial, com ara el cardenal Lluís Martínez Sistach. Durant la cerimònia es va representar l'espectacle poètic *Com si entrés en una pàtria*, basat en obres de Maragall, moment que recull la fotografia.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Nínive, la gran capital

El nou Jonàs rep un comunicat del Senyor: «Vés a la gran ciutat de Nínive i proclama-hi que ja no suportó més la seva perversitat.» Un tremolor li sacseja el cos. Sap, per les notícies que li han arribat, que la situació com més va pitjor. La idolatria dels diners ha provocat crisis financeres greus i els governants han volgut reflotar els bancs amb injeccions multimilionàries. Els diners dels pobres serveixen per tancar les ambicions dels que s'han volgut enriquir a costa dels altres. Molts polítics s'aferren a la poltrona i distreuen el personal amb mesures enganyoses, però sense resoldre els problemes col·lectius. El seu objectiu consisteix a guanyar les eleccions i retenir el poder. La mentida campa per tot arreu. Hi ha televisions que ventilen escombraria i converteixen en herois persones desequilibrades. L'aniquilació de la vida intrauterina es converteix en un dret de les dones. Retiren les tropes de l'Iraq, però n'incrementen els efectius a l'Afganistan. Tot en nom de la pau i del progrés. Els jutges se sotmeten als qui els han nomenat en comptes de convertir-se en servidors de la justícia. Les llengües minoritàries, en comptes de ser respectades en un ventall de pluralitat, es converteixen en arma llancívola. Es crea psicosis de malalties per poder vendre més medicines. Els déus dels estadis es banyen en contractes d'or mentre els marginats s'enfonsen en la misèria. Éssers indocumentats deambulen pel carrer. Els guanys de les grans empreses arriben a xifres impensables. La delinqüència amenaça la seguretat dels ciutadans i cadascú hi atribueix causes diferents. Els parlaments fan les funcions de teatre on representen guions memoritzats per endavant. S'invoquen pactes contra la crisi quan hi ha crisi de pactes. Les esglésies es mostren incapaces de transmetre un missatge creïble per a les persones desorientades. Es fan proclames de pacifisme mentre es venen armes a les zones de conflicte. Es treuen els crucifixos per substituir-los pels símbols idolàtrics dels diners, del poder i del prestigi. Augmenta fins a límits desconeguts el nombre d'aturats... Mentre el nou Jonàs pensa en totes aquestes realitats i moltes més que li vénen al cap, arriba a Jafa i puja en un vaixell per fugir de la missió. Qui és capaç d'anar a Nínive, la gran ciutat, i denunciar-ne la perversitat?

El nou Jonàs repeteix la història de l'antic. És tirat al mar perquè la infidelitat a la missió rebuda perjudica els mariners i és engolit per un gran peix que, després de tres dies i tres nits, el vomita a la platja. Aleshores, només aleshores, rep el segon comunicat del Senyor: «Vés a Nínive, la gran ciutat, i proclama-hi el missatge que t'indicaré.» Un cop a la gran ciutat, el nou Jonàs proclama el missatge rebut: «D'aquí a quaranta dies, Nínive serà destruïda.»

El nou Jonàs recorda que els habitants de Nínive de l'Antic Testament van fer cas de Déu i van abandonar el mal camí. La misericòrdia divina va inundar la ciutat perquè des del rei fins al més humil dels habitants es van convertir. El nou Jonàs no les té totes. Sap que si no fan cas de Déu, que si no es converteixen, hi haurà dolor, plors i desastres. No perquè Déu misericordiós els castigarà, sinó perquè el seu pecat els conduirà a l'autodestrucció. El nou Jonàs creu que la seva missió és més difícil ara que fa segles. Sense conversió no hi ha futur. La fi d'aquesta segona història depèn de nosaltres.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Sempre

amb TU

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Des del monestir

He vist Déu

No me'l vaig trobar en tombar la cantonada, ni se'm va aparèixer en un moment de fervor. No el vaig veure enmig de la pompa de les grans litúrgies, ni tampoc no em va sorprendre des d'un núvol interrompent les lleis de la naturalesa ni alterant el ritme del temps.

No, la seva presència va ser molt més eloqüent, discreta i alhora real que tot això, i la certesa que era Ell em va deixar una gran pau que m'acompanya i m'anima a continuar atenta, descobrint-lo cada dia enmig del més senzill i valuós de la vida, en allò més inesperat, en les sorpreses de la quotidianitat.

El vaig trobar al Banc dels Aliments que vam obrir a Manresa, en els qui vénen a demanar «el pa de cada dia» i que, malgrat tot, no perden la fe! Es va fer palès en la confiança dels qui viuen al dia i confien, enmig del seu dolor i vulnerabili-

tat, enmig de la pobresa i la humiliació, que Déu no els abandona.

El vaig veure en el gest solidari, compromès i perseverant dels voluntaris que amb afecte i delicadesa exquisida dediquen hores i esforços per atendre'ls i escoltar-los amb paciència i comprensió, fent-se càrrec de la seva situació i posant-se a la seva pell.

En vaig palpar la companyia i fidelitat quan en el moment oportú va arribar allò que més necessitàvem, i quan vam poder alimentar cent, mil i dues mil persones tenint només les mans obertes per rebre tot el que ens donava cada dia la gent,

el vaig sentir quan vam poder repartir gratis allò que gratis ens havia estat donat.

Vaig saber que el seu nom és de debò Providència, i vaig saber que vetlla dia i nit per cadascun dels seus pobres, molt més del que fa per les aus del cel i els lliris del camp; i vaig saber que és veritat, que Ell és present i silenciós cada cop que preguem i li demanem, donant-li gràcies perquè sabem que sempre ens escolta; cada vegada que li demanem alguna cosa en nom de Jesús. Sé que ens escolta sense fer soroll i que ens respon passant desapercebut.

He vist Déu: l'he vist vestit de carn humana, l'he sentit en el clam dels pobres, i se m'ha manifestat en la terra sagrada dels germans, en les seves nafres, en els seus dolors i la seva esperança.

Diuen que ningú no pot veure Déu i continuar amb vida, jo l'he vist i visc més que mai.

Lucía Caram

Religiosa dominica de Manresa

La sal de la terra

Construir teixit social: compromís dels laics

L'actual preponderància de la prioritat individual està fent oblidar la necessària dimensió social de la persona. No només em refereixo a un ambient o culte a l'individu —típic de la cultura contemporània— sinó també, ocasionalment, a la nostra pastoral eclesial —en acollir, acompanyar o servir la persona—, ho fa força bé en la dimensió individual però justet pel que fa a la dimensió comunitària i, força menys, en la seva projecció social. Fomentar i desenvolupar la dimensió social de la persona és quelcom complex. Cal prendre consciència de la necessària pedagogia de la inserció com a membres participants i responsables en escenaris compartits i, especialment, de la pedagogia de la valoració i l'operativitat de les organitzacions, col·lectius o institucions en la nostra societat. Aquí els laics tenim un important camp de compromís que ha de començar per la

nostra pròpia implicació. Una de les principals actuacions suposa la construcció del teixit social. Aprofitant i seguint la metàfora que genera l'expressió «teixit» considero que això comporta tres grans accions: consolidar les principals «cèl·lules» del teixit social; garantir els enllaços per tal de potenciar diferents «organismes» socials; afavorir i donar qualitat als «sistemes» socials. S'escau alguna exemplificació. Com a cèl·lula social, escolliria el matrimoni. Efectivament, és important projectar en el nostre present i futur tot el potencial i valor social d'aquesta institució que és una realitat nuclear. Però també podríem parlar de la família, l'escola o l'empresa. Pel que

fa a garantir els enllaços per tal de potenciar diferents organismes socials no s'han de confondre amb la possibilitat de relacionar-se individualment a través de les xarxes. Ens referim a l'atracció, el discurs, la gestió i l'acció «associada» o «col·legiada» de col·lectius socialment reconeguts que s'expressen i actuen eficaçment com a tals. Finalment, el sentit de «sistema». Cal que tinguem un bon sistema educatiu, sanitari o judicial... Mestres, metges o jutges —juntament amb tots els ciutadans i les administracions— hem de comprendre que aquest comporta sempre una «bona atenció» a l'usuari però també el fet de disposar d'un sistema capaç de donar respostes a situacions complexes derivades de la funció social pròpia, amb eficàcia, qualitat i proporcionalitat.

Construir teixit social és tot un compromís!

Andreu Ibarz

Professor de la Facultat de Ciències de l'Educació
Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Mirada al món

La força del perdó

Ara fa trenta anys, un 12 de febrer, a l'atri de la Facultat de Jurisprudència on ensenyava, fou assassinat a Roma, per les Brigades Roges, Vittorio Bachelet, magistrat d'impecable integritat professional, que s'havia destacat també com a president de l'Acció Catòlica. Eren anys difícils a Itàlia, amb una forta contraposició ideològica i una intensificació del terrorisme revolucionari contra persones significatives del món polític i les institucions de l'Estat. El cardenal Martini definí el sacrifici de Bachelet com un veritable «martiri laic» que proclamava els valors de la llibertat i de la democràcia, de la justícia i de la pau. Feia temps, de fet, que era conscient del risc que corria i no per això es tirà enrere del seu compromís civil i eclesial.

Les paraules del seu fill Giovanni durant el funeral han estat de nou recordades per diversos mitjans de comunicació italians en ocasió d'aquest

aniversari: «Preguem pels qui han colpit el meu pare perquè, sense prendre res a la justícia que ha de triomfar, als nostres llavis hi hagi sempre el perdó i mai la venjança, sempre la vida i mai la demanda de la mort dels altres.» El fill havia après del pare que només amb el perdó es pot desactivar la cadena explosiva de l'odi i de la violència.

Tres anys més tard, el jesuïta Adolfo Bachelet, germà de Vittorio, rebé una carta signada per divuit membres de les Brigades Roges. Homes i dones que s'havien tacat les mans de sang, li demanaven d'anar-los a trobar a la presó. «Recordem molt bé les paraules del seu nebot durant

els funerals del pare», li escrigueren, perquè fou en aquell moment que «de debò fórem derrotats de manera enèrgica i irrevocable». Li confessaren que la seva lluita armada va ser anihilada, més que no pas per l'acció enèrgica de les forces de seguretat de l'Estat i l'empresonament de molts terroristes, més aviat pel «xoc frontal entre la nostra deshumanització i aquell signe vencedor de pau».

En una entrevista publicada poc abans de morir, Vittorio Bachelet deia que «quan l'arada de la història cava en profunditat cal escampar llavor bona i la llavor bona és la paraula de Crist alliberador, mort i ressuscitat per nosaltres». Exemples com el seu ens encoratgen a sembrar amb escreix els valors de l'Evangeli, sobretot amb la coherència d'una vida capaç de transformar el món amb l'amor radicalment viscut i el perdó sempre ofert.

Cinto Busquet

Professor de Teologia Fonamental.
Pontifícia Universitat Urbaniana
de Roma

Cartes del lector

Els autònoms, anònims però importants

Catalunya sempre ha estat pàtria de petits autònoms. Les botigues, els tallers i les petites indústries sempre han estat l'orgull dels catalans. Crear un negoci tot i que sigui petit.

Avui tanquen i tanquen botigues i empreses per la crisi. Tristament, avui són els grans abandonats pel govern. Sense ajudes financeres, amb augments importants d'impostos, molts impagats i l'IVA l'avancen a Hisenda abans de cobrar-lo.

Tanquen el negoci davant la impossibilitat de continuar, responen amb els seus béns, molts han perdut negoci i casa i a les llistes de l'atur no compten. Són anònims de solemnitat. Qui en parla?

NINA VILLALONGA
Barcelona

Malalts terminals

Marie Hennezel, especialista en un grup de cures pal·liatives, assegura que en el seu servei han vetllat persones que patien un empitjorament profund del rostre per les seqüeles de carcinomes, amb alteracions tan patètiques com les que suportava la francesa Chantal Sébire. «Persones que expressaven el seu desig de morir», comenta.

«Les famílies —afirma— mai no han trobat inútil o absurd aquest temps. Feien tornos al capçal del llit del malalt terminal, en aquest darrer ritual d'oblació que dona sentit als moments finals.» La psicòloga francesa dona testimoni que aquest «deixar morir» és diferent de l'eutanàsia. «Permetem una persona que, al final dels seus patiments, marxi dolçament i no brutalment, com passa quan s'administra una injecció letal», comenta Hennezel.

GABRIEL ROSELLÓ
Madrid

Ministeri d'Igualtat

Llegeixo que la ministra d'Igualtat, Bibiana Aído, destaca la protecció a immigrants, anima les dones que són maltractades que ho denunciïn, diu que la denúncia és la porta d'entrada a tot aquest sistema de protecció. Fins aquí, hi estic totalment d'acord. Alhora, la ministra ha treballat incansablement perquè s'ampliï una llei que permeti fer violència fins a causar la mort d'éssers que no es poden defensar.

Permeti'm que li recordi un paràgraf de la Declaració dels Drets del Nen de l'ONU: «El nen tindrà dret a créixer i desenvolupar-se en bona salut; s'hauran de proporcionar, tant al nen com a la seva mare, cures especials, fins i tot atenció prenatal i postnatal.» És evident que atenció prenatal significa «atenció al nen abans de néixer». Mentre no protegeixi tota vida humana, el

La premsa, el «heavy metal» i la campiona olímpica

Darrerament, la premsa mundial ha informat sobre el pas destacat d'alguns famosos al cristianisme o a la vocació religiosa. Per exemple, la magistrada italiana Serena Riguzzi, que va penjar la toga per entrar a un monestir de clausura de carmelites descalces; la conversió de Dave Mustaine, guitarrista líder de la banda de *heavy metal* Megadeth; la jove revelació del patinatge nord-americà als Jocs Olímpics del Japó, que va descobrir la seva vocació religiosa a Fàtima, o el gir de l'actriu porno Claudia Kroll.

També el periodista italià Paolo Brosio, després d'anys de «desenfrenament, sexe i droga», va fer un gir radical a la seva vida gràcies a la Mare de Déu, o el creador de *thrillers* eròtics com *Instint bàsic* o *Showgirls* explica en el seu llibre *Crossbearer: A memoir of faith* la seva conversió al catolicisme i el miracle de la seva guarició. Oscar Wilde no només va afirmar que «el catolicisme és la religió en la qual moriré», sinó que va arrossegat cap a la religió el seu fill i els seus amics Robbie Ross, Aubrey Beardsley o John Gray. Serà per significar que la Quaresma és tornar a Déu; no importa l'estat en el qual ens trobem ni l'època en la qual vivim.

EVA N. FERRAZ
Barcelona

seu ministeri, «d'Igualtat», no en té gens.

BERTA ROVIRA
Barcelona

Reacció per la retirada de símbols religiosos

Llegeixo a Forum Libertas una carta signada per Helmut Haupt i que titula *Retirar els nostres símbols cristians?* Suggereix una vaga de confreres per no treure enguany les processons de Setmana Santa en protesta per «tanta insistència de voler eliminar els símbols de la cristiandat».

No ho trobo encertat. S'equivoca Helmut quan diu que els doldria als governants locals respectius la pèrdua econòmica que això suposaria. Mireu, els governants laïcistes no es preocupen per les pèrdues econòmiques, sinó per la pèrdua de vots i per la victòria de la fe, i aquesta victòria de la fe és cantada a les processons de Setmana Santa.

El que sí que cal fer són manifestacions a totes les ciutats en les quals es retiri la creu de llocs públics. A l'Estat espanyol, la creu és signe cultural, de tradició mil·lenària i no es pot consentir que un governant de torn trepitgi els drets d'un poble per les seves fòbies o les seves filies.

JOSEFA MORALES
Barcelona

Vocació de servir el Senyor

Recentment vaig fer els meus vots temporals al Senyor de viure en l'obediència, castedat, pobresa i en la vida de clausura i pregària com a monja clarissa. Va ser un dia molt important per a mi. A més de la meva professió, era el dia del meu aniversari. Era com tornar a néixer, però ara a la vida consagrada. Amb Maria, des del més profund del meu cor vaig dir que sí, amb el desig d'un

lliurament total i definitiu al seu Fill perquè ocupi sempre el primer lloc al meu cor i Ell sigui tot per a mi.

Agraeixo al Senyor l'abundància de la gràcia que ha vessat en mi durant tot el temps de la meva formació i creixement en el discerniment sobre la meva vocació. «Què em podrà separar de l'amor de Crist?» (sant Pau); «Res ni ningú no podrà separar-me de l'amor del meu dolç Jesús, el tinc i no el deixaré anar fins que em condueixi al port segur de la Glòria» (santa Joana Francesca de Chantal).

Agraeixo molt a la meva mare abadessa, sor María del Sagrado Corazón; a la meva mestra de noviciat, sor María Jerusalén, i a tota la meva comunitat la seva ajuda en la meva formació i els seus bons exemples, amb els quals m'han edificat, i m'han ajudat a madurar i a santificar-me. He començat la meva carrera cap a la meta de la perfecció, que és la meva configuració total amb Crist. Confio que amb l'ajuda de les meves estimades germanes m'aniré refermant en el perfeccionament de la meva vocació de servir el Senyor i l'Església com a monja clarissa contemplativa.

Sor MARÍA MARTINA DE LA DIVINA MISERICORDIA KANEE NYINGI
Barcelona

Notícies gratificants

Enmig de notícies d'intimidacions, furt, maltractes..., repassant diaris llegeixo el següent: «Busquen dos marroquins que van tornar 500 euros perduts a Solsona. Els dos joves van entregar a la policia els diners oblidats per una dona, que ara els vol agrair el gest.» Un altre cas semblant: «Un home nascut a Guinea, es va trobar un sobre amb 800 euros en un caixer automàtic, el va agafar i el va lliurar a la Policia local.»

Són exemples a imitar.

M. DOLORS PUIG USTRELL
Terrassa

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Delació?

Pare, la meva consulta és la següent: sóc mestre i, després d'una classe, se'm va apropar una noia de setze anys. Em va explicar, molt angoixada, que havia descobert casualment —per un error del seu pare quan va tancar el Messenger de l'ordinador— que el seu pare enganya la seva mare amb una altra dona. Ella em va preguntar: «Què faig? Li ho dic a la meva mare? M'encaro amb el meu pare?» Li vaig respondre que dir-li això a la seva mare era una mala idea, així que li vaig recomanar pregar, però res més. Encara la veig amb freqüència. No sé si podria donar-me cap consell. Una altra qüestió, aquesta per curiositat: un ciutadà té l'obligació de delatar un terrorista buscat per la policia?

De moment, la seva resposta va ser correcta. La noia no ha de delatar el seu pare. El seu pecat no és públic. No cal descobrir el mal i el pecat d'una persona si no és per necessitat greu. Si la noia parlés amb la seva mare podria provocar una autèntica catàstrofe familiar. Però no n'hi ha prou. La noia tampoc no pot quedar-se tranquil·la veient com la seva mare és traïda. A banda de pregar, aquesta noia hauria de parlar amb el seu pare i verificar el que passa. Potser s'ha precipitat en el seu judici. D'una conversa per via informàtica no es pot arribar a una conclusió clara de cas d'adulteri. Conec persones que fan moltes estupideses virtualment, però no van més enllà. D'altres, malauradament, passen als fets. La noia té el dret de demanar al seu pare que sigui honest, que rectifiqui si està en el camí dolent. Si la noia arribés a un coneixement cert i sense dubtes que el que sospita és veritat, seria legítim que parlés amb la seva mare si no queda cap més opció i constata que el seu pare no està disposat a canviar i vol continuar mantenint una doble vida enganyant la seva dona i tota la família. Això seria inacceptable i la noia també ha de ser lleial a la seva mare. No es pot prestar a viure una farsa constantment. Sobre la segona pregunta li diré que sí, sens dubte. Un terrorista, criminal consumat, és un perill constant per a la seguretat pública. Tot ciutadà té el deure de col·laborar amb la justícia, especialment pel que fa a la protecció de vides innocents. Imagini's vostè que reconeix pel carrer un terrorista i vostè no diu res. Després s'assabenta que ha matat diferents persones innocents. Com se sentiria?

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Paraula i vida

Quaresma, temps de perdó

Pel sagrament del Baptisme esdevenim fills de Déu. L'eucaristia alimenta aquesta vida, unint-nos íntimament amb Jesucrist i els uns amb els altres. Tanmateix, sovint experimentem amb dolor que no responem a les exigències de Jesucrist, i fins i tot que estem en contradicció amb allò que som com a cristians. En lloc de deixar-nos portar per l'esperit de Crist ens deixem portar per l'esperit d'aquest món. Malgrat tot això, la misericòrdia de Déu és més gran que tots els nostres pecats i infidelitats.

La crida a la penitència i l'anunci del perdó dels pecats és un dels grans temes de la predicació de Jesús i dels apòstols. Això ja fou preparat per Joan Baptista, que predicava un baptisme com a signe de conversió per obtenir el perdó dels pecats. Jesús reiterà la seva missió d'anunciar a totes les nacions «la conversió a Déu pel perdó dels pecats». Això no es pot pas oblidar, perquè fóra traïr l'evangeli. És Déu mateix qui, en Jesucrist, ha situat el moment del perdó en la vida de totes les persones. Joan Pau II recorda que «en el sagrament de la reconciliació cada home pot experimentar d'una manera singular la misericòrdia, és a dir, l'amor que és més fort que el pecat».

Crist ha instituït el sagrament de la penitència per

a tots els membres pecadors de la seva Església, sobretot per als qui, després del baptisme, han caigut en pecat greu i així han perdut la gràcia baptismal i han ferit la comunió eclesial. Els pares de l'Església presenten aquest sagrament del perdó com «la segona taula de salvació després del naufragi que és la pèrdua de la gràcia».

Els evangelis ens diuen que Jesús perdonava els pecats a persones en concret, tot dient-los: «Els teus pecats et són perdonats.» Aquesta fou la seva principal missió, perquè és el nostre salvador. El cristià d'avui i de sempre necessita el sagrament de la reconciliació perquè és pecador. Sant Ambrós diu que l'Església «posseeix l'aigua i les llàgrimes, és a dir, l'aigua del baptisme i les llàgrimes de la penitència». La victòria sobre el pecat que Crist ens ha donat, l'Església la manifesta, en primer lloc, per mitjà del sagrament del baptisme, i després pel sagrament de la penitència.

Però avui sorgeixen un conjunt de preguntes davant d'aquest sagrament: Per què la confessió personal íntegra és un element essencial d'aquest sagrament? Per què confessar-se davant un home? Per què no podem obtenir el perdó dels pecats directament de Déu?

No podem oblidar que l'íntima conversió de cor

s'exterioritza per la confessió feta a l'Església. La relació conversió-confessió és d'importància capital per a la comprensió del sagrament de la reconciliació en la seva estructura fonamental. Els cristians no podem oblidar la *mediació de l'Església* per tal que Déu perdoni els nostres pecats. El Senyor ressuscitat digué als seus apòstols: «Rebeu l'Esperit Sant; als qui perdonareu els pecats els seran perdonats; als qui els retindreu els seran retinguts.» La mediació de l'Església és volguda positivament per Jesucrist i forma part de la seva pedagogia salvífica.

El Catecisme de l'Església catòlica afirma que «la confessió dels pecats, fins i tot des d'un punt de vista simplement humà, ens allibera i facilita la nostra reconciliació amb els altres». Per la confessió la persona mira cara a cara els pecats de què s'ha fet culpable, n'accepta la responsabilitat i així s'obre novament a Déu i a la comunió de l'Església. Per tal d'obtenir el perdó de Déu cal recórrer al sacerdot, el qual, com a ministre del sagrament, no és un home qualsevol, perquè personifica Jesucrist mateix. El bisbe sant Pacià, ja en el segle IV, donava aquesta raó: «Tu dius que només Déu pot perdonar. Sí, només Déu, però el que fa per mitjà dels sacerdots ho fa Ell pel seu poder.»

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

L'esperança, camí de pau

Joan Pau I, amb aquella manera senzilla i catequètica de parlar que el caracteritzava, va comentar en el seu breu pontificat les tres virtuts teològals: «llums de la santificació», les anomenava. En citar l'esperança va contar una anècdota personal: «Fa molts anys, una senyora desconeguda va venir a confessar-se amb mi. Estava descoratjada, perquè deia que havia tingut una vida moralment borrascosa. «Puc preguntar-li —li vaig dir— quants anys té?» «Trenta-cinc.» «Trenta-cinc! Però si vostè pot viure encara quaranta o cinquanta anys més i fer un munt de coses bones. Llavors, penedida com està, en comptes de pensar en el passat, pensi en l'esdevenidor i renovi, amb l'ajuda de Déu, la seva vida.» El Papa li ensenyava una cosa que s'ha resumit en aquesta frase, fruit de l'experiència: «No hi ha sant sense passat ni pecador sense futur.»

L'esperança cristiana es basa en la misericòrdia de

Déu, un pare bo desitjós, com el de la paràbola, d'acollir la tornada del fill pròdig. Vist així, encara que s'ha de detestar el pecat, s'entén que sant Francesc de Sales parlés de les «benvolgudes imperfeccions» que li donen a ell ocasió de mostrar el seu amor i a nosaltres de restar humils i comprendre millor les faltes del nostre proïsme. L'Església sempre ha citat dos pecats contra l'esperança: la presumpció (creure que som capaços de salvar-nos pel propi esforç, embolcallat en supèrbia) i la desesperació (no confiar en la misericòrdia divina). La manera d'evitar-los és confiar en Déu i, en el cas que li fallem, acudir a ell compungits i confiats, com el fill que torna a la llar paterna. Cal entendre bé que per a un cristià l'ofensa a Déu és el mal més greu, i que el consol més gran es troba en la seva promesa de perdó. Aquesta

consideració, que es mou en l'àmbit espiritual, no és aliena, això no obstant, al món material ni a la vida de cada dia. Avorrir el pecat personal inclou fer el mateix amb el pecat social que suposa la injustícia, la violència, les desigualtats econòmiques flagrants i tot el que és motiu d'escàndol.

Nietzsche anomenava l'esperança «virtut dels febles», retratant els cristians com persones resignades a un futur millor que es desentenien de lluitar en el present. No és així, l'esperança en el perdó no ens fa inactius, ni l'esperança en la vida eterna fa que ens desentenguem de la vida en aquest món. Per contra, ens indueix a treballar i a afrontar els esdeveniments sense ira, amb un cor que pren com a model el de Crist, la millor manera de contribuir a una societat en pau, que només pot néixer de l'interior de l'home en pau amb ell mateix.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI II) **TEMPS DE QUARESMA**

(SALTERI: SETMANA 4)

MARÇ

14. DIUMENGE

IV de Quaresma, Morat. Lectures: Josuè 5,9a.10-12 / Salm 33 / 2 Corintis 5,17-21 / Lluç 15,1-3.11-32
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Arnold, ab. i mr.; Santes, Matilde, emp.; Florentina, vg.

15. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fiter, ab. i fund.; Climent Maria Hofbauer, prev.; Santes, Madrona, vg. i mr.; Lluïsa de Marillac, rel. i fund.

16. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-16
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Agapit, b.; Heribert, b.; Ciríac i companys mr.; Abraham, erm.; Santes, Eusèbia, vg.

17. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Patrici, b.; Josep d'Arimatea; Santes, Gertrudis de Nivelles, ab.

18. DIJOUS

Fèria, Morat. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor; Salvador d'Horta, rel.

19. DIVENDRES

Sant Josep, Blanc. Lectures: 2 Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Amanç, diaca i mr.

20. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ambrós de Siena, rel.; Martí de Dumio, b.; Josep Bilczewski, b.; Santes, Fotina, mr.; Eufèmia i Alexandra, mr.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

Js 5,9a.10-12

El poble de Déu, després d'entrar a la terra promesa, celebra la Pasqua

Lectura del llibre del profeta Josuè:

En aquells dies, el Senyor digué a Josuè: «Avui us he alliberat de la ignomínia d'Egipte.» Llavors els israelites acamparen a Galgala, a la plana de Jericó, i van celebrar-hi la festa de Pasqua, al vespre del dia catorze del mes. L'endemà de la Pasqua, des del matí, menjaren productes del país, pa sense llevat i gra torrat. Des d'aquell dia que van menjar els productes del país, no caigué més el manà. Els israelites, no tenint ja manà, menjaren de les collites del país de Canaan durant aquell any.

Salm responsorial

33

Beneiré el Senyor en tot moment,
tindrè sempre als llavis la seva lloança.
La meva ànima es gloria en el Senyor;
se n'alegraran els humils quan ho sentin.

R. Tasteu i veure que n'és de bo el Senyor.

Tots amb mi glorifiquen el Senyor,
exaltem plegats el seu nom.
He demanat al Senyor que em guiés:
ell m'ha escoltat, res no m'espanta. **R.**

Lectura segona

2Co 5,17-21

Déu ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu, que ens ha reconciliat amb ell mateix per Crist i ens ha confiat a nosaltres aquest servei de la reconciliació. Perquè Déu, en Crist, reconciliava el món amb ell mateix, no retraient-li més les culpes, i a nosaltres ens ha encomanat que portéssim el missatge de la reconciliació. Per tant, nosaltres fem d'ambaixadors de Crist, i és com si Déu mateix us exhortés a través nostre. Us ho demanem en nom de Crist: reconcilieu-vos amb Déu. Déu va tractar com a pecador aquell que no havia experimentat el pecat, perquè en ell nosaltres poguéssim ser justos segons la justícia de Déu.

Vers abans de l'Evangeli

Lc 15,18

*Aniré a trobar el meu pare i li diré:
Pare, he pecat contra el cel i contra tu.*

Evangeli

Lc 15,1-3.11-32

*Aquest germà teu, que ja donàvem per mort,
ha tornat viu*

Lectura de l'Evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps (...) Jesús els proposà aquesta paràbola: «Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare: "Pare, dona'm la part de l'herència que em toca." Ell els repartí els seus béns. Pocs dies després, el més jove arrebegà tot el que tenia, se n'anà cap a

Comentari de la Paraula

Mn. Josep Rius-Camps,
teòleg i biblista

Greus retrets del fill gran observant al seu pare

En la paràbola del fill pròdig les variants entre el text habitual i el còdex Beza són nombroses (43 en l'espai de 22 versets), però de poc calat. On més s'acumulen és en els duríssims retrets que el fill gran fa al seu pare: «Mira, fa molts anys que et serveixo» (¿com si fos un dels criats, i no el fill gran!) «i mai per mai no he transgredit cap manament teu» (és innegable que és un bon observant de la llei...), «i mai per mai no m'has donat un cabrit d'entre les cabres perquè el mengi amb els meus amics» (¿és que ha tingut «mai per mai» la gosadia de demanar-li-ho?). El segon retret encara és més dur: «En canvi, per al teu fill, que ho ha devorat tot amb les prostitutes i que tot just ha vingut, has fet sacrificar el vedell gras.» L'èmfasi recau el «el teu fill», anticipat al començament de la frase; ell ja no se'n considera germà, mentre que ho continuava essent per al pare: «aquest fill meu era mort i ha tornat a viure» (v. 24). El text normal posa l'accent diversament: «En canvi, quan el fill teu aquest (lit.) que ha devorat els teus béns amb prostitutes ha vingut...» El pronom «aquest» constitueix un tret molt despectiu envers aquell a qui ja no considera el seu germà; és fals, però, que li retregui que «ha devorat els teus béns», quan fou el seu pare qui els dividí «els béns» donant a cada un la part que li pertocava (v. 12). En comptes de captenir-se com un esclau, el seu pare li recalca: «Calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest, el teu germà, era mort i ha tornat a viure...». El fill observant no havia fet mai l'experiència d'una celebració joiosa i fraternal.

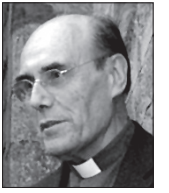
Glòria Monés

un país llunyà i, un cop allà, dilapidà els seus béns portant una vida dissoluta. Quan ho hagué malgastat tot vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es llogà a un propietari d'aquell país, que l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors reflexionà dintre seu: "Quants treballadors del meu pare tenen

pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! Aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu; pren-me entre els teus treballadors." I se n'anà a trobar el seu pare.»

Encara era lluny que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El seu fill li digué: "Pare, he pecat contra el cel i contra tu; ja no mereixo que em diguin fill teu." Però el pare digué als criats: "Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat, porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem, perquè aquest fill meu, que ja donava per mort, ha tornat viu; ja el donava per perdut i l'hem trobat." (...) El germà gran s'indignà i no volia entrar (...): "He passat tants anys al teu servei, sense haver desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics, i ara que torna aquest fill teu després de consumir els teus béns amb dones públiques, fas matar el vedell gras?" El pare li contestà: "Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu. Però ara hem d'alegrar-nos i fer festa, perquè aquest germà teu, que ja donàvem per mort, ha tornat viu; ja el donàvem per perdut i l'hem trobat."»

«Amb deler i amb una fe ben animosa»

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

A la meitat del camí

El proper diumenge és el quart de Quaresma, i té un nom clàssic: «Laetare.» Prové de la primera paraula de l'Introït en llatí propi d'aquest diumenge: *Laetare, Ierusalem...* (Alegreu-vos amb Jerusalem). És que aquest diumenge ha estat, en la tradició litúrgica romana, un diumenge vinculat a la basílica de la Santa Creu, de Roma, dita «Jerusalem» en memòria de la Creu del Senyor trobada a Jerusalem per santa Elena, segons la tradició. D'altra banda, aquest diumenge assenyala la proximitat de la Pasqua: només quinze dies i entrarem a la Setmana Santa. «Oh Déu, vós per mitjà del vostre Fill, reconcilieu meravellosament amb vós el llinatge humà; feu que el poble cristià s'afanyi amb deler i amb una fe ben animosa a celebrar les festes de Pasqua que s'acosten» (Col·lecta).

Sant Lleó, en un dels seus sermons, explica clarament el perquè d'aquesta alegria que acompanya les festes pasquals i la seva proximitat: «És propi de la festa pasqual que l'Església s'alegri del perdó dels pecats, que és concedit no únicament als renascuts pel sant baptisme, sinó també als qui ja fa temps que es compten en la sort dels fills adoptius» (vegeu Litúrgia de les Hores, dijous després de Cendra).

D'acord amb aquesta afirmació, hom s'adona de la coherència del segon manament de l'Església, tal com el trobem de sempre en el Catecisme i en el Codi de Dret Canònic, canon 989: «D'acord

amb el manament de l'Església, qualsevol fidel, arribat a l'edat de la discreció té l'obligació de confessar els pecats greus dels quals té consciència, almenys una vegada a l'any» (Catecisme de l'Església catòlica, n. 1.457). El Catecisme n. 2.042, ho explica així: «El segon manament ("Confessar almenys una vegada a l'any") assegura la preparació a l'Eucaristia amb la recepció del sagrament de la Reconciliació, que continua l'obra de conversió i de perdó del Baptisme». La penitència és sens dubte un sagrament pasqual.

La litúrgia de la paraula del quart diumenge

La litúrgia de la Paraula del quart diumenge sembla, aquest any, una especial invitació a recordar i a donar tot el seu sentit al manament de l'Església que he citat. L'evangelí és el text clàssic de la misericòrdia del Pare, i alhora la paràbola de l'itinerari de la conversió i de la reconciliació de qualsevol pecador. Aquell que s'ha allunyat voluntàriament del Pare, fins a arribar a la humiliació de la seva condició de fill, pot sortir de la seva situació reconeixent-ne el mal, i començar el camí de retorn vers el Pare, disposat a confessar el seu pecat. Sap, però, que l'itinerari no acaba amb els seus actes, sinó amb l'abraçada misericordiosa del pare, que li surt a l'encontre i el tracta com a fill estimat. El papa Joan Pau II va destacar amb claredat que l'itinerari de la reconciliació no acaba en el penitent sinó en el do del perdó de Déu.

Aquest perdó és l'obra de la reconciliació realitzada per Crist, una vegada per sempre, i sempre present i eficaç en els sacraments de l'Església. La segona lectura, de la carta de sant Pau als Corintis, ho explica vigorosament: «Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou. I tot això és obra de Déu.» Cada vegada que rebem el sagrament de la penitència escoltem aquestes paraules: «Déu... ens ha reconciliat amb ell per la mort i la resurrecció del seu Fill.» El sacerdot que dona l'absolució no dona un perdó humà, sinó el perdó diví, que el sobrepassa i del qual és tan sols el ministre. «Deixeu-me sentir els crits de festa..., torneu-me el goig de la vostra salvació.» Així s'expressa el penitent del salm 50. Com els fills d'Israel en arribar a la terra promesa, els cristians celebrem la Pasqua i tastem que n'és de bo el Senyor (1a lectura i salm). És l'Eucaristia. Quina oportunitat la d'escoltar aquestes lectures per disposar-nos als sacraments pasquals! La celebració del sagrament de la penitència hauria de ser un esdeveniment espiritual de qualitat, sobretot en el temps de Quaresma. La confessió individual, sincera i humil, després d'un examen de consciència sobre la base dels manaments i del sermó de la muntanya, no ha de ser vista com una informació feta a un home, sinó a Déu, que veu el cor, i davant del ministre de Crist i de l'Església. Amb el benentès que això demana deler i una fe ben animosa, amb una súplica confiada: «Déu meu, creeu en mi un cor ben pur!»

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Climent Maria Hofbauer

- ✓ **Nascut a Tasswitz, a l'actual Txèquia, l'any 1751**
- ✓ **Ermità i finalment sacerdot redemptorista**
- ✓ **Va treballar sempre pels pobres i desvalguts**
- ✓ **Va morir a Viena l'any 1820**
- ✓ **Canonitzat l'any 1909 per Pius X**

El nostre sant d'avui va néixer al multiètnic imperi austrohongarès. La seva família tenia el cognom txe Dvorák, però se'l van canviar per l'alemany Hofbauer poc abans de néixer Climent Maria. Amb sis anys va quedar orfe de pare, i els seus germans més grans i la mare van haver de treballar de valent per tirar endavant. El jove sant aviat va sentir la crida religiosa, però a casa no hi havia prou diners per poder-li pagar els estudis, i l'única sortida que va trobar va ser entrar en un monestir de premonstratencs com a aprenent de forner.

Sant Climent Maria Hofbauer finalment va decidir viure com a ermità, però ho va haver d'interrompre perquè l'emperador Josep II va prohibir la vida eremítica. Va emigrar llavors a la capital imperial, Viena, on va treballar durant una temporada com a forner gràcies al que havia après pocs anys abans. Això no obstant, continuava sentint la crida religiosa, per la qual cosa se'n va anar a Itàlia, on va conèixer l'orde dels redemptoristes, en el qual va acabar entrant l'any 1785.

Va ser destinat a Varsòvia, on es va fer càrrec dels més pobres i desemparats i on va fer construir hospitals, escoles i orfenats. Així mateix va enviar missioners a evangelitzar la població pobre d'Alemanya i Suïssa. De nou, però, va haver d'interrompre tota aquesta tasca tan generosa quan Napoleó va envair bona part d'Europa, va suprimir els ordes religiosos i el nostre sant i molts companys seus van ser empresonats. Acabada la guerra, va exercir de director espiritual a Viena, on encara va fundar una escola.

LES DESPULLES DE L'IL·LUSTRE CAPUTXÍ VAN REBRE SEP

El cardenal Vives i Tutó j

Carme Munté

Fotos: Agustí Codinach

La població de Sant Andreu de Llavaneres, a la comarca del Maresme, dona la benvinguda als seus visitants amb el monument del seu fill més universal: el cardenal Josep de Calassanç Vives i Tutó. Situat dins d'un parc, a l'entrada del poble, el monument és una obra del 1950 que va ser projectat per l'arquitecte noucentista Josep M. Pericas i l'escultura és de l'artista sarrianeenc Josep M. Camps Arnau.

D'ençà de la seva construcció, aquest monument ha servit per recordar als veïns de Sant Andreu de Llavaneres i als visitants ocasionals que en aquella terra va néixer l'any 1854 Josep de Calassanç Vives i Tutó, framenor caputxí i que com a cardenal va ser un dels consellers més influents dels papes Lleó XIII i Pius X. La seva influència va arribar a ser tan gran que en aquells anys es van fer populars a Roma les expressions *Vives fa tutto* («Vives ho fa tot») i *Vives è tutto* («Vives ho és tot»).

Des de feia anys, especialment des del 2004, quan es va celebrar el 150è aniversari del seu naixement, es feia cada cop més imperiosa la necessitat de localitzar les despulles del cardenal Josep Vives i Tutó. I això finalment es va fer realitat el 21 de maig del 2009, quan fra Valentí Serra de Manresa, arxiver dels caputxins, va localitzar al cementiri romà de Campo Verano la tomba del cardenal Vives i Tutó.

Tal com va explicar el mateix fra Valentí Serra en un article publicat al gener a *Catalunya Cristiana*, «les despulles reposaven en el primer nínxol que hi ha situat damunt de la capella d'una antiga torre romana (reconvertida des de finals del segle dinovè en panteó mortuori pels membres de la cúria generalícia dels frares caputxins); una torre annexa a les edificacions de la basílica de Sant Llorenç extramurs, que custodien i atenen pastoralment els frares caputxins a petició del beat Pius IX» (...) «Les despulles cardenalícies han romàs quasi un segle situades dins d'una caixa de zenc amb aquesta inscripció: *Fr.*

Josephus Calasactius S.R.E. Card. Vives et Tuto. Obitus Monte Porzio Catone (Roma) Die VII Septembris Anno Domini MCMXIII. Annus natus LIX.»

Retorn a Sant Andreu de Llavaneres

Va ser així com a finals del mes de maig del 2009 el Museu-Arxiu Vives i Tutó de Sant Andreu de Llavaneres, en funcionament des del 2003, va rebre un parell de fotografies de la tomba del cardenal Vives, enviades per fra Valentí Serra de Manresa. «Aquella bona notícia, llargament esperada», explica Joan Devesa, director del Museu-Arxiu Vives i Tutó, «va posar en marxa la parròquia, l'Ajuntament, el Museu-Arxiu Vives i Tutó i els familiars per preparar el retorn de les despulles del cardenal a la seva població natal».

Un cop enllestits tots els tràmits, finalment les despulles del cardenal Josep Vives i Tutó van arribar a Barcelona el 18 de novembre del 2009 i van ser rebudes per fra Jacint Duran, ministre provincial dels caputxins, i per fra Pere Cardona, secretari. Van ser dipositades provisionalment a la cripta del convent d'Arenys de Mar, precisament un espai que, tal com explica el mateix fra Valentí Serra, «va ser projectat per l'arquitecte Bonaventura Bassegoda per a la sepultura de les despulles del cardenal llavanerenc!».

Però el dia clau de tot el pelegrinatge va arribar el dissabte 27 de febrer, quan finalment el cardenal Vives i Tutó va tornar a la població que el va veure néixer i d'on va sortir a l'edat de 6 anys per anar a viure a Mataró. Les despulles del cardenal Vives es van dipositar a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Sant Andreu de Llavaneres, on van ser exposades al públic. L'endemà, diumenge 28 de febrer, van iniciar el recorregut cap al sepulcre definitiu a la capella del Santíssim de l'església parroquial de Sant Andreu de Llavaneres. L'urna, portada pels caputxins Valentí Serra i Pere Cardona, va recórrer els pocs metres que separen l'ajuntament de la parròquia acompanyada dels familiars,

dels membres de la corporació municipal i de veïns de la població.

Per a Sant Andreu de Llavaneres va ser aquest sens dubte un dia històric. En declaracions a *Catalunya Cristiana*, Bernat Graupera, alcalde de Sant Andreu de Llavaneres, va valorar el retorn molt positivament: «Feia molts anys que esperàvem el retorn de les despulles del cardenal Vives i Tutó, cosa que ens ajudarà sens dubte a donar més a conèixer a les noves generacions la figura

d'aquest fill il·lustre de Sant Andreu de Llavaneres.»

Cardenal Martínez Sistach: «Necessitem líders espirituals»

A la porta de l'església parroquial esperaven l'arribada de les relíquies el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, i Mn. Juan Manuel Prieto, rector de la parròquia, acompanyats d'altres preveres vinculats a la població de Sant Andreu de Llavaneres, com Jaume González-Agàpito, l'antic rector de Llavaneres que sempre va mostrar un gran interès per aconseguir que les despulles del cardenal Vives i Tutó reposessin a la parròquia on va rebre el baptisme.

El cardenal Lluís Martínez Sistach, que va presidir la solemne missa, va destacar la vinculació que sempre va unir Vives i Tutó amb Sant Andreu de Llavaneres perquè, va dir l'arquebisbe de Barcelona, «tots portem al cor la terra on hem nascut i amb la qual ens sentim identificats».

El fet del retorn de les despulles marca, segons el cardenal, un moment important per a la població de Sant Andreu de Llavaneres perquè també «el poble valori més les seves arrels cristianes, així com la presència de l'església, de la parròquia i dels cristians en general en la convivència social». El car-

CULTURA A L'ESGLÉSIA PARROQUIAL ON VA SER BATEJAT

a descansa a Llavaneres

denal Lluís Martínez Sistach va destacar la forta influència que va tenir Vives i Tutó al Vaticà en el sentit que «va ajudar molt Catalunya des de Roma, sobretot a favor de la cultura i la llengua catalana, i la pastoral del nostre país».

«Avui dia», va afegir el cardenal Martínez Sistach, «també necessitem líders espirituals i líders en tots els sentits, persones que marquin i donin orientacions. Moure's en el present cap al futur no és una cosa fàcil i, en aquest sentit, necessitem l'orientació de persones de prestigi moral, intel·lectual i religiós. Així mateix, també va molt bé que cada poble tingui els seus "ambaixadors" que puguin tutelar i defensar arreu el que dona la identitat d'un poble: la seva espiritualitat, la seva religiositat i la seva cultura. El cardenal Josep Vives i Tutó ho va fer, cosa que li hem d'agrair moltíssim».

El sepulcre construït des de l'any 1988 a la parròquia de Sant Andreu de Llavaneres finalment acull ja les despulles del cardenal Josep Vives i Tutó. De cara al 2013 la població es prepara ja per celebrar el centenari de la mort del seu fill més il·lustre, però mentrestant són diverses les activitats organitzades per donar més a conèixer la figura del cardenal Vives i Tutó entre la població. Així, del 13 al 16 de maig s'ha organitzat un pelegrinatge a la Roma de Vives i Tutó.

«Ambaixador» de Catalunya

Fra Valentí Serra de Manresa
Arxiver dels caputxins

Nascut a Sant Andreu de Llavaneres el 15 de febrer del 1854, Josep de Calassanç de Llavaneres va ingressar a l'orde dels caputxins el 1869. El 19 de juny del 1899, mentre Vives i

Tutó treballava a Roma en les sessions del Primer Concili Plenari Llatinoamericà, va rebre el nomenament de membre del Sacre Col·legi Cardenalici amb només 45 anys d'edat. Des d'aquest moment, la seva vida esdevingué totalment dedicada al servei dels papes Lleó XIII i Pius X. El papa Lleó XIII estimava molt entra-nyablement la persona del cardenal Vives i, atesa la condició de terciari franciscà, el papa Pecci volgué que Calassanç de Llavaneres, cardenal Vives, *il cardinale santo*, li impartís abans d'expirar la benedicció dita «de Sant Francesc».

Però qui millor va connectar amb *il cardinale santo* va ser el papa Giuseppe Sarto, Sant Pius X, terciari franciscà vinculat als caputxins, ànima bessona del cardenal Vives, amb qui va viure, molt a fons, la comunió d'ideals i la visió sobrenatural de l'Església. Fou per indicació del papa Pius X que l'any 1907 el seu confessor, el cardenal Vives, intervingué tan directament en la redacció de l'encíclica *Pascendi*, quan es condemnà el modernisme teològic.

El cardenal Vives i Tutó va saber servir-se de la seva forta influència a benefici de l'Església de Catalunya, en especial els continuats esforços que l'any 1902 va prestar el purpurat caputxí per tal d'impedir la remodelació de les diòcesis de Catalunya, a més de deturar que s'imposés el decret del comte de Romanones que

obligava les escoles catalanes a l'ensenyament del catecisme en llengua castellana.

Són també molt remarcables les accions que va fer Vives i Tutó l'abril del 1909 davant del cardenal Rampolla per tal d'evitar que el Dr. Torras i Bages fos allunyat de la seu de Vic a través d'un trasllat a l'arquebisbat de Burgos tot evitant, d'aquesta faisó, que es debilités la pastoral catalana.

En aquells anys es deia a Roma, *Vives fa tutto*, «Vives ho fa tot» i, també, *Vives è tutto*, «Vives ho és tot», pronunciant d'aquesta faisó, a la italiana, el nom del cardenal caputxí, tot donant a entendre que el caputxí de Llavaneres gaudia a la Roma de sant Pius X d'una mena «d'omnipotència».

L'acudit és una mica exagerat si es té en compte, d'una banda, la personalitat i fermesa de Pius X i, de l'altra, el fort influx dels cardenals Gasparri, De Lai i Merry del Val. Tanmateix, aquell *calembour* —el joc de paraules *Vives è tutto*— és molt indicatiu del notable pes del caputxí de Llavaneres a la Roma del papa Sarto, tant, que tal com va escriure el P. Antoni M. de Barcelona, l'actuació de Vives i Tutó està íntimament unida a la del Papa.

La mort del cardenal Vives el 7 de setembre del 1913 a Monteporzio Catone va ser glossada en moltíssimes i diverses publicacions d'arreu del món i, òbviament, va ser molt sentida al Vaticà i en el si de l'Església catòlica. El Dr. Torras i Bages va afirmar que el cardenal de Llavaneres «li recordava sant Jeroni per la seva gran humilitat i austeritat de vida», mentre que altres eclesiàstics el compararen a sant Ramon de Penyafort (confessor del papa Gregori IX), atès el valuós servei que un i altre —autèntics catalans universals— prestaren a l'Església de Roma i de Catalunya.

ALBA Residència d'Àvies

Centre de dia tots els dies de l'any

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

Girona

L'altra cara de Salt

Càritas atén 250 famílies cada setmana més enllà de la seves creences religioses

Víctor Gay
Salt

Sobtadament el municipi de Salt ha ocupat les portades dels mitjans de comunicació del nostre país: protestes veïnals en demanda de més seguretat que obliguen a suspendre el ple municipal, enfrontaments durs entre ciutadans d'origen diversos, manifestacions que també reclamen més accions i eficàcia per part dels cossos de seguretat...

La realitat de les xifres

Quin és l'origen d'aquesta situació? Una primera i fàcil resposta seria l'enorme presència d'immigrants africans. El total de la població immigrada ha passat del 6% l'any 2000 al 43% actual, un percentatge únic a l'Estat.

Un de cada tres residents de Salt és marroquí, exactament 4.904 residents d'aquest país, segueixen 1.854 residents originaris de Gàmbia (la concentració més important de l'Estat), 727 de Mali, 534 del Senegal, 367 de Nigèria i 322 de Ghana, mentre que la presència d'emigrants de l'Amèrica hispana hi és minsa.

Un altre element a tenir present és la concentració física d'aquests residents, en uns blocs d'habitatges situats actualment al centre del nucli urbà. Segons dades municipals, en una àrea de 3 km² hi viuen 15.000 estrangers. Aquests habitatges es van construir a la dècada dels anys 60-70 del darrer segle per acollir els emigrants procedents del sud peninsular. Aquesta realitat humana ha provocat situacions de canvi en les estructures socials de Salt. A les escoles i instituts saltencs, els alumnes nacionals són minoria, a l'entorn del 25%, mentre que molts nois i noies de Salt estudien en centres de la ciutat de Girona i rodalia. Aquesta «emigració» assoleix xifres importants en l'empadronament: la població autòctona ha baixat quasi en quatre mil persones els darrers cinc anys, situació que pot provocar fins i tot canvis en el nombre de regidors en propers consistoris, és a dir, menys regidors, malgrat que la població de fet augmenti.

La vinguda d'aquests immigrants respon, exactament, a les mateixes raons de la immigració interior de la segona meitat del segle XX: manca d'oportunitats en els països d'origen i possibilitats de feina i millora social en el nostre, com ho demostra el fet que, malgrat els nivells d'atur que ara mateix pateixen els immigrants de Salt (com d'arreu), no retornen als seus punts d'origen. Reconeixen que les prestacions socials d'aquí són inexistents allà. L'excepció seria la d'alguns joves magribins que tracten de cercar feina en altres països d'Europa, especialment els que han obtingut la nacionalitat espanyola.

L'Església que pelegrina a Salt

Dues parròquies, la mil·lenària de Sant Cugat (15.413 habitants) i la cinquantenària de Sant Jaume (13.960 habitants), són els referents de la presència de l'Església pelegrina a Salt. Una presència compromesa en l'àmbit social que s'encarna en l'assistència religiosa als centres hospitalaris (Santa Caterina i el Psiquiàtric), la residència de la tercera edat Les Vetes i especialment en l'acció de Càritas Salt.

El compromís de l'Església amb els nouvinguts a Salt arrenca fa mig segle, amb l'onada de persones procedents del sud peninsular i, actualment, perfectament integrades en el teixit social saltenc. Càritas Salt fa un parell d'anys es va integrar com a interparroquial, per agilitzar-ne i optimitzar-ne els serveis.

Mn. Fèlix Musoll, rector de Sant Cugat i delegat de Pastoral Obrera, ens resumeix aquests serveis: «Cada setmana atenem 250 famílies de Salt, la majoria immigrades. Ho fem coordinadament amb els serveis socials de l'Ajuntament i també, cada setmana, revisem les situacions familiar per família.

»L'ajuntament fa un gran esforç, ja que deriva molts casos al centre social La Sopa, que funciona a Girona, amb coordinació amb els ajuntaments de l'àrea metropolitana. En cap cas Càritas pregunta i menys encara

Església a Catalunya

diferents programes de Càritas, com ara els d'educació i formació, acollida i assistència, etc., coordinats amb Càritas Diocesana.»

Aquesta és l'altra cara de Salt. També és important el gest de facilitar l'ús de la capella del barri de la Maçana, per a les celebracions de la comunitat ortodoxa.

Treballem pel respecte, el diàleg i la convivència

El primer diumenge passats els incidents de la darrera setmana de febrer, els dos rectors després de reunir-se amb els respectius consells parroquials van llegir en totes les celebracions el següent comunicat: «A partir dels fets conflictius d'aquests darrers dies al nostre poble, dels quals s'han fet ressò els mitjans de comunicació, les dues parròquies de Salt reiterem la nostra voluntat de treballar pel respecte, el diàleg i la bona convivència entre els veïns, com ho fem des de la Taula pel Diàleg Intrerreligiós de Salt.

»La seguretat és un dret, com és un dret tenir un treball digne i ho és poder posar cada dia un plat a taula. Més que prendre partit, es tracta de fer costat a les persones més febles i desprotegides. La solució dels conflictes no es troba en els enfrontaments, sinó en el respecte i el diàleg, que assegurin una bona convivència. Recordem, en tot moment, l'anomenada regla d'or evangèlica, vàlida per a tothom: "Feu als altres tot allò que voldríeu que ells us fessin a vosaltres."»

Una reflexió de l'alcalde

En el número corresponent a aquest mes de març de la revista diocesana *El Senyal*, l'actual alcaldessa de Salt, Iolanda Pineda i Balló (PSC), que de més jove havia fet serveis de catequista, a la parròquia de Sant Cugat, publica una reflexió, que titula precisament *Diversitat religiosa en el municipi de Salt, singularitat i pluralitat*. I entre altres coses escriu: «A Salt tenim el propòsit i el deure tant d'administrar les diferències culturals i religioses, com d'articular un projecte en comú per a la convivència i la cohesió social. Només podrem assolir un futur des del respecte i la tolerància. No ens queda cap altre camí. I l'haurem de construir de manera recíproca. En això estic segura que ens pot ajudar el cristianisme, perquè caldrà un esforç molt important per ser solidaris.»

I acaba amb aquest veritable missatge d'esperança: «Si sabem integrar els nouvinguts, si aconseguim edificar un poble a favor de la convivència, seguirem sent un bon model per al nostre país i per a les generacions futures. En això necessitem l'ajut de tothom. I estic convençuda que les religions —i en especial la religió catòlica— hi tindran un paper cabdal.»

«El compromís de l'Església amb els nouvinguts a Salt arrenca fa mig segle, amb l'onada de persones procedents del sud peninsular i, actualment, perfectament integrades en el teixit social saltenc»

condiciona la seva acció a la confessió religiosa, si és que el beneficiat en té. En aquests moments més de mil persones són ateses.

»També disposem de dos robers dependents igualment de Càritas. S'hi subministra roba de vestir per a totes les edats. Es tracta de roba en molt bon estat i degudament tractada. Se'n cobra un preu simbòlic, a l'entorn d'un euro com a màxim per peça. Té un sentit de valoració del que es rep. Tots aquests serveis són possibles per la generosa prestació de setanta voluntaris. A banda tenim els

Barcelona

Albert, Roque i Alícia, ben presents en el silenci

Cada dia a les 20.30 a la parròquia del Patriarca Abraham

Mònica García
Barcelona

Ja és fosc i l'aire bufa fort a l'avinguda Icària. A la parròquia del Patriarca Abraham hi ha llum; de fet d'un temps ençà és oberta tot el dia. La Carme prepara el lloc de la pregària per Albert Vilalta, Roque Pascual i Alícia Gámez. Encén unes espelmes, posa cadires, engega l'estufa... la Mare de Déu de l'Acolliment juntament amb una gran pancarta amb el colom de la pau i els noms del segrestats presideix els trenta minuts de silenci que cada dia es fan pels cooperants de Barcelona Acció Solidària.

Malgrat el fred, a poc a poc els veïns, parroquians, o persones solidàries van arribant. Com que encara falten uns minuts per començar comenten com van les coses; uns no ho veuen gaire clar i d'altres són més optimistes. «Un dia més, anem cap als tres mesos...» «Però segur que ja falta menys del que ha passat!» «Esperem que els tractin bé...» «Segur que sí, dona!»

La Carme mira el rellotge i es dirigeix a fer tocar les campanes. Durant uns minuts repica la campana Montserrat, dedicada al continent africà. El temple del Patriarca

Espelmes per recordar i pregar pels segrestats a Mauritània.

Abraham «és una parròquia olímpica», recorda Mn. Jordi Illa, «i té 5 campanes pels 5 continents».

S'inicien els 30 minuts de silenci i els que encara van entrant somriuen en arribar. De seguida, però, els rostres esdevenen seriosos, greus, pensatius. Uns tenen la mirada perduda a l'infinit, altres es concentren en les espelmes o tanquen els ulls mirant de recollir al màxim els seus pensaments.

«Tot va sorgir de manera espontània quan va arribar la notícia del segrest de l'Albert i els seus dos companys», relata el prevere, «vam pensar que haviem de fer alguna cosa per ells i vam decidir trobar-

nos en silenci».

Albert Vilalta i la seva dona participen en la vida de la parròquia, especialment a l'esplai. Des de bon principi es va tenir clar que havia de ser silenci i no una pregària: oberts a tothom, gent de la parròquia, creients o no creients, que volen pregar, reflexionar o bé ser solidaris amb els segrestats i les seves famílies. Des que els cooperants de Barcelona Acció Solidària van ser segrestats a finals de novembre a Mauritània, les notícies han estat escasses. «Aquí no sabem res de si

Al-Qaeda ha demanat o no diners, ningú no ens ha comunicat res oficialment.» Els minuts passen en un silenci ben explícit i trenta minuts donen molt per pensar. El rector assenyala que molts dels seus parroquians li diuen: «Mossèn, que bé que em van també a mi aquests minuts de silenci...» A més, Mn. Jordi reconeix que aquesta iniciativa ha unit molt la gent de la parròquia, «ens ha fet molt de bé», a més d'unir també les famílies afectades.

Barcelona Acció Solidària convoca també cada dimecres, a les 19 hores, una cita a la plaça del Rei de Barcelona per demanar l'alliberament dels seus companys i donar el seu suport a les famílies.

Trobada amb l'Orde de les Verges Consagrades

Redacció / Barcelona

El 13 de febrer el delegat episcopal de Vida Consagrada, Mn. Francesc Prieto, es va reunir amb les verges consagrades de l'arxidiòcesi de Barcelona. La trobada va ser un moment per compartir juntes les experiències, neguits i il·lusions que cadascuna viu en el dia a dia. Mn. Prieto va animar les consagrades a viure com a testimonis de l'amor de Déu enmig del món i a conrear la pregària, la qual, feta des del silenci, la solitud i la intimitat, traspasa les fronteres i estableix una comunió de fe viva i actuant. L'orde de les Verges és una forma de vida consagrada que està en expansió i que va adreçada a dones que volen viure les exigències d'una vida d'entrega total al Senyor, dins de l'Església, sota l'autoritat del bisbe, però sense l'estructura d'una congregació religiosa, mantenint-se amb el propi treball i esdevenint signes de l'amor esponsal de Crist i de la vida futura.

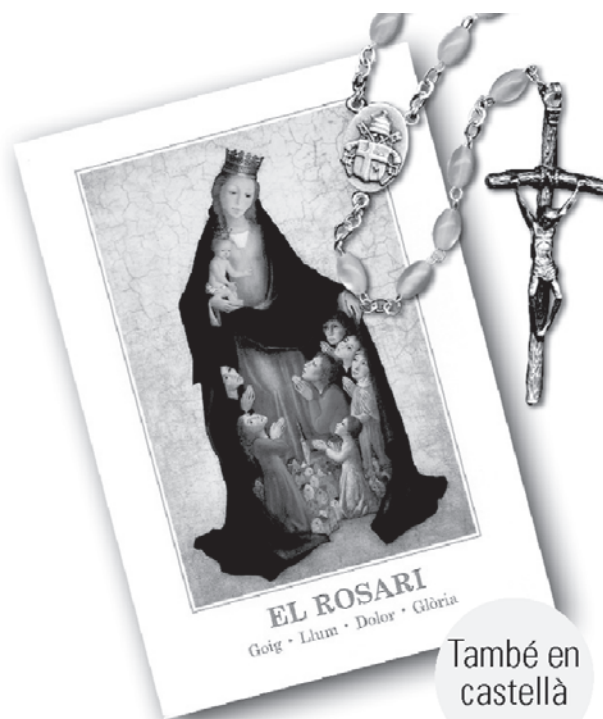
CAMPANYA DEL ROSARI

Més de 300 milions de cristians pateixen per la seva fe, molts pateixen violència i fins i tot assassinat.

AEN treballa incansablement per ajudar milions de cristians arreu del món que són perseguits per la seva fe.

Quina millor manera d'ajudar-los que resant el Rosari.

Per cada donatiu de **8€** que ens envieu, rebreu un rosari beneït pel Sant Pare Benet XVI amb el seu llibre de meditacions i AEN enviarà en nom vostre material religiós a algun dels països on ajudem.

També en castellà

Informació i donatius: **93 237 37 63**
La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Ayuda a la Iglesia Necesitada
¡Tú eres su esperanza!

☐ Desitjo unir-me a la campanya amb Rosaris ☐ Hi col.laboro amb €.

Per: ☐ Gir ☐ Transferència ☐ Xec

Nom i Cognoms Telèfon

Carrer C.P. Població

Província E-mail

Ayuda a l'Església Necesitada
C. Lluís Antúnez 24, 2^o2^a – 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63. www.ain-es.org

Sacerdots, esperança del món

La Facultat de Teologia de Catalunya dedica una Jornada Acadèmica al ministeri presbiteral

Samuel Gutiérrez / Rosa M. Jané
Barcelona

Amb motiu de l'Any Sacerdotal i amb la presència destacada del cardenal brasiler Cláudio Hummes, prefecte de la Congregació vaticana per al Clergat, la Facultat de Teologia de Catalunya va celebrar el 3 de març passat una solemne Jornada Acadèmica amb el títol suggeridor *El ministeri presbiteral, esperança del món*. «Algú pot pensar que el títol potser és excessiu —va indicar el degà de la FTC, Armand Puig, en presentar la jornada—, som realment els sacerdots tan decisius en el món d'avui? El títol d'aquesta Jornada vol ser l'afirmació d'una realitat i d'un projecte per al segle XXI que tingui abast global.» Puig es va referir al prevere com a «servidor dels seus germans i de tots els homes», com a «home cridat a viure profèticament l'Evangeli des del despreniment i fent de Jesús la seva raó de ser.» «No exercim de sacerdots —va continuar dient— sinó que som sacerdots, de cap a peus, de dia i de nit, mentre tenim el cos encara jove i quan flaqueja i decau. Però sempre la Paraula i l'Esperit ens sostenen.» El degà de la FTC va acabar convidant tots els assistents, la majoria sacerdots o en camí de ser-ne, a «rellegir des de la vida tot el que el Magisteri de l'Església ens proposa com a fonament de la crida i del compromís que hem pres sobre les espatlles».

En el dibuix de la fisonomia sacerdotal, la FTC ha apostat per oferir tres gammes de colors: la dimensió espiritual, que va ser apuntada pel cardenal Cláudio Hummes; la dimensió teològica, a càrrec del teòleg Santiago del Cura, i, la dimensió pastoral, que va ser exposada per Mn. Ramon Prat, vicari general de Lleida.

La caritat pastoral

El prefecte de la Congregació vaticana per al Clergat va situar en la «caritat pastoral» el nucli de l'espiritualitat del prevere. «Els sacerdots —va afirmar Hummes— som objectes privilegiats de la caritat de Déu, hem experimentat el seu amor, i per això som cridats a viure intensament la caritat pastoral, que sempre serà una caritat de relació.» I va afegir: «En la relació d'intimitat amb el Senyor hi ha el centre de la nostra existència. El contacte personal amb Crist és l'aliment i la base de la nostra vida.» El cardenal Hummes va dibuixar els trets essencials de l'espiritualitat sacerdotal, i va insistir tant en els sacraments de l'Eucaristia i de la Reconciliació com en la missió: «El zel, l'entusiasme i l'ànsia missionera són el millor termòmetre per calibrar la vida espiritual del sacerdot.» Com a conclusió, el purpurat va encoratjar tots els sacerdots a ser «signe de profecia del Regne» i a «viure de manera renovada l'àmplia dimensió de la cari-

tat pastoral». «La caritat pastoral —va acabar dient— ens demana, en primer lloc, acollir-la com un do, en la nostra relació amb Déu; després experimentar-la en la nostra relació amb el bisbe i amb els nostres germans sacerdots, i finalment, viure-la en la dimensió de l'anunci als germans, en la solidaritat cap als pobres, en la radicalitat de la renúncia a nosaltres mateixos...»

Encara en la sessió matinal, el teòleg Santiago del Cura, catedràtic de Teologia Dogmàtica de la Facultat de Teologia de Burgos, va abordar amb gran rigor metodològic la dimensió teològi-

reanudar amb la ponència *Dimensió pastoral de la vida del sacerdot*, a càrrec de Ramon Prat, que va estructurar la seva intervenció en tres punts: reptes i signes d'esperança, criteris teològics pastorals i línies d'acció. En un primer lloc, va parlar dels reptes socioculturals, i va ressaltar que vivim «un desert antropològic de canvi d'època. Models que teníem no donen resposta. Aquest temps de desert no és fàcil, però és apassionant. Podem crear cada dia!». També va esmentar els reptes psicoafectius, que apunten cap a l'exploració de l'interior de la persona, i els reptes

tre els homes i les dones; germà entre germans; per la imposició de mans del bisbe, al servei de la comunitat («de ser líder cal passar a ser generador de comunitats») i, finalment, membre del presbiteri reunit entorn del ministeri pastoral del bisbe. Així mateix, el ponent es va referir a alguns elements que ofereixen «una brúixola per navegar» en la vida diària i que permet convertir les dificultats en oportunitats per créixer: el servei incondicional a la persona i als seus problemes, el seguiment de Crist, la consciència de la comunitat eclesial i la vivència d'una espiritualitat encarnada. I va tornar a subratllar que «la primacia de la caritat és l'entranya de la vida cristiana en la vivència espiritual, la reflexió teològica i l'acció pastoral».

Finalment, va enumerar les línies d'acció, com a intuïcions que ajuden a viure el dia a dia amb serenitat i bon humor: ser «laboratoris» d'experiència de Déu, repensar i reformular el missatge de la fe, l'acompanyament de les persones, la praxi de la caritat pastoral i la praxi de la sinodalitat.

A la taula rodona amb els tres ponents que havien participat en la jornada es van plantejar algunes qüestions com l'escassetat de sacerdots, la pluralitat de ministeris laïcals o la vocació com a crida o resposta. Però, sens dubte, la intervenció que va arrencar més aplaudiments

va ser la del cardenal Hummes, que va pronunciar unes paraules emocionades sobre la figura dels sacerdots, insuflant una gran dosi d'esperança. El cardenal va reconèixer que l'Església afronta temps difícils, «tots som responsables i ens preocupa no només la qüestió dels sacerdots, també com portar l'Evangeli a un món secularitzat, postcristià... són grans desafiaments i hem de buscar els camins de futur. La crisi ens hauria d'encoratjar, és una gran oportunitat per buscar solucions tots junts. Sobretot, tenir fe i confiança: Déu guia la història. Cal tenir alegria per viure i realitzar la nostra missió amb entusiasme. Deprimits no trobarem solucions, no hem de condemnar el món sinó treballar perquè se salvi».

Com a conclusió, el cardenal Hummes també va assenyalar que l'Any Sacerdotal és un moment «per donar ànim perquè la imatge dels sacerdots està en entredit, especialment ferits per les darreres notícies relacionades amb escàndols d'abusos a menors. Volem dir al món que la immensa majoria de sacerdots no són així, que l'Església està molt contenta amb el seu presbiteri i l'estima, que en reconeix tot el valor i que són insubstituïbles. Volem dir això a la societat i als sacerdots mateixos perquè necessiten sentir-ho. La majoria donen la vida pel ministeri i això és admirable!, heroic! Són promotors de grans valors i drets humans i volem dir-ho públicament».

Cardenal Hummes:
«"L'Església està molt contenta amb el seu presbiteri, l'estima i en reconeix tot el valor»

evangèlics. En aquest sentit, va ressaltar la urgència de superar la temptació de l'arrogància o de la vergonya, «en què sovint hem caigut», i que cal aspirar a ser «Església confessant i martirial, servint al món la tendresa de Crist».

Pel que fa als criteris teològics pastorals, Mn. Prat va reflexionar sobre el pas del «misteri» (la caritat de Déu) al «ministeri» (caritat pastoral), on «homes i dones anuncien el Regne de Déu assenyalant Crist, animats per l'Esperit». A més, el ponent va donar una sèrie d'eixos vertebradors del ser i l'acció del sacerdot al servei de la nova humanitat (Regne de Déu): el sacerdot home en-

ca del ministeri ordenat. «El ministeri presbiteral —va començar dient— és un ministeri ancorat en el misteri de Déu. «No existeix en abstracte —va afegir— sinó encarnat en ministres concrets que l'assumeixen i el viuen. La diversitat de la plasmació pastoral no pot dividir el nucli d'aquest ministeri sacramental exercit *in persona Christi*.» El teòleg burgalès va defensar el sacerdoci com a «nova manera de ser i d'estar en l'Església», cridat sempre a ser «transparència d'una salvació que no prové d'ell, sinó de Déu». També va subratllar un aspecte del ministeri no sempre prou reconegut en el Magisteri de l'Església, com és la dimensió pneumatològica del sacerdoci: «L'ordenació és un do, i per tant carisma, de l'Esperit Sant, que davalla sobre els ordenats i els capacita, sosté i habita en l'exercici del seu ministeri.»

El professor Santiago del Cura va concloure la intervenció recordant la lògica relacional que impregna tota la identitat sacerdotal. «En la teologia contemporània del ministeri ordenat —va afirmar— la relació està cridada a convertir-se en una de les seves claus interpretatives.» I va afegir: «És una lògica de descentrament, de proexistència a favor dels altres, de *kénosis* de la mateixa llibertat, perquè es produeixi l'advent de Crist com a únic mediador i esdevingui la trobada de cada home amb Crist com el salvador definitiu.»

Després del dinar, la jornada es va

Urgell

Encesa d'espelmes per Haití a Andorra

P. N. / Andorra la Vella

La plaça del poble d'Andorra la Vella acollirà el proper 20 de març, a les 20.30 h, una encesa solidària d'espelmes per a la població d'Haití afectada pel terratrèmol que va sacsejar el país el 12 de gener passat. L'encesa d'espelmes s'acompanyarà amb una pregària i cants.

Els dies anteriors a aquesta iniciativa solidària impulsada per les delegacions d'Ensenyament i Joventut del bisbat d'Urgell i per l'arxiprestat d'Andorra, l'oficina de turisme, els despatxos parroquials d'Andorra la Vella, les escoles Janer, Sagrada Família i Sant Ermengol, la casa de colònies Aina i diversos mestres de religió han anat venent tiquets, al preu d'un euro, cadascun d'ells corresponent a una espelma. El dia de l'encesa hi haurà tantes espelmes com tiquets venuts.

Els diners recollits (la diferència entre el preu del tiquet i el preu real de l'espelma, que costa 0,34 cèntims d'euro) es destinaran a aliments per a la població d'Haití i a la reconstrucció d'un orfenat i d'un centre social que, de moment, farà la funció d'habitatge per a moltes persones. Aquest projecte el duen a terme les Missioneres Filles de la Divina Providència, que han fundat l'Associació Germandat de la Caritat a Haití. Aquesta fundació, vinculada a laics, es dedica al servei dels menors més pobres, sobre-

tot amb un orfenat que acull uns 160 nens i nenes, que va quedar derruït amb el terratrèmol.

D'altra banda, Càritas diocesana d'Urgell ha rebut en un mes 277 donacions i ha recollit més de 45.000 euros en la campanya d'emergència posada en marxa un dia després que es produís el terrible terratrèmol. L'ajuda preveu bàsicament el repartiment de centenars de tones d'aliments, aigua potable, roba d'abric, ajuda mèdica bàsica i tendes de campanya. A més, la xarxa de Càritas desenvolupa una activa tasca d'assistència mèdica a les víctimes i presta atenció sanitària d'emergència a diferents punts mòbils repartits per tot el país, clíniques de campanya, dispensaris i hospitals.

Com molts altres indrets del món, Urgell manifesta la seva solidaritat i el seu bisbe, Mons. Joan Enric Vives, ha convidat a continuar responent amb solidaritat i amor. «Els morts ja han marxat amb el Senyor misericordiós, però ara cal ajudar els vius, els més desvalguts, sobretot els infants», escriu, en la seva carta dominical del 7 de febrer. «El país amb la renda per càpita més baixa de tot Sud-amèrica ha d'afrontar una reconstrucció immensa, i necessiten la solidaritat internacional, especialment dels països més rics, com ho és el nostre —afirma—. No podem oblidar-nos en. El perill seria acostumar-nos a la misèria i no actuar.»

Formació d'Animadors de Pastoral de Joves

Ramon Estany / Balaguer

El 6 de febrer, i per segon any consecutiu, es reuniren al santuari del Sant Crist de Balaguer una bona colla d'animadors de joves vinculats a l'àmbit de la pastoral juvenil procedents dels bisbats de Lleida, Solsona i Urgell. La ponència inicial de Mn. Ramon Prat sobre la solidaritat i la vida «sòlida» dels cristians, els testimonis de joves compromesos envers

els més necessitats, l'Eucaristia presidida pel bisbe d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, i els tallers pràctics per aprendre a educar la solidaritat i el servei en els nostres joves, foren elements clau per al desenvolupament de la jornada.

Aquesta jornada fou una aturada de reflexió, formació i convivència per a tots aquells que, setmana rere setmana, acompanyen els joves de la nostra Església.

Gralles al Vaticà

L'actuació la va protagonitzar un grup d'onze joves que havien pelegrinat a la Ciutat Eterna amb el delegat episcopal d'Ensenyament

Els joves urgellencs, ballant a la plaça de Sant Pere.

Patricia Navas

La Seu d'Urgell / Ciutat del Vaticà

Després de resar l'Àngelus amb el Papa, d'escotar les seves paraules i rebre la seva benedicció, el 14 de febrer passat, un grup de joves de la Seu d'Urgell i d'Andorra van treure una gralla i es van posar a tocar-la. Envolats per milers de pelegrins d'arreu del món a la plaça de Sant Pere del Vaticà, van començar a ballar danses catalanes, al bell mig del gran espai ovalat envoltat de columnes ideat per Bernini com una graderia visible de l'Església universal, pel qual passen cada any més de nou milions de fidels.

Eren un grup d'onze joves que havien peregrinat a la Ciutat Eterna aquell cap de setmana amb el delegat episcopal d'Ensenyament d'Urgell, Pepe Chisvert, i el germà de La Salle David Pérez. En aquell moment festiu, de seguida se'ls van afegir diverses persones, entre elles algunes d'Eslovàquia, que va resultar que coneixien un prevere del mateix bisbat d'Urgell. Va ser una trobada alegre i festiva dins la universalitat de l'Església. «Als joves els va impressionar veure tanta gent i també tants joves aplegats entorn del

Sant Pare», explica Mn. Chisvert. «Va ser tota una sensació, veure tanta gent unida esperant les paraules del Papa», afegeix el germà David.

Alguns dels joves del grup havien participat en l'enregistrament d'un videoclip de promoció de la classe de religió, i van voler agrair l'èxit de la iniciativa a favor d'aquesta assignatura. Tots ells van mostrar molt d'interès a conèixer a fons allò que visitaven: les catacumbes de Priscilla, nombroses esglésies —entre elles les basíliques de Sant Pere, Sant Pau Extramurs i Sant Joan del Laterà—, el Colosseu, l'antiga ciutat romana... En un moment durant la visita a les catacumbes, la guia va cridar l'atenció sobre una imatge de Jonàs i una altra dels dos vells i Susanna, personatges bíblics que els joves desconeixien i que els seus acompanyants van poder donar a conèixer. I és que, segons reconeix el germà David Pérez, «hi ha un gran dèficit de cultura bíblica en els joves». El clip *Digues sí a la classe de Religió*, que és el motiu pel qual els joves han pelegrinat a Roma, ha arribat a les escoles de Catalunya i Andorra a través dels professors de religió, i s'ha descarregat a través del servidor YouTube més de tres mil vegades.

Solsona

Jornada diocesana sobre l'Any Sacerdotal

R. E. / Solsona

Durant tot aquest any s'està celebrant l'Any Sacerdotal que el Papa Benet XVI va proclamar amb motiu del 150è aniversari de la mort del Rector d'Ars, Joan M. Vianney. Dins dels actes i activitats que s'estan portant a terme, el Seminari i la Delegació de Vocacions del bisbat de Solsona han organitzat una Jornada Sacerdotal per tal de donar a conèixer la vocació cristiana

del sacerdocí. Aquesta jornada tindrà lloc el dissabte 20 de març al Seminari de Solsona, i està dirigida a tots els capellans, consagrats i consagrades i laics del bisbat. La jornada s'iniciarà a les 10 del matí amb el rès de laudes, per continuar amb una conferència a càrrec de Mn. Joan Llidó, del bisbat de Solsona. En acabar la xerrada hi haurà l'eucaristia i el dinar. A la tarda es projectaran uns DVD sobre el sacerdocí i s'acabarà amb una pregària conjunta.

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA
AMB NOSALTRES. SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

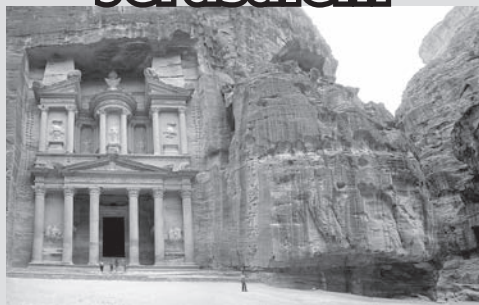
Club⁺amics

PROGRAMACIÓ PER A L'ANY 2010

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

RUTA DE L'ÈXODE

**Mar Roig - Petra
Jerusalem**

DEL 21 AL 28 DE JUNY

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

✓ **DEL 22 AL 29 D'AGOST**

✓ **DEL 27 DE DESEMBRE
AL 3 DE GENER**

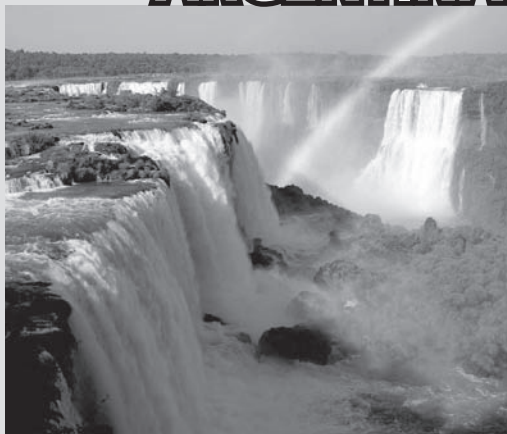
CROÀCIA i Santuari de Medjugorje

DE L'1 AL 8 DE JUNY

ITINERARI EXCLUSIU PER A AMICS

ARGENTINA

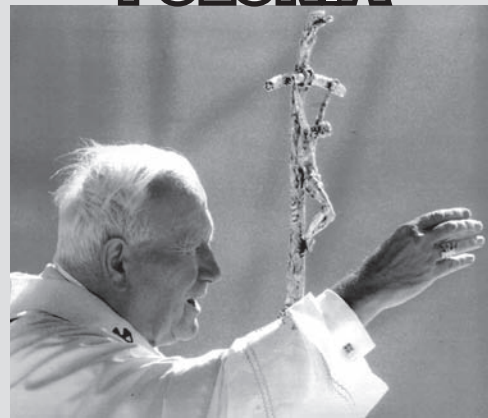

Parcs nacionals
de Patagònia,
d'Iguazú i
missions
jesuítiques i
Buenos Aires
amb Santuari
de Luján.

DEL 9 AL 21 D'AGOST

RUTA DE JOAN PAU II

POLÒNIA

DEL 2 AL 9 D'OCTUBRE

Petits Pelegrinatges

Organització tècnica **relitur** viatges GC 1045 D

FÀTIMA

DEL 12 AL 18 D'ABRIL

LOURDES

Coincidint amb la
trobada internacional
de Metges Cristians

DEL 7 AL 9 DE MAIG

DEL 15 AL 17 D'OCTUBRE

ARS I NEVERS

DEL 18 AL 21 DE JUNY

SANTIAGO DE COMPOSTEL·LA

ANY XACOBÈU

DEL 7 AL 13 DE JUNY

**PLACES LIMITADES.
PER A MÉS INFORMACIÓ
CLUB+ amics**

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 - 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 - FAX 934 092 775

CORREU ELECTRÒNIC: INFO@CLUBMES.CAT

Tarragona

«L'Església manté viva la memòria mitjançant els seus arxius»

Manel M. Fuentes, director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona

Joan Boronat

L'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona compleix 90 anys de la seva fundació, efemèride que coincideix amb una engrescadora etapa al servei de la comunitat. Per aquest motiu hem dialogat amb el seu director, el canonge arxiver de la catedral, Mn. Manel Maria Fuentes i Gasó. Nascut a Bellmunt del Priorat, Mn. Fuentes és, a la vegada, director de la Biblioteca del Seminari de Tarragona; acadèmic corresponent a la Reial Acadèmia d'Història de Madrid, per la província de Tarragona; membre de la junta de la Reial Societat Arqueològica de Tarragona; professor d'Història de l'Església a la Facultat de Teologia de Catalunya i també de l'Institut Superior de Ciències Religioses Sant Fructuós. A més, exerceix el seu ministeri pastoral com a rector de les parròquies de l'Aleixar i Vilaplana.

Quins són els orígens de l'Arxiu Històric Arxidiocesà?

L'any 1918, l'arquebisbe de Tarragona, Antolín López Peláez, va encomanar a Mn. Sanç Capdevila Felip, ecònom de la parròquia de Forès, que realitzés un estudi sobre els arxius parroquials a l'arxidiòcesi de Tarragona. Poc temps després, el 9 de febrer del 1920, el nou arquebisbe Francesc d'Assís Vidal i Barraquer va determinar la creació de l'Arxiu Històric Arxidiocesà (AHAT), on es guardessin tots els documents històrics i manuals antics de l'Arxiu de la Província de Tarraconense, de la Taula Arquebisbal, de la Secretaria de Cambra i Govern, de la Cúria Eclesiàstica i dels arxius parroquials de tota l'arxidiòcesi. Aquell mateix dia va encomanar l'obra a Mn. Sanç Capdevila. Així es va fundar l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona (AHAT).

Aquesta va ser una de les seves primeres providències al capdavant de l'arquebisbat de Tarragona. Tanmateix, encara avui les raons de dita decisió no ens són del tot clares. Hom ha apuntat com a causa possible de la fundació el projecte que tenia el Dr. Vidal i Barraquer d'erigir a Tarragona una universitat catòlica, com les que hi havia a Milà i a Lovaina. Per altra banda, el CIC del 1917 proposava la creació d'arxius històrics a totes les diòcesis.

El 10 de desembre de 1921 el cardinal Vidal i Barraquer va ordenar que tota la documentació de l'arquebisbat de Tarragona anterior a 1750 fos dipositada a l'AHAT. Una triple intenció movia aquesta providència episcopal: evitar la possible pèrdua de documentació, assegurar-ne la conservació i facilitar-ne la consulta. Segurament aquesta decisió va evitar la destrucció d'alguns fons documentals durant la guerra civil, car les autoritats republicanes van impedir que l'AHAT fos incendiat.

Per tant es pot afirmar que té una ànima?

Certament, l'ànima de l'AHAT és

el seu primer arxiver i fundador. Mn. Sanç Capdevila i Felip va néixer a Maldà l'11 de desembre del 1883, fill d'una família benestant. Va estudiar al Seminari i a la Universitat Pontifícia de Tarragona. Fou ordenat de prevere el 19 de setembre de 1908. Va ser vicari de Sant Martí de Maldà, i posteriorment vicari de Guimerà i ecònom de Forès. Fou el fundador i primer director de l'AHAT (1920-1932). Finalment fou nomenat, prèvia oposició, canonge arxiver de la catedral basilica metropolitana i primada de Tarragona (1931-1932). Va morir al seu poble nadiu, el 19 de setembre de 1932, a l'edat de 48 anys.

Mn. Sanç Capdevila, en l'opuscle publicat amb el títol *El archivo parroquial y su ordenación. Estudio y normas prácticas para ordenar, cata-*

amb motiu dels noranta anys vostè ha pronunciat una conferència.

La informatització i digitalització de l'AHAT, iniciades als anys 2006 i 2008, respectivament, han representat una segona fundació de la nostra institució. Aquest fet ens ha impulsat a celebrar el seu norantè aniversari, sense que això, evidentment, impedeixi quan arribi el moment de celebrar un merescut centenari. La conferència va tenir lloc el 28 de febrer a la tarda, a la Casa dels Concilis, i va significar l'acte inaugural de l'inici de la commemoració. Durant el mes de maig un seguit de conferències de caire històric mostraran l'estret i inexcusable lligam que existeix entre fons documentals i investigació històrica. Al novembre se celebraran unes jornades de treball per a arxivers eclesiàstics. També hi ha prevista la col·

Joan Boronat

logar y conservar los archivos parroquiales (Barcelona, 1926), va proposar un sistema d'ordenació i catalogació dels arxius parroquials. Fruit de la seva experiència arxivística continua sent un instrument important per a l'organització dels arxius eclesiàstics. La seva mort primerenca i el fet que fos director d'un arxiu a Tarragona el va privar del reconeixement que la seva obra gegantina mereixia. D'altra banda, cal dir que més d'un investigador i professional al llarg dels anys s'ha nodrit del seu treball i no pas sempre n'han reconegut l'autoria.

Per indicació del cardinal Vidal i Barraquer va aplegar la legislació eclesiàstica dels sínodes diocesans i concilis provincials que els bisbes de la Tarraconense havien promulgat a favor de l'ús de la llengua catalana en l'ensenyament de la doctrina cristiana i la predicació. Finalment, l'any 1930, per tal d'evitar la repressió de la dictadura de Primo de Rivera, va ser publicat de manera anònima el llibre *Processus iuris ecclesiastici*, que recollia el fruit de la seva investigació.

Abans que arribi el centenari,

locació d'una placa commemorativa a l'antiga seu de l'AHAT.

Quin és el seu fons documental?

Dins del fons parroquial volem assenyalar, entre molts d'altres, la importància dels llibres sacramentals (segles XVI-XIX) imprescindibles per a estudis demogràfics i genealògics, i el fons notarial (segles XIII-XX) del tot necessari per a tota mena d'estudis econòmics i socials.

L'evolució dels temps ha fet variar la filosofia de l'Arxiu?

Em plau haver de dir que continuem fidels a les idees que van portar a la fundació de l'AHAT. La necessitat de conservar, restaurar i difondre els fons documentals que ha servat pacientment l'Església que pelegrina a Tarragona. En aquest sentit hom continua amb la política de concentració d'arxius parroquials. Tanmateix, les noves tecnologies afavoreixen la conservació i un millor accés dels usuaris a la documentació.

Pel fet de pertànyer a una Església metropolitana, aquest es diferencia documentalment d'al-

tres arxius?

Si hem de referir-nos a alguna diferència sens dubte aquesta rau en l'exercici del ministeri de l'arquebisbe de Tarragona com a metropolità de la Tarraconense. Per exemple, l'important fons de l'Arxiu de la Província Eclesiàstica Tarraconense nodrit de les actes i processos dels concilis provincials i de les reunions de l'arquebisbe amb els seus sufraganis (segles XIV-XX), i també el fons del Tribunal Eclesiàstic Metropolità, com a tribunal de segona instància. Així doncs, podem dir que l'Arxiu Històric Arxidiocesà és un exponent més de les arrels cristianes del nostre país.

L'AHAT és sense cap mena de dubte, no pas l'única, però sí certament la realitat més important on se serveix la memòria de l'Església que pelegrina a Tarragona. La seva tasca evangelitzadora, la seva especial empremta que ha configurat un país tal com el coneixem, la promoció i diàleg amb el món de la cultura, la fidelitat, malgrat molts entrebancs, a la nostra llengua, etc. Totes aquestes accions, i moltes altres, les podem anar descobrint mitjançant els fons documentals que serveix l'AHAT.

Com es justifica que aquest patrimoni documental estigui en mans de l'Església?

Els fons documentals permeten descobrir com una persona o una institució s'ha organitzat i es comprèn a si mateixa. Així, doncs, els fons documentals de l'Església ens ajuden a conèixer-la tal com ha estat i s'ha desenvolupat al llarg del temps. També ens permeten copsar el seu grau d'implicació i influència en la societat en la qual s'ha arrelat. Tanmateix, el fet que l'Església a casa nostra durant segles hagi tingut una posició majoritària, per no dir única, explica la riquesa, multiplicitat i abundància de la seva presència en els fons documentals del nostre país.

Així, doncs, l'Església manté viva la seva memòria mitjançant els seus arxius. Una memòria, que certament també és en gran part memòria de la societat en la qual ha niat. Aquesta circumstància l'ha portada a servir la documentació malgrat les dificultats creades pels estralls naturals, les guerres o la negligència humana. El desig de conservar la documentació, malgrat alguns casos d'incúria certament reals, ha estat el predominant. No és gens estrany, per tant, que des de sempre hagi tingut un declarat interès per preservar la seva memòria.

Tanmateix, avui, més enllà de la tasca de servir i custodiar la documentació n'existeix una altra d'evident: facilitar l'accés de la ciutadania als fons documentals.

Aquesta tasca té una vocació vertaderament de servei públic. L'Església dedica esforços personals i econòmics en aquesta funció. Així esdevé un instrument adequat per al diàleg entre la fe i la cultura que tant va potenciar el Concili Vaticà II.

Cap a on s'ha d'encaminar el futur de l'Arxiu?

L'AHAT ha de continuar fidel als seus criteris fundacionals. Tanmateix, ha d'incidir especialment en els més joves. Les fonts els poden ajudar a valorar la importància de situar persones, esdeveniments i idees en un context cronològic i geogràfic determinat.

Tortosa

Rubén García, nou sacerdot

El bisbe Xavier Salinas va convidar tots els presents a intensificar la pregària per les vocacions

Josep Maria Tomàs Prats
Tortosa

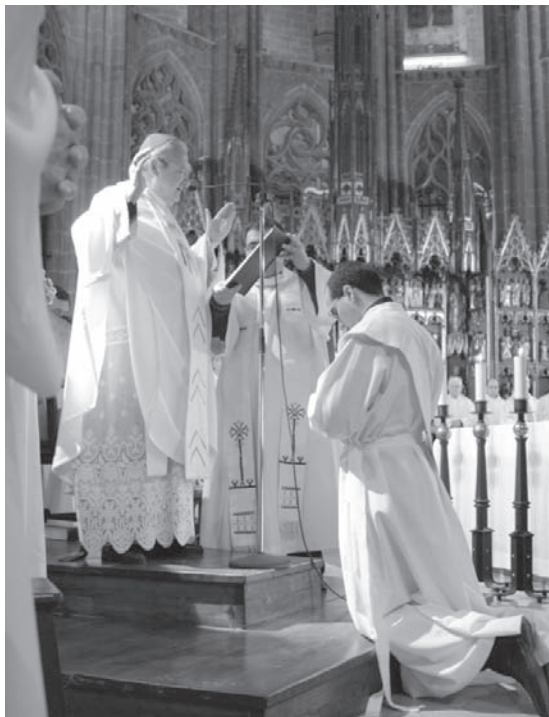
El dia 10 de gener, a les cinc de la tarda, les campanes de la catedral ressonaven arreu. Era una tarda de festa. Calia anunciar-ho a tota la ciutat. El bisbe de Tortosa, Xavier Salinas, conferiria l'orde sacerdotal al diaca Mn. Rubén García Molina. Per això era una tarda de festa. La nostra diòcesi tindria un nou sacerdot.

La catedral, de mica en mica, s'omplia de gent, que eren els familiars, amics i feligresos que assistien a la celebració. Veïns de Vinyols, de Botarell, de Montbrió del Camp, pobles on va viure el nou prevere, feligresos de la parròquia del Roser, de Tortosa, on fou catequista mentre estudiava al Seminari, feligresos d'Ascó, Vinebre, la Torre de l'Espanyol i Flix, on ha d'exercir el seu diaconat, i molts amics per motius de trobades pastorals.

La celebració litúrgica, presidida pel bisbe i 50 sacerdots, va ser seguida amb tot un clima d'interioritat i silenci fet pregària, viscut amb més intensitat al llarg de les imposicions de les mans per part dels seus germans sacerdots a qui després abraçà efusivament. El silenci només va ser interromput al final de la celebració amb els aplaudiments que l'assemblea va dedicar després de les paraules del nou sacerdot.

En el moment de les ofrenes els seus pares oferiren el nou calze amb la patena.

El bisbe en l'homilia va transmetre a l'ordenand i a

«Crist em necessita i intentaré servir-lo»

Quina impressió has tingut que la teva ordenació sacerdotal hagi coincidit amb l'Any Sant Sacerdotal?

És una alegria molt gran el fet que la meva ordenació hagi passat dintre d'aquest Any Sacerdotal. A la vegada, és una exigència de viure el sacerdoci tal com vol Crist Sacerdot, a qui li demano no èxits, sinó ser-li fidel cada dia.

Què creus que demana el Poble de Déu avui al sacerdot?

Crec que les nostres comunitats demanen que quan veuen un sacerdot vegin Crist. Que sigui un amic amb qui pots confiar i parlar sense por, a qui li pots obrir el cor i descansar en ell, que sempre estigui disposat a rebre't i dir una paraula que conforti i, tot, perquè l'ajudem a trobar-se amb Déu.

Què penses fer per aconseguir-ho?

Crist em necessita i, per tant, intentaré sempre servir-lo. Intentaré viure el sacerdoci

intensament, però sense caure en un simple activisme i rutina. Que cada dia sigui una relació més profunda amb Crist.

Sabem de la teva afició per la música i que vas assistir a Montserrat als cursos de direcció de cant, com penses aprofitar aquesta formació musical a les parròquies?

Sempre he desitjat estar al servei pastoral de la diòcesi, no dedicar-me exclusivament a tocar un orgue o dirigir una massa coral... Ara bé, estic convençut que el cant és necessari en tota pastoral litúrgica. Penso posar en pràctica el que el papa Benet ens ha dit en la seva exhortació *Sagrament de la caritat*, que ens diu que en l'*ars celebrandi* hi exerceix un paper important el cant litúrgic. El cant ha de servir per donar bellesa a les nostres celebracions i per apropar Déu als nostres feligresos.

tota l'assemblea els sentiments que tots havien de sentir en aquells moments, dient que el nou prevere perllongarà la presència de Crist, únic i suprem pastor de l'Església, procurant que el seu estil de vida sigui com una transparència seva enmig del ramat que se li confiarà. Després, i fent referència a la festa litúrgica del Baptisme del Senyor, va dir que el nou prevere estarà al servei del poble de Déu per tal que aquest pugui viure el sacerdoci comú conferit pel baptisme.

Com que aquest any és l'Any Sacerdotal, va convidar tots els presents a intensificar la pregària per les vocacions i perquè valorin, des de la perspectiva de la fe, la missió del sacerdot en l'Església. Finalment el bisbe va animar el nou prevere a esforçar-se per reconèixer i promoure la missió dels laics en l'Església, en la família i en la societat, perquè en l'Església res no creix aïllat, sinó harmònicament. I la teva vida serà més plena en la mesura en què ho sigui també la vida de les comunitats que has de pasturar.

Al final de la celebració el nou prevere, Mn. Rubén, va dirigir unes paraules a tots donant gràcies en primer lloc a Déu per haver-li donat la vocació sacerdotal, i després a tots els qui al llarg de la seva vida, començant per la seva família, que han estat molts, l'han ajudat a arribar aquest dia de la seva ordenació sacerdotal, demanant que continuïn en la pregària per tal que sigui sempre fidel al Senyor i un bon servidor de la comunitat.

Festa de la Mare de Déu de Lourdes

J. M. T. P. / Tortosa

El dia 7 de febrer l'Hospitalitat de Lourdes va celebrar, com cada any, a la catedral de Tortosa la festa de la Mare de Déu de Lourdes. S'aplegaren 400 pelegrins vinguts de tota la diòcesi.

La celebració va recordar l'ahir de l'Hospitalitat fent memòria dels vint-i-dos pelegrins que han anat a la casa del Pare al llarg de l'any. Sobretot l'esperit de dos d'ells, Josep Gisbert i Teresa Molins, planava sobre els assistents que donava escalf a la freda temperatura del diumenge. Dos pelegrins que van lliurar tota la seva vida al servei de l'Hospitalitat. Tots recordaven la presència de tots dos hospitalers en tots els quefers dels pelegrinatges, així com el seu somriure i els seus serveis, sobretot la seva pregària que convidava els altres també a pregar.

Solament la seva presència ja donava vida als pelegrinatges a Lourdes. Però no fou un ahir nostàlgic, sinó un record d'agraïment per tot el que van fer per l'Hospitalitat i una seguretat que des del cel continuaran ajudant-nos.

L'avui de la celebració fou tot un seguit d'actes començant per les benvingudes a mesura que els pelegrins arribaven a la catedral. Després la salutació que la presidenta va dir al començament de l'Eucaristia, però d'una manera especial adreçada als malalts assistents, catorze dels quals anaven amb les seves cadires. Després, la celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Xavier i concelebrada per 12 sacerdots (tots ells quasi cada any es fan presents en la peregrinació diocesana). Al final de l'Eucaristia, la processó per les naus catedralícies i pel claustre amb els mateixos cants i pregàries de

Lourdes i finalment la benedicció eucarística, primer especial per als malalts i després per a tota la comunitat. Amb el cant de l'Avé de Lourdes amb les torxes a les mans s'acabà la celebració eucarística amb unes paraules del consiliari diocesà, Mn. Jordi Centelles. Després el dinar de germanor al Seminari, animat per la tuna del Col·legi diocesà de la Sagrada Família. Un avui ple de salutacions i vivències recordant les trobades a Lourdes.

En l'homilia, el bisbe va recordar que tota la nostra vida és un pelegrinatge, cada dia fem camí, un camí que cadascú el fa d'una manera especial segons les circumstàncies personals, però un pelegrinatge que en fer-lo plegats, tots participem de les alegries i sofriments, de les llums i grisors. Un pelegrinatge que és una crida que el Senyor ens fa, com va cridar a Isaïes

per ser profeta. Tots som cridats a ser profetes anunciant la Bona Nova i vivint aquesta Bona Nova. El Senyor a tots ens diu «mar endins», sense por, perquè el velam de la nostra vida serà ben inflat per l'alè de la Mare de Déu, que ens farà avançar malgrat les dificultats dels nostres temps. El nostre caminar ha de ser tot ell una qüestió de fe, una fe que en els pelegrins de l'Hospitalitat de Lourdes es veu molt clarament allà a Lourdes i aquí, avui, n'és un testimoni. El demà ja es va viure recordant les dates del nostre proper pelegrinatge: del 27 de juny al dia 1 de juliol. Encara que es reconeixen les dificultats econòmiques que poden restar el nombre d'assistents, cal ja ara estalviar per fer realitat el desig de tots els hospitalaris: anar a Lourdes. El comiat fou un «fins a Lourdes», amb una invitació especial al jovent.

Justícia i Pau presenta un recurs contra l'enviament de tropes espanyoles a l'Afganistan

L'entitat sosté que la participació és contrària a la Constitució i al Dret internacional

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Des del convenciment jurídic que la guerra de l'Afganistan és totalment contrària al Dret espanyol i internacional, Justícia i Pau de Barcelona va interposar el 25 de febrer passat un recurs contenciós-administratiu davant del Tribunal Suprem contra la decisió del govern espanyol d'enviar un nou contingent de 511 militars al país asiàtic. «El govern espanyol no pot prendre legítimament aquesta decisió —ha declarat Arcadi Oliveres, president de l'entitat—. És una acció militar totalment fora de la llei, ja que s'emmarca dins d'una autèntica guerra d'agressió, contrària a la Constitució espanyola i al dret internacional.» En l'escrit d'interposició del recurs se sol·licita, com a mesura cautelar, que «s'ordini la paralització de l'enviament de tropes —aprovat el 12 de febrer passat en Consell de Ministres— o, en el cas que ja hagin estat enviades, que s'ordini el seu retorn».

El recurs contenciós-administratiu interposat davant del Tribunal Suprem per Justícia i Pau, que ha comptat amb l'impuls i assessorament d'Eduardo Melero, professor de Dret Administratiu de la Universitat Autònoma de Madrid, es basa, entre altres arguments, en el fet que el nou enviament de tropes no només es realitza al

El Govern espanyol ha ordenat un nou enviament de 511 militars a l'Afganistan.

marge de la Constitució espanyola sinó que, a més, viola el contingut de dos articles del Tractat de l'Atlàntic Nord.

D'una banda, asseguren des de l'entitat eclesial, segons l'article 63.3 de la Constitució, «al rei correspon, prèvia autorització de les Corts Generals, declarar la guerra i fer la pau». Aquest article resulta aplicable en aquest cas perquè a l'Afganistan té lloc una guerra en la qual la missió militar espanyola es troba clarament implicada. En el cas espanyol, malgrat que l'enviament de tropes va ser autoritzat pel Congrés dels Diputats, no es va debatre

formalment com a autorització a una declaració de guerra, no va intervenir el Senat i tampoc no va ser autoritzat pel cap d'Estat.

Guerra d'agressió

Pel que fa al Tractat de l'Atlàntic Nord, ratificat per l'Estat espanyol, «només preveu l'ús de la força armada en l'exercici del dret a la legítima defensa davant d'un atac armat a una de les parts a Europa o a Amèrica del Nord, i només fins que el Consell de Seguretat de Nacions Unides hagi pres les mesures pertinents». En aquest sentit, la missió actual de l'OTAN a l'Afganistan no només es troba clarament al marge del Tractat de l'Atlàntic Nord sinó que, a més, es troba indissoçiablement subordinada a l'operació Llibertat Duradora, encapçalada pels Estats Units, que és clarament una «guerra d'agressió». «Llibertat Duradora —ha recordat Justícia i Pau en un comunicat fet públic— és una guerra d'agressió il·lícita, ja que incompleix de forma manifesta la prohibició de l'ús de la força en les relacions internacionals, atès que vulnera les condicions a les quals s'ha de sotmetre el dret de legítima defensa establertes en els articles 2.4 i 51 de la Carta de Nacions Unides.» Per tant, les resolucions del Consell de Seguretat de les Nacions Unides que autoritzen l'ús de la força per part de la missió de l'OTAN a Afganistan són contràries a la Carta de Nacions Unides.

«El Consell de Seguretat —recom-

den des de l'entitat— no pot convalidar una guerra d'agressió com és la guerra d'Afganistan, ja que això viola el contingut de la Carta de Nacions Unides.» El professor Eduardo Melero, principal impulsor del recurs i estret col·laborador de Justícia i Pau, assegura, a més, que l'operació Llibertat Duradora «és presentada com una operació de seguretat quan, en realitat, és una guerra d'agressió que no es pot emprar amb la legítima defensa». I afegeix Arcadi Oliveres: «Aquesta és una guerra que respon clarament a interessos estratègics, en aquest cas nord-americans, i aquí Espanya no té cap paper a fer.»

Manipulació de l'opinió pública

El recurs interposat ara per Justícia i Pau, en la línia de moltes altres accions a favor de la pau, s'emmarca dins de la convicció, manifestada ja l'any 2001, que la guerra de l'Afganistan és tan il·lícita i dolenta com ho va ser la de l'Iraq. «De cap manera s'hauria d'haver acceptat de la manera que es va acceptar —ha expressat amb contundència el president de l'entitat—. A diferència de la guerra de l'Iraq, la de l'Afganistan mai no ha estat gens protestada i això és conseqüència d'un equívoc de l'opinió pública que entén que es tracta d'una guerra "bona".» «La nostra impressió, i tenim arguments suficients per justificar-la —afegeix Oliveres—, és que tan dolenta és una guerra com una altra, totes dues contràries al dret internacional.»

La guerra de l'Afganistan es va justificar per diverses raons: com una mena d'acció de represàlia a la recerca d'Ossama Bin Laden, màxim responsable dels atemptats de l'11-S; per millorar la condició de la dona afganesa, i finalment, per reprimir el tràfic de drogues a la zona. Aquests arguments van fer digerir prou bé entre l'opinió pública que s'emprengué una guerra a la zona. Gairebé nou anys després, Justícia i Pau recorda que cap de les tres «suposades» finalitats que van justificar la guerra s'han assolit. «Sempre ens hem manifestat en contra d'aquesta guerra i ara encara ens ha semblat pitjor que les tropes que Espanya ja hi tenia destacades, en lloc de retirar-se, que és el que s'hauria de fer, s'ampliïn amb un nou contingent», ha acabat dient Arcadi Oliveres.

La bona notícia

Zilda Arns, «mamà del Brasil»

Francesc Gamissans

La tragèdia d'Haití ha arrabassat del Brasil una de les més importants defensores de la vida i incansable lluitadora contra la mortaldat infantil: Zilda Arns, germana del franciscà i cardenal arquebisbe emèrit de São Paulo, Mons. Evaristo Arns. Tothom coneixia la senyora Zilda com la «mamà del Brasil». Veiem el perquè.

Després de completar els estudis de medicina, Zilda Arns es va especialitzar en salut pública. L'any 1983, a suggeriment del seu germà cardenal, va crear la Pastoral del Nen, organisme assumit per l'episcopat brasiler. La doctora Zilda va dissenyar un sistema de mesures higièniques i sèrums familiars que evitessin la deshidratació per diarrea. Amb despeses ínfimes, la metgessa brasilera va trobar formes eficients de combatre la mortaldat infantil.

L'opinió pública mundial no s'ha fet ressò de la mort d'aquesta dona que va ser proposada com a candidata al premi Nobel de la Pau. Prou que ho mereixia, atès que dedicà tota la vida a vetllar per la salut de les persones més indefenses i vulnerables, com són els nens petits. Durant 25 anys coordinà la Pastoral del Nen: amb mitjans simples va salvar de la mort milions d'infants al Brasil i a altres països americans.

Precisament, pocs minuts abans de morir a Port-au-Prince (Haití), víctima del terratrèmol famós, la doctora Arns donava una conferència a un grup de famílies humils d'aquest país. El president brasiler, Lula da Silva, va acudir a l'enterrament i funeral, i va declarar que la mort de la doctora Zilda Arns havia estat «una gran pèrdua per al Brasil i per a tot el món...». El repte de la «mamà del Brasil» va ser «multiplicar» la saviesa de la gent senzilla amb rudiments higiènics; «multiplicar» la solidaritat de persones lliurades a salvar de la desnutrició bebès, acabats de néixer; «multiplicar» la implicació de governs, ONG i grups de base, d'empreses i persones que posen la vida i l'amor per damunt del lucre i del profit propi. «Multiplicar —deia la doctora Arns— la bona voluntat de tots, derivada de l'Evangeli.» Ella demostrà que un món just no sols és possible, sinó altament viable.

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

TRAMITACIÓ D'ENTERRAMENTS

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

La veu del metge / Salut i crisi (3)

Crisi i canvi personal

La primera crisi?

Si actualment passeu un període de crisi, tingueu en compte que aquesta no és la primera crisi en la història. Si recordeu la història de la vostra família, veureu que ells també en van passar. I si recordem la nostra pròpia vida, veurem que segurament n'hem passat altres en diferents aspectes de la vida: sentiments, malalties, accidents, vocació, conflictes, alguna guerra... Les crisis passen i són part de la vida. Una crisi no és la fi del món. Les crisis són la base de la natura. Cada dia i cada any, la nit i l'hivern ens recorden que el nostre món és cíclic i que amb això millora.

On fan mal les crisis?

Les crisis ens fan sentir dolor. Passar-les no és un procés agradable. En primer lloc on fan mal és en la confiança en un mateix. Una situació o una visió ens pot «doblegar l'ànima» en el moment més imprevisible. El trencament de la confiança és un fenomen paral·lel que potencia o disminueix la percepció de «la meua crisi». Si això

Les crisis fan malbé sobretot la confiança en un mateix.

afecta diverses persones simultàniament, la «realitat» i la «percepció de la crisi» es desdoblen i es potencien, i semblen més del que són. En els accidents s'anomena «reacció de pànic». El procés pot ser invers: recuperar la confiança ja enfortida és el començament del final de la crisi. Oferir-la als altres les finalitza.

Com m'ha afectat aquesta crisi?

Les crisis són èpoques de canvi que ens agafen massa ficats en el sistema que canvia. Potser podríem dir que els que no tenen res, no tenen crisis econòmiques. La reflexió davant del mirall pot començar per preguntar-se

què m'ha trencat el canvi: un estil de vida?, un personatge del meu jo?, la confiança que inspirava? Detectar que «aquesta part» no és realment «el meu jo» és la base d'una nova fortalesa.

Fins on cal mirar?

Les anàlisis globals sobre les crisis són de gran valor per als gestors socials, però quan afecten personalment la millor anàlisi és la més propera, perquè al voltant d'un mateix és on podem actuar. De l'anàlisi amb sentit comú de la pròpia situació sorgeixen les idees que permeten acostar-se a la fi de la crisi. Recordeu com es van resoldre crisis anteriors pròpies o dels familiars. Penseu si ja han passat coses semblants.

Semblen paraules buides?

Les crisis econòmiques se solucionen amb diners, encara que estan causades per altres motius. Però aquestes crisis en generen d'altres de tipus personal en cadena que no es canvien amb diners. La fi del temps de crisi implica saber i poder-les atendre totes.

Dr. Ferran L Tognetta

(22324fta@comb.cat)

Membre de la Junta Consultiva de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears

La salut en imatges (7)

1789-1948: els drets de la ciutadania

El segle XVIII va ser un temps de marcat caràcter social. Va ser un temps de prendre consciència de la força de les idees. És l'anomenat *segle de les llums*, de la raó; un segle que demana llibertat, tolerància, universalitat en l'àmbit polític, religiós i social. Els *factors socials* adquireixen importància ja que afecten la salut de la població; per exemple, el creixement de les ciutats aporta a un plantejament del proveïment i sanejament; també, el pas d'una economia rural a una d'urbana, d'una economia comercial a una d'industrial planteja qüestions importants per a la salut de les persones amb un interès creixent que assolirà el seu punt àlgid a finals del segle XIX, quan sorgeix la preocupació per la salut-malaltia laboral. Pensar en la salut i la malaltia s'anirà impregnant d'aquest esperit.

El 1789 té lloc a França un moviment polític i social que coneixem com a Revolució Francesa, amb períodes de crua violència.

El 26 d'agost del mateix any, l'Assemblea nacional aprova la declaració d'*Els drets de l'home i del ciutadà* que és ratificada per Lluís XVI: bàsicament, la «declaració» reconeix la igualtat de tot ciutadà davant el dret i la justícia definint drets com la llibertat, la propietat, la seguretat... aquests drets són els principis bàsics per al govern dels pobles i de les societats perfilant un nou tipus d'*home*: amb consciència del seu protagonisme i de la seva responsabilitat social. L'explicitació dels drets de la persona malalta haurà d'esperar al 1948 amb la Declaració Universal dels Drets Humans (art. 25); poc més tard autors com el sociòleg Talcott Parsons teoritzen sobre el «rol del malalt» des d'un creuament de drets i deures.

Eleanor Roosevelt amb un dels primers exemplars de la «Declaració Universal dels Drets Humans».

Saber gestionar els drets

Actualment, hi ha una consciència clara de la dignitat i dels drets de les persones i llurs societats malgrat que s'incomplixen constantment; alhora,

hi ha una consciència de falsa llibertat amb dependències de tota mena, de recerca del plaer i d'indiferència vers el sofriment dels altres. També hi ha certa patologia de l'abundància: d'informació, de consum, d'oferta... que suscita confusió, tensió, contradicció: som conscients dels nostres drets però, sabem gestionar-los? Al meu entendre, parlar de *salut* vol dir fer-ho en i des del marc d'aquests drets fonamentals que la comunitat humana ha descrit. Entenc que, des de l'opció cristiana, ser «subjecte i agent de salut» comporta que en la implicació relacional (vers «l'altre» i vers l'entorn) hi és inclosa la presència natural de Déu en la realitat; és a dir, la consideració de la persona com a ésser social (relacional) significa simultàniament la convivència amb la divinitat que té fesomia concreta tal com ens ho presenten els textos bíblics.

L'exigència de la construcció d'un bé i una justícia (d'una salut) que responsabilitza particularment i socialment hauria de tenir consens i aplicació universal. No és així. Es reconeix la salut com un bé i un valor divers i dinàmic. Crida l'atenció que aquest reconeixement és, gairebé, universal i, en canvi, la voluntat de generalitzar-lo és plena de dificultats i entrebancs, si més no; sobretot, a l'hora de consensuar accions de salut d'abast internacional on interfereixen interessos i expectatives que no preveuen com a prioritaris els drets de la població. Val a dir, però, que els *deures*, la responsabilitat ètica, particular i pública, en la construcció d'un bé atent a les necessitats i possibilitats de la comunitat social no sembla que tinguin gaire bona imatge, malgrat que apel·len a la consciència solidària de fer quelcom útil i eficaç a fi de bé. Des d'aquesta perspectiva, la pregunta és, *estar sa, sentir-se sa*, què vol dir?

Rosa M. Boixareu Vilaplana

Professora de Blanquerna Salut (URL) i de l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona

PER LLEGIR:

Aula Salut Blanquerna, La salut, un dret social i un deure personal
[<http://bsalut.blanquerna.url.edu/Aula-Salut/2005-2006/index06.htm>], 2006

La Doctrina Social de l'Església i l'economia (5)

Mercat i esperança cristiana

Lluís Bertran
Advocat i MBA per ESADE

Sovint sentim a parlar del mercat com si es tractés d'un mecanisme asèptic, sotmès a una llei que es troba més enllà del bé i del mal, i que regula de manera matemàtica i justa els intercanvis de béns i serveis entre les persones. Tal com denuncia la Doctrina Social de l'Església (DSE), això és un error, atès que l'instrument anomenat mercat no resta al marge de la influència i dels valors culturals, religiosos i socials on actua. Per tant, el mercat no és autònom, sinó que està subjecte a la moral. És aquí on la DSE demana, a les encíclics *Caritas in veritate* i *Spe salvi*, que el mercat estigui inspirat per l'esperança cristiana per tal que es posi al servei del desenvolupament humà integral, en llibertat i justícia.

Què vol dir, en aquest context, esperança cristiana? Ens referim a l'esperança que sosté la raó, que li dona força per orientar la voluntat, que ja és present en la fe, que inclou aquella caritat i solidaritat que transcendeix tota llei de justícia, que viu en la nostra ànima com a signe de presència de Déu en nosaltres i de les seves expectatives cap a nosaltres, que permet incorporar una dimensió social en el mercat que va més enllà del benefici egoista i que aconsegueix crear una confiança recíproca i generalitzada entre els agents econòmics. Així, el mercat, amarat d'esperança cristiana, de principi de gratuïtat, deixa d'estar subjecte, únicament, a la justícia commutativa (donar i rebre béns i serveis entre iguals per satisfer les seves necessitats i desitjos) i incorpora la justícia distributiva i la

justícia social, que són les que realment cohesionen la societat. El desenvolupament econòmic, social i polític necessita, si vol ser autènticament humà, donar espai al principi de gratuïtat, com a expressió de fraternitat. Parlem de formes internes de solidaritat i de confiança recíproca sense les quals el mercat no pot complir plenament la seva pròpia funció econòmica, encara que aparentment pugui semblar el contrari. En aquest sentit, Pau VI, a la *Populorum progressio*, assenyala que el sistema econòmic hi hauria sortit guanyant si hagués inclòs la pràctica generalitzada de la justícia distributiva i social, atès que els primers beneficiaris del desenvolupament dels països

pobres haurien estat els països rics.

Es tracta que els agents econòmics no vegin el mercat com un mecanisme que s'ha de limitar a satisfer exclusivament les seves necessitats particulars, sinó com un instrument en el qual tot-hom hi ha de sortir guanyant, i on no s'hi és perquè el fort aixafi el dèbil. En certa manera, és el famós *win win* (estratègia d'intercanvi en què totes dues parts hi surten guanyant) estès al conjunt d'operadors del mercat, no només als subjectes concrets que intervenen puntualment en una transacció.

En efecte, pensant el mercat i actuant-hi des d'una perspectiva que inclogui la justícia distributiva i social, els agents econòmics descobriren ben

aviat que aquesta gratuïtat, ben al contrari de perjudicar-los a ells i al mercat com a instrument, els reforça a tots dos. I és que l'activitat econòmica, per realitzar en plenitud el seu potencial, no pot orientar-se només a l'interès individual, sinó que ha de tenir present el bé comú. I això vol dir que han de quedar enrere aquells temps en què l'activitat econòmica (entesa com aquella a la qual correspon produir riquesa) es trobava separada de l'acció política (entesa com aquella a la qual correspon realitzar la redistribució d'aquesta riquesa). El mercat ha de deixar de considerar-se antisocial, ha de ser el punt de trobada per a un intercanvi enriquidor, satisfactori i just per a tots.

De tot això, en resulta que les relacions dins del mercat han de ser autènticament humanes, d'amistat i sociabilitat, de solidaritat i reciprocitat, i que la justícia afecta totes les fases de l'activitat econòmica perquè en tot moment té a veure amb l'home i els seus drets, i resulta inqüestionable que tota decisió econòmica té conseqüències morals.

Ara bé, aquesta concepció social del mercat, no cal dir-ho, com tota la doctrina de l'Església en temes econòmics i socials, no pot realitzar-se a partir de la llei i de la imposició, sinó que va més enllà, i hauria d'inspirar cadascuna de les persones que actuen en el mercat per tal que ho facin amb responsabilitat personal i amb responsabilitat social, garantint així la dignitat i la integritat de cadascun de nosaltres, al cap i a la fi, germans i fills del Pare.

Debat sobre les cèl·lules mare

Mónica García / Barcelona

Les investigacions en l'àmbit de la medicina progressen constantment i plantegen sovint nous debats en termes ètics: tots els progressos científics suposen un bé per a l'ésser humà? El Fòrum Mèdic de Metges Cristians de Catalunya ofereix als metges que volen aprofundir en els fonaments morals de la seva pràctica professional uns debats al voltant de casos clínics o temes d'actualitat, a la llum dels ensenyaments de l'Església. Recentment el Fòrum Mèdic va convidar el Dr. Marc Isamat, biòleg i director mèdic de Laboratoris Echevarne, el qual va presentar l'estat actual de les investigacions en cèl·lules mare del cordó umbilical i el seu prometedur futur en la medicina regenerativa. El debat va comptar amb l'assessorament i direcció de Mn. Xavier Sobrevia, metge i prevere.

La característica de les cèl·lules mare és la seva capacitat de dividir-se; una de les cèl·lules «filles» manté la capacitat de seguir dividint-se i l'altra es diferencia en una cèl·lula determinada d'un teixit que farà una funció concreta. Això implica que es poden regenerar teixits afectats per malalties o degeneracions sense necessitat de trasplantaments. Avui dia aquestes cèl·lules ja es fan servir

habitualment en limfomes, leucèmies i malalties metabòliques. S'ha aconseguit que en petits primats i rates tetraplègics creixin nous nervis a partir de cèl·lules mare i puguin bellugar les cames.

Actualment, l'ús de cèl·lules mare adultes (siguin de cordó umbilical o d'altres teixits) és molt més fàcil, no provoca rebuig i ha fet perdre interès per les cèl·lules mare d'origen embrionari i, també, fa innecessària la clonació. La pregunta es planteja ràpidament: és possible crear éssers humans? Segons les lleis espanyoles «es pot investigar fins al moment de la implantació de l'embrió, però aquest experiment ja s'ha fet amb èxit amb ratolins, per tant, científicament sembla possible també amb humans; només és qüestió de temps», va contestar Marc Isamat. L'eugenèsia, els nadons «medicament» o adequar veritablement les lleis al bé comú formen part d'aquest debat que tard o d'hora arribarà a la legislació. «La ciència ens explica coses —va observar el ponent— però no ens diu si estan bé o malament.»

Mn. Sobrevia, per la seva banda, va manifestar que és important la manera d'arribar al coneixement per tal que no sigui un procediment immoral i que no hi ha veritable «ciència sense consciència». Des de la concepció ens

D'esquerra a dreta: Dr. Fernando García-Faria, Dr. Marc Isamat i Mn. Xavier Sobrevia.

trobem davant d'un ésser humà que ha de ser respectat. El sacerdot va dir que mai no està bé destruir un ésser humà en l'etapa d'embrió, encara que la finalitat pugui ser tenir més coneixements biològics.

Un altre tema va ser el dels bancs de cèl·lules. Avui a Espanya qualsevol persona pot deixar les pròpies cèl·lules mare del cordó umbilical en un banc privat per a ús propi, informant l'organisme competent. «Però es pot expropiar si hi ha una necessitat important», va puntualitzar el Dr. Isamat. Per això, alguns laboratoris guarden les cèl·lules mare del cordó umbilical en

altres països, que mantenen sempre la privacitat de les cèl·lules.

En el cas del banc públic, es tracta d'una donació a disposició de tota la població. Injustícia o llibertat? «Sempre hi ha hagut bancs públics i privats», va constatar el Dr. Isamat. I va afegir: «Aquest debat, però, pot ser superat en uns cinc anys si existeixen mostres histocompatibles per a tota la població.» L'obtenció d'aquestes mostres és el camí amb més futur i fàcil per regenerar teixit i curar malalties. Cal, en qualsevol cas, protocol·litzar els procediments amb les cèl·lules mare del cordó umbilical i per això encara calen noves recerques.

Els poetes guardonats en el Certamen marià reciten als peus de la Verge Blanca de l'Acadèmia

S'hi va presentar la publicació de dos poemaris marians

Jordi Curcó
Lleida

L'oratori de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, va acollir recentment un singular acte poètic i marià, organitzat conjuntament per l'Acadèmia Mariana i l'Agrupació de les Blanques, que aplega a Lleida les dones que porten el nom de la patrona de la ciutat.

Nombrosos lleidatans van assistir al recital i van acompanyar els poetes i les poetesses en les seves lloes a Maria. L'acte va ser presidit pel bisbe de Lleida, Mons. Joan Piris, acompanyat pel director de l'Acadèmia Mariana, Mn. Salvador Gené, i tota la comunitat de les religioses del Salvador de Lleida, encapçalades per la seva directora, la mare Concepción Sagüillo, així com pares, professors i alumnes del col·legi Mater Salvatoris de Lleida.

Blanca Roca, presidenta de l'Agrupació de les Blanques, va donar la benvinguda a tots els assistents. Va definir aquest acte com una trobada dels poetes guardonats en el Certamen literari marià celebrat el 4 d'octubre passat en honor a l'advocació Mater Salvatoris, com a patrona de la Companyia del Salvador i dels col·legis Mater Salvatoris.

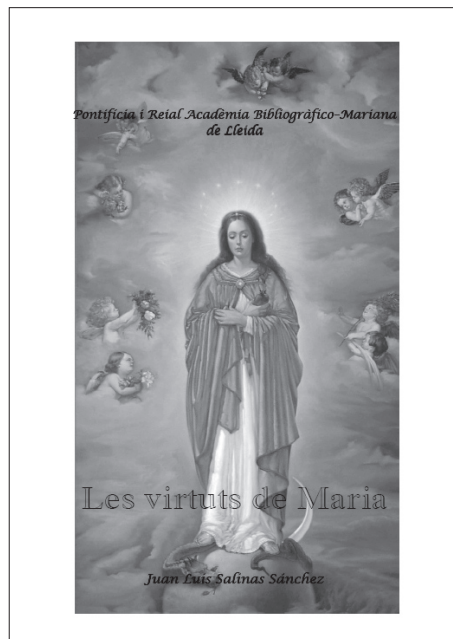
En aquella ocasió, i per manca de temps, es va recitar solament la Flor Natural del Certamen. Ara era el moment adient perquè els poetes, en un acte potser menys solemne i alhora un xic més íntim, recitessin els seus poemes guardonats als peus de la imatge de la Verge Blanca, en el seu bell oratori de l'Acadèmia Mariana.

En primer lloc, Maria Carme Sabador, secretària de l'Acadèmia i locutora coordinadora dels programes religiosos de COPE Lleida, va recitar el poema *Mater Salvatoris*, del sacerdot i poeta Mn. Manuel Pal, de la Seu d'Urgell, que no va poder assistir a l'acte i que havia rebut el Premi del bisbe de Lleida i Flor Natural del Certamen. Reproduïm la poesia en aquesta pàgina per la seva bellesa poètica i mariana.

Jordi Curcó

Poetes i autoritats a l'oratori de la Verge Blanca de l'Acadèmia.

Portada del poemari de Juan Luis Salinas.

Maria Carme Sabador va llegir també el poema que canta les marededéus dels santuaris de les comarques lleidatanes, que porta com a títol *La nostra terra té una Mare*, guardonat amb el quart premi del Certamen i del qual n'és també autor Mn. Manuel Pal.

Tot seguit, van sortir a llegir els seus poemes Maria Teresa Roca, de Lleida, que va recitar la seva poesia *Maria i Lleida*, mentre que la poetessa lleidatana Mari Carme Mor va llegir el poema *La Verge Maria i Catalunya*, en nom del seu autor, Joan Parella, d'Aiguafreda (Barcelona). També va ser recitada per una rapsoda la poesia *Ripoll i Montserrat*, en nom del seu autor Albert Pera, de Mataró.

Eduard Boada, de Senet de Barravés (Tarragona), va recitar la poesia *Mater Salvatoris*; Salvador Faura, de Sabadell, va fer el mateix amb la seva original i actual poesia *La nineta de Maria*; Mercè Abizanda, de Lleida, va llegir la poesia de record del col·legi titulada *Mater Salvatoris* i el jove Ramon Gené, de Cervera, va recitar el seu *Totus Tuus Maria*. Finalment Magdalena Vilalta, de Miralcamp, va recitar la seva poesia premiada titulada *Anunciació*.

El recital va concloure amb la lectura de la primera part del poemari *Les virtuts de Maria*, a càrrec del seu autor Juan Luis Salinas, obra que havia estat guardonada en el Certamen marià amb un premi extraordinari de l'Acadèmia Mariana «per raó de la qualitat i extensió del treball». El premi consistia en l'edició de l'obra. Per aquest motiu, el recital va servir també per fer la presentació d'aquesta publicació i l'edició del recull de totes les poesies guardonades en el 141è Certamen marià de Lleida.

Amor envers Maria

L'acte poètic i marià va cloure amb unes paraules d'agraïment a l'Acadèmia i als poetes participants per part de la mare Concepción Sagüillo, directora del col·legi Mater Salvatoris, en nom de la Companyia del Salvador. «Emociona —va manifestar— veure l'amor que envers Maria traspuen totes aquestes poesies. Ella ha estat i és nostra *Madonna* i nostra reina en aquest certamen que li ha estat dedicat i en tots els moments de la nostra vida. Fent present Déu en la història de la humanitat,

«Mater Salvatoris»

A Déu li diem cent noms
i al nom afegim cognoms...
i el mar qui l'esgotaria?
Una mare al seu infant,
un amant al seu amant,
quants li'n troba cada dia?

«Míriam» us deien tots,
mes ens calen molts més mots
per descobrir-vos, Maria.
Si cent fulles té una rosa,
un nom és molt poca cosa
per dir tot el que voldria.

L'Akàthistos a Orient
i els amadors d'Occident
no acaben la lletania.
Ara escollir un sol nom vull
per honorar-vos avui,
Mare, mes..., com fer la tria?

I si deixés que ho fes Ell?
Jesús triarà el més bell,
el que més us escauria...
«Déu que salva» és el Senyor...
i «Mare del Salvador»
en diu tota l'harmonia.

Mare, ja no cerco més,
bell nom d'amor aquest és
com un sol brillant que em guia.
Nom que em salva i enamora,
per ell fins Vós «Salvadora»
sereu per a mi, Maria.

Mn. Manuel Pal

ens fa caminar i ens guia en el nostre camí tal com canta la poesia del nostre poeta Juan Luis Salinas: «Camí en tu mateixa, / ets el camí per arribar al Fill. / Poema d'amor i grandesa, / saviesa del que assumeix el seu destí. / On la mà de Déu es manifesta / i la vida assoleix ple de sentit.»

La mare Concepción Sagüillo va recordar la fundadora de la Companyia del Salvador, la mare Maria Félix, en procés de beatificació: «Des del cel, la nostra mare haurà participat i gaudit d'aquest acte, havent-se fet ressò de les lloes que avui s'han fet a la Mare de Déu en la seva estimada ciutat de Lleida, que tant va estimar i que tan vinculada està a les arrels de la Companyia del Salvador.»

Finalitzat l'acte, Mons. Joan Piris va presidir l'eucaristia, concelebrada amb Mn. Salvador Gené, en honor de les dues advocacions marianes. La coral infantil del col·legi Mater Salvatoris va solemnitzar la celebració, tot cantant la seva patrona i la patrona de la ciutat, la Verge Blanca de l'Acadèmia, en la seu d'aquesta més que centenària institució mariana, tant singular a casa nostra i una de les cinc acadèmies marianes que hi ha arreu del món.

Curs monogràfic sobre Gaudí

Redacció / Barcelona

Retaule, una escola d'arts i oficis amb més de trenta anys d'experiència, organitza un curs monogràfic sobre l'il·lustre arquitecte Antoni Gaudí. El preu són 220 euros i l'horari és de 15.00 a 20.00. El material de dibuix i els trasllats van a càrrec de l'alumne. El curs s'estructura en sis sessions:

- 16 d'abril: introducció, metodologia i diapositives, per Cossima Cornado, arquitecta i professora de l'Escola d'Arquitectura de l'UPC.
- 30 d'abril: visita i sessió de dibuix a la Pedrera i a la Casa Batlló.
- 7 de maig: visita i sessió de dibuix

a la Casa Museu Gaudí i al Park Güell.

- 14 de maig: visita a la cripta de la Colònia Güell i sessió de dibuix o visita a la colònia (opcional).
- 21 de maig: visita al temple de la Sagrada Família i xerrada sobre els simbolismes de l'artista, per Mn. Jaume Aymar, doctor en Història de l'Art i professor de la Universitat Ramon Llull.
- 28 de maig: cloenda del curs, posada en comú i exposició dels dibuixos i les fotografies.

Per a inscripcions i més informació: Retaule, c/ Entença 99, entresòl B – Barcelona, tel: 934 261 309, a/e: retale@gmail.com.

«La Passió de Reus», un gran espectacle en valors

A través d'un to reflexiu, fomenta l'humanisme cristià entre els espectadors

Josep M. Llop Cabré

Director de «La Passió de Reus»

Des de l'antiguitat, totes les cultures que han poblat la terra han utilitzat l'art escènic per transmetre els seus sentiments, problemes, necessitats, dolors i alegries.

Llop's Teatre Sf/87 representa des de fa anys *La Passió de Reus*, una història a partir del missatge de Jesús: filiació divina i germanor universal que s'apropa als nostres dies. Amb un to reflexiu, pretén ajudar no solament a descobrir la fonamental dimensió religiosa de l'ésser humà, sinó també a comprendre més la història, la cultura, l'art i la llengua de la nostra terra.

La importància específica i significativa de la nostra *Passió* rau en el fet que es presenten i s'analitzen molts conceptes i fenòmens que van succeir, malauradament, en un context històric determinat, així com les característiques psicològiques dels principals personatges protagonistes i responsables d'aquelles actituds, conductes, relacions i comportaments socials.

Avui no vivim temps fàcils, per això us convidem a redescobrir i fomentar el que creiem que és bo i necessari per a la nostra societat. La història de Jesús va impactar tant en el seu moment com ho estem nosaltres avui, ja que no nega cap dels valors que nien en el cor de tots els homes i dones, sinó que els desvetlla, els empeny i els desenvolupa en bé de la realització personal i la fraternitat universal.

Al llarg de l'obra es constata que s'ha de lluitar per no caure en el pessimisme i buscar signes d'esperança. Creiem que

tenim molta necessitat d'una ètica que faci possible la convivència, d'una estètica que generi joia i d'una interioritat que doni la pau, a més d'esperonar i donar suport a moltes persones que estan compromeses a treballar per un món millor i en la recerca del sentit de la vida.

La posada en marxa d'aquest projecte desplega tot un seguit de propostes de sensibilització i formació artística per a totes les persones que hi treballem. Cal agrair a tothom que fa possible la realització d'aquest projecte, així com el suport decidit de la ciutadania i de les institucions (Generalitat, Ajuntament i Diputació) i el suport incondicional de l'escola Pare Manyanet de Reus, a més de moltes entitats, ja que el projecte va néixer amb el propòsit principal de conservar i difondre el nostre patrimoni escènic i la dramaturgia.

HORARIS DE REPRESENTACIÓ:

27 de març, dissabte, a les 18.30.

28 de març, diumenge, a les 18.30.

VENDA DE LOCALITATS:

ServiCaixa.

Taquilla del Teatre Fortuny, de dilluns a divendres; matins, de 12.00 a 14.00, i tardes, de 18.00 a 20.00.

A la taquilla una hora abans de començar l'espectacle.

Telèfons: 902 332 211 (servei permanent de 24 hores); 977 315 730 (d'11.00 a 13.00 i de 18.00 a 20.00).

Per a col·lectius de més de 15 persones, 20% de descompte

Us convidem que l'acolliu, com tots nosaltres, amb entusiasme i complicitat, i que també compartiu aquest gran

esdeveniment. Vivències i inquietuds en trobar camins per desvetllar els valors derivats de l'Evangeli.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

☐ Amèrica i Àfrica: 230€

☐ Missioner

☐ Edició en català

☐ Àsia i Oceania: 308€

☐ Missionera

☐ Edició en castellà

☐ Adjunto xec nominatiu

☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Convocat el XXI Premi Joan Maragall

Redacció / Barcelona

La Fundació Joan Maragall ha convocat el XXI Premi Joan Maragall per a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura, entenent tot dos termes i la seva relació en el sentit més ampli (que inclou aspectes religiosos o interreligiosos, però també aspectes humanístics, ètics i polítics).

Les obres han de ser originals, inèdites, en llengua catalana i no premiades

en altres concursos. La dotació del premi és de 6.000 euros. L'obra guanyadora serà publicada a la col·lecció Cristianisme i Cultura. L'admissió dels treballs quedarà closa el proper 7 d'octubre. El jurat emetrà el seu veredictat durant la celebració de la festa literària de la Nit de Santa Llúcia. Més informació: Fundació Joan Maragall, c/ València 244, 2n - 08007 Barcelona, tel. 934 880 888, a/e: fjm@fundaciojoanmaragall.org, web: www.fundaciojoanmaragall.org.

Llibre de Fragmenta Editorial sobre el pensament religiós de Joan Maragall

Redacció / Barcelona

Amb motiu de l'Any Joan Maragall —que commemora els 150 anys del naixement (1860-2010) i els 100 anys de la mort (1911-2011) de l'escriptor—, Fragmenta Editorial, que ja va publicar el juliol passat una edició dels articles maragallians motivats per la Setmana Tràgica, contribuirà a aquesta efemèride amb la publicació, el proper mes d'octubre, d'un magne estudi sobre el pensament religiós de l'escriptor. L'autor és Ignasi Moreta, professor de la Universitat Pompeu Fabra i editor de Fragmenta.

Titulada *El pensament religiós de*

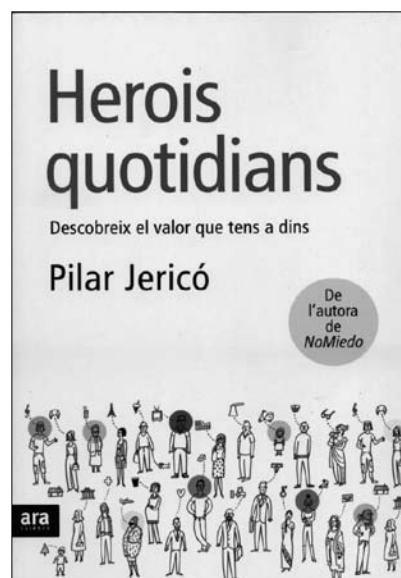
Joan Maragall, l'obra és una ampliació i revisió de la tesi doctoral de Moreta, defensada el desembre del 2008 a la UPF. «Tenim una imatge absolutament deformada de Maragall. La imatge d'exemplaritat patriarcal, compromís cívic i missa dominical, amb què associem Maragall massa ràpidament, no fa justícia a una figura intel·lectualment complexa i, sobretot, lliure. Maragall no és solament un poeta, sinó un pensador. No era un filòsof professional, però sí algú que desafiava les concepcions heretades a la recerca d'un pensament propi que li permetés enfrontar-se amb rigor i llibertat als seus interrogants vitals i intel·lectuals», afirma Ignasi Moreta.

Joies literàries

L'autor d'aquest volum, el professor José Manuel Mañú, s'ha proposat seleccionar 300 llibres, acompanyats per la seva respectiva ressenya literària, que poden aportar valors culturals, morals i espirituals al lector. S'hi tracten temes universals com el dolor, l'amor, la fe o la felicitat. Hi trobem clàssics com *L'Odissea*, *El Quixot* o *Hamlet* al costat de llibres com *Creuant el llindar de l'esperança*, de Joan Pau II o *Creació i pecat*, de Joseph Ratzinger.

José Manuel Mañú, *Una biblioteca básica. Libros con valores*. Ediciones Internacionales Universitarias, Col·lecció Yumelia Familia y Educación, 2010, 268 pàg.

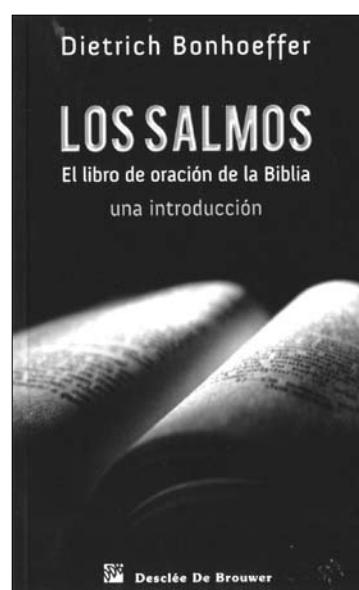
Una aventura singular

Pilar Jericó, doctora en Organització d'Empreses, afirma en aquesta obra que qualsevol persona pot formar part del «club dels herois quotidians». Assegura que no és un camí fàcil, que cal assumir realitats que poden arribar a espantar-nos, superar proves nombroses i adquirir habilitats noves fins a concloure l'aventura amb èxit. Al final, haurem après a valorar el que tenim i a gaudir de les petites coses de cada dia.

Pilar Jericó, *Herois quotidians. Descubreix el valor que tens a dins*. Ara Llibres, 2010, 182 pàg.

Testimoni de Crist

Dietrich Bonhoeffer, teòleg i màrtir, és un dels testimonis cristians del segle XX més importants. La seva resistència davant del règim nazi, la seva presó i execució mostren quin va ser per a ell «el preu del seguiment» sobre el qual va escriure tan eloqüentment. No va deixar mai, ni tan sols a la presó, de resar amb els salms com a participació en l'ésser de Crist, a qui va saber seguir radicalment. Aquest llibre és un testimoni de la seva oració quotidiana i compromesa.

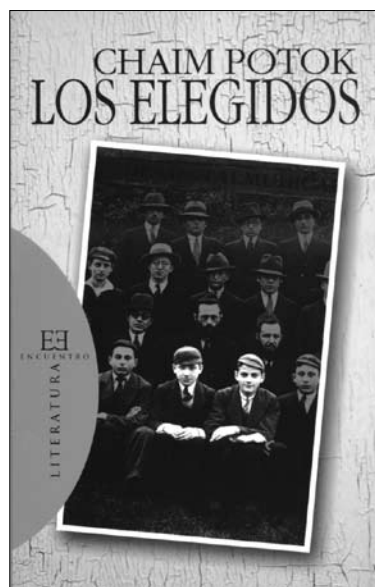

Dietrich Bonhoeffer, *Los salmos. El libro de oración de la Biblia*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclee, 2010, 80 pàg.

Pares i fills

Tenim autoritat davant dels nostres fills?, sabem dir no?, com podem donar ales als nens sense malcriar-los ni convertir-los en uns dèspotes? La pedagoga Victòria Cardona proposa respostes a aquestes i moltes més preguntes que es plantegen els adults avui dia. Avalada per la seva experiència en l'àmbit familiar i professional, ofereix en aquestes pàgines un seguit de reflexions que complementa sàviament amb vivències i anècdotes.

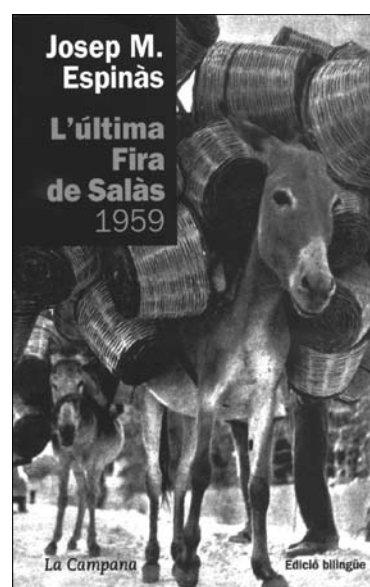
Victòria Cardona, *Qui mana aquí? Els fills necessiten llibertat i autoritat*. Edicions Pòrtic, Col·lecció Visions, 2010, 150 pàg.

La força de l'amistat

Aquesta novel·la del rabí Chaim Potok és un clàssic sobre l'amistat entre dos nois de Brooklyn, pels volts del 1940. Reuven Malter és un jueu secularitzat de pare intel·lectual i sionista. Per part seva, Danny Saunders és el fill i hereu legítim d'un rabí asideu. Junts travessen el temps emotiu de l'adolescència i les imposicions de les seves famílies, i viuen una crisi de fe quan comencen a arribar a les costes americanes notícies sobre l'Holocaust.

Chaim Potok, *Los elegidos*. Ediciones Encuentro, Col·lecció Literatura, 2009, 286 pàg.

Un món en extinció

Fa cinquanta anys, Josep M. Espinàs es va introduir a la Fira de Salàs, vestit com qualsevol altre comprador o venedor de matxos i mules, per viure de ple aquesta cèlebre fira de bestiar mular. L'escriptor converteix la fira en un gran retaule de personatges, on el que preval és el tracte verbal. La novetat d'aquest llibre és que és bilingüe (en català i castellà) i que les fotografies en blanc i negre que apareixen van ser fetes pel mateix Espinàs.

Josep M. Espinàs, *L'última Fira de Salàs. 1959*. Edicions La Campana, 2009, 92 pàg.

Un camí vital

Aquest tercer volum de la història de les Carmelites Missioneres Teresianes recull el camí que ha recorregut la congregació des del 1930 fins al 1947. Amb rigor històric i fidelitat a l'abundant documentació consultada, l'autora narra en disset capítols, sempre emmarcats en el context sociopolític i religiós, la vida d'aquestes germanes «constructores del teixit vital de la congregació», escriu Luisa Ortega, superiora general de les CMT.

Josefa Pastor Miralles, *Historia de la congregación de Carmelitas Misioneras Teresianas. Volumen III (tomo I y II)*. Editorial Monte Carmelo, 2009, 2.879 pàg.

Parlant clar

Francesc Sanuy, que va ser conseller de Comerç, Consum i Turisme del Govern de Catalunya, parla ben clar en aquest llibre de les veritables causes de la crisi econòmica mundial i denuncia els culpables d'aquesta situació. L'autor explica els estratagemes de legalitat dubtosa —el que s'ha denominat «enginyeria financera»— de la banca, el tràfic d'influències de les grans empreses i la descarada evasió d'impostos dels més rics.

Francesc Sanuy, *Els plats trencats*. Editorial La Magrana, Col·lecció Orígens, 2010, 240 pàg.

Crítica literària

El tròpic, vencedors i vençudes

Coneixem àmpliament Isabel Allende de com a novel·lista, autora d'assaigs, sempre atent a una actualitat que respon a necessitats de mercat unides a les inquietuds com a escriptora xilena. *La isla bajo el mar* és un paradigma de la visió estètica i ètica de la realitat que sens dubte vol reflectir, amb l'arma de la seva imaginació brillant i de la seva capacitat creadora d'ambients i situacions.

Sap, certament, dosificar la seva força, però en alguns moments es veu arrossegada per la seva ploma cap al remolí del color del tròpic en el qual ha situat la protagonista amb els problemes que comporta la seva condició d'esclava i de «dona de la vida». Ens porta de la mà pel laberint complex d'una dona jove arrossegada pel corrent de la vida, amb una bellesa espectacular. És el símbol de la història que vol explicar? Perquè és evident que vol presentar alguna cosa més que la vida atzarosa d'una cortesana, i ens vol fer viure tota una època, amb els abusos i desraons, potser exagerats en l'intent de revaloritzar tot un po-

ISABEL ALLENDE

La isla bajo el mar

Plaza & Janés, 2009, 511 pàg.

ble, víctima dels abusos dels «amos del moment» transformats en tirans autèntics. Un rerefons de crítica que en la seva ploma està guarnida per l'ambient multicolor del seu estil. *La isla bajo el mar* és una narració que no inquieta, perquè ens sentim immersos en el seu ambient que pot resultar agradable tot i que ens explica coses que esgarripen. Amb un barroquisme que potser pertany a una altra època, ens condueix a través de les seves pàgines cap a paradisos i inferns, i deixa que sapiguem distingir en el somni i el malson obsessiu.

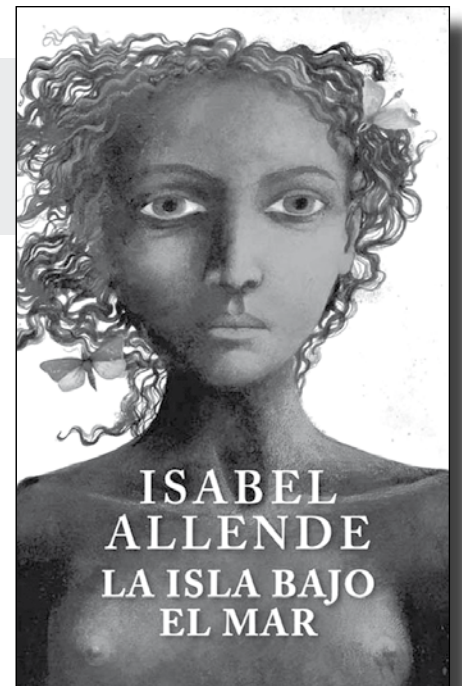
No podem resumir en poques línies tot el que va representar per a Zarité la llarga travessia del desert fins a arribar a la felicitat però sí recordar que

el camí va ser dur, agrest, humiliant, però al capdavant seu.

En el vendaval de la vida, sap fer-nos veure —metàfora de Llatinoamèrica?— que podem aconseguir fer un somni de la realitat, si el sabem col·locar entre les prioritats autèntiques.

La isla bajo el mar és una lectura molt agradable. Ens hauria agradat que el text fos més realista, menys de l'estil Salgari, més directe. La intenció d'Isabel Allende no vol ser sens dubte un text per a la polèmica ni una novel·la històrica, però, per la seva qualitat literària, serà dels més llegits. Malgrat que en la lluita per la vida hi ha massa aportat pels vencedors, que acaben sent paràsits de la convivència comuna.

Cristóbal Sàrrias

Crítica cinematogràfica

L'amistat com a transfiguració

EL SOLISTA

DIRECTOR: Joe Wright.

INTÈRPRETS: Jamie Foxx, Robert Downey Jr., Catherine Keener, Tom Hollander.

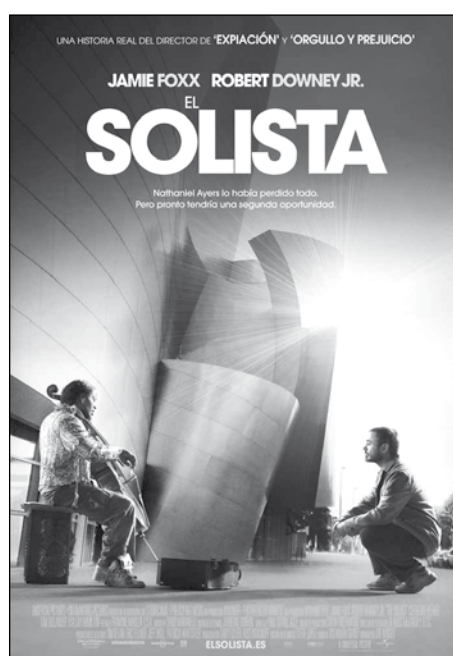
DRAMA BIOGRÀFIC. 117 minuts.

França-EUA-Gran Bretanya, 2009.

El solista explica la història d'una amistat original en formes poc convencionals, situant grans temes espirituals com el misteri de l'ésser humà i la seva dignitat, la gràcia com a companyia de Déu, la manipulació de la religió i de Déu, el problema dels que estan als marges i el poder transfigurador de l'amistat.

Té com a punt de partida una història veritable i el llibre de Steve López que va tenir com a base els seus articles a *Los Angeles Times* on explica la seva relació amb Nathaniel Ayers, un músic esquizofrènic que viu al carrer. Aquest itinerari d'amistat està dirigit per Joe Wright a qui coneixem pels seus èxits d'*Orgullo y prejuicio* (2005) i *Expiación, más allá de la pasión* (2007) i que s'ha especialitzat en adaptacions literàries, aquesta vegada de la mà de Susannah Grant, que és coneguda pel seu treball com a guionista a través de títols com *Erin Brockovich* (2000) i *La telaraña de Carlota* (2006).

La interpretació va de la mà de Jamie Foxx, en el paper del músic admira-

dor de Beethoven, que ens ofereix un personatge erràtic però profund, desequilibrat i erràtic i alhora veritable. En el contraplà Robert Downey Jr. com a periodista en una forta crisi personal que ha perdut el sentit dels seus actes i que cada dia s'ha d'enfrontar a buscar-lo pels carrers per escriure la seva columna. La seva actuació permet la identificació dels espectadors, que així es veuen projectats a fer el mateix itinerari cap a la llum. I el contrasten en el seu fracàs matrimonial i l'experiència de la seva impotència existencial, la seva exesposa encarnada amb solvència per Catherine Keener.

Com a consideració general hem d'analitzar el tractament formal, que apostant pel que és comercial es mostra més aviat innovador en centrar-se més en els personatges i el seu entorn que no pas en el dinamisme dramàtic. Així els *flashback* i les mirades al món dels «sense sostre» tendeixen a contrastar el discurs de l'acció i obre vies a una narració que no és uniforme, la qual cosa exigeix un esforç de l'espectador que es veu incomodat perquè ha d'afrontar diferents registres que es concentren en el gir final. Probablement per això, la pel·lícula ha estat criticada per uns per no avançar segons els criteris del melodrama i per altres per no aprofundir prou en el problema personal i la seva vessant social. Límits probables, però que no anul·len gens els mèrits d'aquesta pel·lícula recomanable.

El film, des del punt de vista social,

incideix en la problemàtica dels sense sostre i mostra diferents aspectes que incideixen en el tema econòmic, personal i psicològic així com crítica la resposta social i política. Però no és una pel·lícula d'anàlisi sinó que el centre del seu discurs cerca recuperar la dignitat de les persones en unes condicions socials on la inserció és molt problemàtica tant pels recursos que s'ofereixen com per la complexitat de les situacions que s'han d'abordar.

Aquesta perspectiva centrada en l'àmbit personal incideix directament en una dimensió espiritual crítica, ja que qüestiona la manipulació religiosa, representada en el professor de violoncel i el seu intent de muntar un concert amb Nathaniel. Però a la vegada proposa la fe enmig de les dificultats psicològiques i que s'expressa de manera molt significativa en el parenostre resat des dels últims i en la música, que és presentada com una manifestació de la Gràcia, com diu la mare del protagonista «quan et sento tocar sento la veu de Déu». En aquest sentit, l'amistat, presentada en la seva complexitat i dificultats, se'ns mostra en una simetria estranya a pesar de la diferència entre els protagonistes (bogeria/seny; integració/marginalitat). Steve i Nathaniel són transformats per la seva amistat. Però no en la direcció que espera el periodista sinó en una altra direcció sorprenent, millor i més profunda: en el que podríem anomenar, des del punt de vista espiritual, una transfiguració.

Peio Sánchez
Director del Departament de
Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Hi ha espècies que contaminen

Ja sabem que l'equilibri biològic del nostre planeta és fràgil. Per això ens trobem actualment que moltes espècies van extingint-se per culpa de no posar prou atenció als seus hàbitats naturals que, per desgràcia, l'home sovint altera o destrueix. Els ecologistes prou en parlen, però els governs generalment no els en fan gaire cas. Cert que n'hi ha d'un ecologisme exagerat, però això no ens ha de fer aclucar d'ulls davant la realitat innegable de la degradació biològica de la Terra en molts aspectes. Un d'ells és el fet que la introducció d'espècies noves a llocs que ja tenien el seu ecosistema fixat des de feia molt de temps ocasiona unes alteracions que de vegades són desastroses. Això ja ha estat advertit en diverses ocasions pels entesos i no sempre s'hi ha posat el remei adient. Per això nosaltres també volem aportar el nostre granet de sorra a la conscienciació de la importància d'aquest problema fent notar el que veiem que està danyant l'entorn natural a fi de conscienciar de com posar-hi remei.

Una de les coses que contribueixen a la minva o desaparició d'espècies que no haurien de desaparèixer és la introducció d'espècies originàries d'altres llocs en indrets que tenien un conjunt de

Exemplar de «*Misgurnus anguillicaudatus*».

vida ja ben equilibrada i útil a l'ésser humà. Ens hem assabentat del que en un estudi ha advertit Miguel Clavero, investigador del Centre Tecnològic Forestal de Catalunya, amb seu a Solsona, sobre un peix exòtic introduït als canals de l'Ebre des de fa un temps. Diu: «La introducció d'espècies fora de les seves àrees natives és una de les amenaces

més greus per a la conservació de la biodiversitat a escala global. Constantment s'introdueixen peixos exòtics, molts dels quals aconsegueixen fixar-se, amplien les àrees de distribució i competeixen amb els peixos nadius dels rius i estanys ibèrics». I parla de l'espècie *Misgurnus anguillicaudatus* que és un teleostei fisòstom que ha envaït la major part de les aigües continentals del Delta de l'Ebre. Es tracta d'un peix d'origen asiàtic que des del 2001 està fent de les seves en tota aquesta zona. Probablement hi ha arribat escapat d'unes instal·lacions de manteniment de peixos tropicals. Fa uns 20 centímetres de llargada i s'alimenta de petits invertebrats, com ara cargolins, anèl·lids o larves d'insectes i fa la competència als «nostres» peixos que des de fa mil·lennis hi vivien tranquil·lament. Especialment és molt perillós per al peix frare, ens diu Clavero, i, és clar, seria molt de doldre que el fes desaparèixer.

Afegim-hi que se'ns diu que el que acabem d'explicar és tan sols un cas entre molts ja comprovats anteriorment. Ja s'ha calculat que, tenint en compte totes les espècies introduïdes en època recent, s'han posat en perill un 80% de les autòctones de les valls fluvials del nostre país. Oi que és gros?

La intimitat de la matèria

38. La força electromagnètica

La dificultat que presentava l'*actio in distans* de la gravetat també la tenien els fenòmens electrostàtics. No cal aquí repetir la història que s'inicia al segle VII aC amb les notícies que es tenen de l'atracció observada en l'ambre quan era fregat. Recordem que el nom d'*electricitat* prové del mot grec que designava l'ambre (en deien *électron*). Com també mostrava una acció d'aquest tipus la pedra imant o *magnètica* (nom també grec de la localitat de Magnes). Ja vam explicar al capítol 10 com es desenvolupà l'estudi de l'electricitat fins al segle XIX. Ara bé, que aquestes dues accions fossin manifestació d'una sola força física ni ho sospitaren els antics, i va ser una autèntica sorpresa quan es va descobrir. Què és, doncs, la força electromagnètica? Què hi ha en la intimitat de la matèria que en pugui sortir una doble acció d'aquests tipus?

L'electricitat és una força que es pot quantificar

El primer que va voler trobar una fórmula que expressés matemàticament la intensitat de la força originada per una càrrega elèctrica va ser un francès que es deia Charles Augustin de Coulomb (1736-1806). Ho aconseguí un segle més tard de la publicació de la fórmula de Newton per a la gravetat. Era un enginyer militar que va exercir la professió durant una temporada a les anomenades Índies occidentals (Amèrica). De retorn a França es trobà amb l'època del Terror de la revolució francesa, però, retirat al poble de Blois, va poder treballar en pau, sense ser molestat, en la investigació. El 1777 ja havia inventat una balança de torsió

per mesurar la força exercida per una atracció elèctrica. I va ser el 1785 que va poder enunciar sense ja cap dubte que les atraccions elèctriques segueixen en una llei exactament igual a la de Newton, canviant massa per càrrega, amb la diferència que si les càrregues elèctriques són del mateix signe la força és repulsiva i si de signe contrari, atractiva. És a dir entre dues esferes carregades elèctricament s'origina una força directament proporcional a les càrregues q i q' , i inversament proporcional al quadrat de la distància r que separa els seus centres: $F=k \cdot qq'/r^2$. El valor de k sabem ara que és $8,987 \cdot 10^9 \text{ N} \cdot \text{m}^2/\text{C}^2$. La unitat de càrrega elèctrica en honor d'aquest enginyer francès ara la designem amb el nom de *coulomb*.

Però les càrregues elèctriques tenen una nova manifestació quan es posen en moviment: originen magnetisme. Que l'electricitat i el magnetisme estan relacionats se sap des de la troballa d'Oersted el 1819. Ho dèiem al capítol 12. La interacció magnètica és la força que experimenta una partícula carregada d'electricitat en un camp magnètic, i al mateix temps una partícula elèctrica en moure's crea un camp magnètic. Ara bé, la qüestió que es planteja és: com es fa això? Què vol dir crear un camp magnètic? Pregunta difícil de respondre. L'única cosa que ens en poden dir els físics és com es pot mesurar l'acció que causen i la força que s'intercanvien les partícules. Ja sabem que James Clerk Maxwell, el 1873, gràcies a la noció de *camp*, va saber expressar aquesta interrelació. Posteriorment aplicant-hi la teoria de la relativitat especial s'ha vist que es pot presentar la força magnètica entre càrregues mòbils com una conseqüència directa de les forces electrostàtiques. Però la pregunta

bàsica segueix sense resposta: com es pot «crear» un camp?

Hem de recordar que a finals del segle XIX molts físics encara consideraven l'electricitat com un fluid continu. Un dels defensors de la idea era Lord Kelvin que amb tota la seva autoritat ho afirmava el 1896. No va ser fins al 1911, quan Millikan descobrí la massa i càrrega de les partícules que ara anomenem electrons, que començaren a rendir-se tots els científics. Tenim, doncs, que els electrons són els responsables de tots els fenòmens electromagnètics. De totes maneres les lleis de Maxwell, formulades quan encara es creia que l'electricitat era un continu, continuen sent vàlides en l'àmbit microscòpic. En el cas de la interacció d'un electró amb el seu propi camp s'ha de recórrer a la teoria dita de la *renormalització*. Ja en direm alguna cosa més endavant.

Les ones electromagnètiques

Les partícules intermediàries de l'electromagnetisme són els *photons*, de massa zero en repòs, però amb una certa energia, que equival a una petítissima massa, quan es posen en moviment. Els photons tenen espín 1, no tenen càrrega elèctrica i s'originen sempre que una càrrega elèctrica es posa en moviment o bé canvia d'òrbita estacionària, en el cas dels electrons dels embolcalls atòmics. Podem dir que gairebé totes les accions que fem o rebem en la nostra vida diària, dins del nostre organisme tant espontàniament com per iniciativa pròpia vénen de la força electromagnètica que afecta totes les partícules llevat del neutrino i del gravitó. El neutró, encara que no tingui càrrega elèctrica té un moment

magnètic no nul a causa de ser una partícula composta, com sabem, i és influït pels camps magnètics. S'anomena *electrodinàmica quàntica* la teoria de les interaccions electromagnètiques, QED en sigles angleses.

Però com es propaguen els photons? La resposta pot semblar desconcertant: per ones. I la longitud d'aquestes ones correspon a l'energia que transporta el fotó. A menor longitud més energia. I agafa una sèrie enorme de longituds, des de les ones llargues de la ràdio de quilòmetres de longitud fins als raigs gamma ultrapenetrants de milionèsimes de micró, passant per les ones curtes, els raigs infrarojos, els lluminosos, els ultraviolats i els raigs X. Tota aquesta escala és formada per l'energia dels photons corresponents.

Ja sabem que, segons la mecànica ondulatoria, tota partícula es propaga en ones i, viceversa, totes les ones tenen associada una partícula. Però el fet més clar i interessant és aquest de l'electromagnetisme. Photons i ones electromagnètiques són dos aspectes d'una mateixa realitat. Gràcies als descobriments que se n'han derivat, sobretot a nivell electrònic, tenim la ràdio, la televisió, el telèfon mòbil i, per una altra banda, els ordinadors, les calculadores i tants altres aparells que ens ha proporcionat la tècnica.

I pel que fa a la velocitat de propagació, ja sabem que és finita i, al mateix temps, una constant física fonamental: 299.792.458 km/s en el buit. Pot ser més baixa si travessa algun cos però mai no pot ser més alta. La teoria de la relativitat einsteiniana ens ho prohibeix. I és una constant que apareix en moltes qüestions de física. La més coneguda es troba en la fórmula $E=mc^2$.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LOS HOMBRES QUE MIRABAN FIJAMENTE A LAS CABRAS ***

Director: Grant Heslov.

Guionista: Peter Straughan.

Intèrprets: George Clooney, Ewan McGregor, Jeff Bridges, Kevin Spacey.

Gènere: comèdia.

Estats Units, color, 2009. 93 minuts. / Públic recomanable: adults.

Bob és un reporter del *Daily Telegraph* que, fugint del seu passat, arriba a l'Iraq per trobar una història per explicar al món. Allà coneix Lyn, un militar que pertany a un batalló de «guerrers psíquics Jedi» de l'armada nord-americana, al qual se li ha encomanat una missió secreta.

És divertida, àgil i amb un repartiment que omple les expectatives. Basada en el *best-seller* del mateix nom de Jon Ronson, l'adaptació al llenguatge audiovisual és digna de veure. La pel·lícula toca temes ja coneguts al cinema bèl·lic americà —com la recerca d'habilitats psíquiques per combatre l'enemic—, però des d'una òptica original i força escabellada: la trama gira a l'entorn

d'un programa militar per desenvolupar superpoders.

Saber si aquestes capacitats paranormals són reals és el que menys importa a l'espectador. La gràcia rau a continuar la història, tot i que sigui poc creïble, perquè les interpretacions dels personatges principals i aquest to irònic que impregna tot el film valen la pena. Tot i que per a molts no estarà a l'alçada, recorda la forma d'explicar dels germans Coen (fins i tot el pòster s'assembla al de *Quemar después de leer!*). És cert que la cinta perd una mica de ritme al final, però farà riure aquells qui la vegin.

Humor: 2; acció: 1,5; violència: 0,5; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 3).

EL CORREDOR NOCTURNO**

Director: Gerardo Herrero.

Guionista: Nicolás Saad.

Gènere: *thriller*.

Espanya, color, 2009. 90 minuts.

Intèrprets: Leonardo Sbaraglia, Miguel Ángel Solá, Erica Rivas, Valeria Bertuccelli. / Públic: adult.

Eduardo es troba en una situació de gran pressió a la companyia d'assegurances en la qual treballa, fins que un dia coneix un home que, presentant-se com a benefactor i cercant la seva amistat, sembla que mitigarà els efectes d'una rutina laboral complicada. Les complicacions, però, arribaran davant les pressions de límits insospitats que aquest personatge exercirà per aconseguir el seu objectiu. Llavors arribaran esdeveniments que no podrà evitar.

La pel·lícula està basada en la història de l'uruguaià Hugo Burel, que planteja les conseqüències físiques i psicològiques que pot comportar l'èxit professional. Cerca reflectir l'estrès continu i la competitivitat en el treball i com pot fer desequilibrar l'estabilitat familiar si no es controla a temps.

El film compta amb un elenc d'actors, majoritàriament argentins, on destaca Leonardo Sbaraglia i Miguel Ángel Solá, que fan una bona interpretació. Són el millor del film. El guió no acaba de convèncer, però planteja una qüestió de fons que pot ser interessant.

Humor: 0; acció: 1; violència: 0; sexe: 1,5; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

¡EL SOPLÓN! ***

Director: Steven Soderbergh.

Guionista: Scott Z. Burns.

Intèrprets: Matt Damon, Scott Bakula, Joel McHale, Melanie Lynskey.

Gènere: comèdia.

Estats Units, color, 2009. 108 minuts. / Públic: joves.

Un jove i ascendent directiu d'un important conglomerat agrícola esdevé delator de l'FBI, davant del qual denuncia un pla il·legal de fixació de preus a escala internacional.

El director de *Traffic* ha decidit relatar tots aquests fets des de la comèdia i amb un sentit de l'humor peculiar, en el qual el protagonista —a través de la seva veu en *off*— s'erigeix en un narrador poc fiable per la seva imaginació desbordada. L'ambientació és excel·lent, perquè es retraten els recents anys noranta amb exactitud i coherència estètica. Matt Damon demostra els seus dots d'adaptació a personatges totalment diferents i la seva capacitat d'encarnar amb versemblança una personalitat complexa, que desperta sentiments ambivalents en l'espectador.

Una pel·lícula ben realitzada i interpretada que, a més, permet reflexionar sobre l'ètica professional i la personal (que han de ser la mateixa) i sobre la importància de la sinceritat.

Humor: 1,5; acció: 1; violència: 0; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Extres DVD: idiomes (anglès, castellà i alemany); subtítols (castellà, alemany, danès, finès, noruec i suec) i escenes eliminades.

El món de la televisió

ME CAMBIO DE FAMILIA *

Diumenge – 23.00 h. – Telecinco

Públic: adults.

Telecinco estrena un *docureality* en el qual dues dones, oposades de caràcter i costums, han d'intercanviar durant dues setmanes el lloc que ocupen en les seves famílies respectives. Com que parteixen d'una base argumental semblant, per ella mateixa conflictiva, l'espectador pot imaginar-se tot el que vindrà després. És una desfilada de plors, desenganys, discussions, crits, intromissions en la intimitat aliena i una llarga llista de motius que serveixen per qualificar aquest espai de groller i repulsiu. A més, cal sumar-hi la pretensió moralitzant dels guionistes, que estableix judicis sobre com actuen les protagonistes i les seves famílies, de la qual cosa no pot escapar l'espectador perquè una veu en *off* l'acompanya i dirigeix durant tot aquest espectacle mediàtic.

EL CLUB DEL CHISTE *

De dilluns a divendres – 21.45 h – Antena 3

Públic: adults.

Anabel Alonso es posa al capdavant d'aquest programa on cinc humoristes (Meritxell Huertas, Martina Klein, Leo Harlem, Diego Arjona i David Amor) protagonitzen una marató d'acudits. Amb una posada en escena a l'estil de *El club de la comedia*, aquest espai recupera el format que va destacar als anys noranta amb títols més aviat desencertats com *No te rías que es peor* o *Genio y figura*. Com a nota diferencial, *El club del chiste* sempre arrenca amb una connexió des del *backstage*, tres minuts abans que els «explicadors d'acudits» entrin en antena. L'espectador ha d'escollir el millor acudit o proposar el seu a través de la web del programa.

☐ Espais de radiofórmula

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

INTERNET

• **BISBES BRASILERS.**— El bloc de la Conferència Nacional de Bisbes del Brasil (www.blogdacnbb.blogspot.com) completa el portal web de l'Església brasilera i ofereix notícies, fotos, vídeos, àudios i breus missatges post.

SETMANA SANTA

• **FRANCISCANS.**— De l'1 al 4 d'abril, Pasqua franciscana familiar. Més informació: fra Antonio Royo, tel. 913 730 783, pastoraljuvenil@pazybien.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— Dijous Sant, a les 19.30, celebració del Sopar del Senyor; de 22.00 a 22.50, meditació-pregària; Divendres Sant, d'11.30 a 13.30, meditació-pregària; a les 17.00, celebració del misteri de la mort de Jesús; a les 19.00, Via Crucis amb música de *La Passió segons sant Mateu*, de J. S. Bach; Dissabte Sant, d'11.30 a 13.30, meditació-pregària; a les 20.30, Vetlla Pasqual. Església dels Jesuïtes, c/ Casp, 27 – Barcelona.

• **COVA DE SANT IGNASI.**— De l'1 al 4 d'abril, celebració de la Setmana Santa amb l'equip comunitari de la Cova (jesuïtes i laics). Més informació: tel. 938 720 422, covae@covamanresa.cat, www.covamanresa.cat.

BARCELONA

• **MONESTIR DE L'ENCARNACIÓ.**— El 14 de març, a les 12.00, professió de vots temporals de la Gna. M. Joana Josa, carmelita. C/ Panamà, 12 – Barcelona.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 15 de març, a les 19.00, sessió de reflexió de l'actualitat cultural i religiosa amb Jordi Llisterrí, director de CatalunyaReligió.Cat; del 22 al 26, *L'ofici de pensador cristià d'ençà el Concili Vaticà II*, a càrrec d'Andreu Marquès, monjo de Montserrat. C/ València, 244, 1r – Barcelona.

• **ARXIPRESTAT DE LA CISA.**— El 15 de març, a les 21.30, a la parròquia de Sant Pere del Masnou, conferència de Francesc Torralba (laic, catedràtic de la URL) sobre *Laics en el món i en l'Església*.

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 15 de

març, a les 20.15, pregària *Des del clam dels oprimits...*; el 16, a les 19.30, claus de lectura de les notícies del mes amb Lluís Sols, Óscar Mateos i Carles Comas; els dilluns del 12 d'abril al 17 de maig, de 19.30 a 21.15, seminari *El jove, el gurú i l'ocell*, amb Josep F. Mària. C/ Roger de Llúria, 13 – Barcelona.

• **AMICS DELS ÀNGELS.**— El 16 de març, a les 19.30, conferència *Els àngels i la sanació espiritual* amb Mercè Sallas (traductora del llibre *La sanació espiritual angèlica*). C/ València, 216 – Barcelona.

• **PARRÒQUIA DEL PILAR.**— El 16 de març, a les 20.00, Lluís Font, director general de la Fundació Blanquerna, parlarà sobre *Els reptes de l'Església al segle XXI des de la perspectiva dels laics*. C/ Casanova, 175 – Barcelona.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 17 de març, a les 16.30, missa; a les 17.30, conferència de Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, sobre *Créixer en la fe*. Riera de Sant Miquel, 1 bis – Barcelona.

• **INSTITUT EMMANUEL MOUNIER.**— El 18 de març, a les 19.00, Joan Lluís Pérez Francesc dissertarà sobre *Virtuts cíviques en el manifest de Mounier: una reflexió tot pensant en els joves*. Serà a la Sala Sant Jordi, del Seminari Conciliar (c/ Diputació, 231 – Barcelona).

• **FÒRUM ALTAÏR.**— El 18 de març, a les 19.30, taula oberta sobre el Camí de Sant Jaume. Més informació: Gran Via, 616 – Barcelona, tel. 933 427 170, fax 933 427 178, www.altair.es.

• **GRUP D'AMICS DE SANT FRANCESC.**— El 18 de març, a les 20.00, trobada sobre litúrgia i expressió corporal. C/ Santaló, 80 – Barcelona.

• **CASAL LOIOLA.**— El 18 de març, a les 21.00, conferència sobre *Budisme*. C/ Balmes, 138 – Barcelona, tel. 934 156 434, info@casalloiola.org.

• **ESCOLA AUDIOVISUAL DE CATEQUESI.**— Trobada de formació permanent, el 18 de març, amb Joan Ferrés, sobre *El DVD: treball previ i posterior a la seva projecció*. Més informació: Eva M. i Clara, tel. 934 541 898.

• **ESTACIÓ D'ENLLAÇ.**— El 19 de març, a les 22.00, *Els joves, la fe i l'Església*, amb el bisbe Sebastià Taltavull (bisbe auxiliar de Barcelona), a la parròquia de Santa

Anna (c/ Rivadeneyra, 3 – Barcelona).

• **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls cantarà a la missa conventual, a les 10.00, el 19 de març, *Beatus vir* de Victoria (ofertori) i *Joseph filii* de David de Busto (comunió); el 21, a les 10.30, *Confitebor tibi Domine* de Tomàs Peire (ofertori) i *O sacrum* de Bartolucci (comunió).

• **ISAÏES.**— El 20 de març, de 10.00 a 19.00, recés de Quaresma organitzat per l'Escola d'Animació Bíblica sobre *Fes-nos manantial de justícia*. A les 13.15, eucaristia, i a les 17.30, conferència de Justino Martínez, missioner combonià i biblista, sobre *El ayuno que Dios quiere (Is 58)*. Equip d'animació: Quique Fernández (tel. 652 078 868, quimil66@yahoo.es) i Justino Martínez (tel. 667 003 514, juspaz@combonianos.com). Serà a la parròquia Mare de Déu de la Medalla Miraculosa, c/ Consell de Cent, 110 – Barcelona.

• **CATECÚMENS.**— El 20 de març, de 10.30 a 13.00, jornada de formació per a catequistes-acompanyants al Seminari conciliar de Barcelona amb el tema *L'acompanyament personal de catecúmens i la inserció a la comunitat cristiana*, a càrrec de Francesc Torralba.

• **CASINET D'HOSTAFRANCS.**— El 20 de març, a les 18.00, actuació d'Amics dels Avis. C/ del Rector Triadó, 53 – Barcelona, tel. 934 230 440.

• **CHRISTIFIDELES LAICI.**— Escola de Formació: el 20 de març, a les 18.30, conferència sobre *La Santísima Virgen y el sacerdote*. C/ Consell de Cent, 474 bis – Barcelona.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.**— El 20 de març, a les 19.00, vespres i meditació sobre *La ceguera de l'home*; el 26, a les 20.00, Via Crucis dialogat amb els que viuen en persecució. C/ Balmes, 78 – Barcelona, tel. 932 152 730.

• **SICAR.**— El 21 de març, de 16.30 a 20.30, trobada per a joves de 18 a 30 anys que miren de descobrir la seva vocació. Monestir de Sant Pere de les Puel·les, c/ Anglès, 55 – Barcelona, tel. 932 038 915.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA (MÈTODE DEL P. IGNACIO LARRAÑAGA).**— Sessió de perseverança el 21 de març, de 17.30 a 19.30, al carrer Encarnació, 62 de Barcelona. Més informació: tel. 618 541 965.

• **MUSEU DE CIÈNCIES NATURALS DE BARCELONA.**— El 28 de març, a les 12.00, taller *Deixa'm veure com ets i et diré on vius*, a partir de 8 anys. Serà al Jardí Botànic, c/ Doctor Font i Quer, 2 – Barcelona, tel. 932 564 160, fax 934 245 053.

• **PEDAGOGIA.**— El 10 i 11 d'abril tindrà lloc a Barcelona el congrés «Nens del tercer mil·lenni» amb el tema *Reconozco la libertad del Ser y la conciencia del sentir*. Més informació: La Salle Bonanova, tel. 647 446 507, www.armoniafestival.org.

SANTUARI DE MONTSERRAT

DE MONTSERRAT A MANRESA.— Els Jesuïtes de Catalunya convoquen una vetlla nocturna per a joves i refer les passes de sant Ignasi que, de soldat, va esdevenir pelegrí. El 26 de març, a les 22.00, vetlla a Montserrat; a la 1.00, descans; el 27, a les 9.30, inici del camí cap a Manresa; a les 16.00, arribada a Manresa; el 17.00, pregària a la Cova. Més informació i inscripcions: David Guindulain, tel. 669 485 781, dguindulain@fespinal.com.

CURSET PER A ORGANISTES D'ESGLÉSIA.— La Conferència Episcopal Tarraconense i el monestir de Montserrat organitzen aquest curset del 29 d'abril a l'1 de maig a Vallbona de les Monges, Cervera, Tàrraga i Rocallaura. Més informació i inscripcions: tel. 626 924 414, mariadolorscasnovas@yahoo.es.

• **POSTGRAU.**— Del 12 d'abril al 15 de juliol, curs de postgrau en *Mística, estètica i simbologia*, organitzat per la Universitat Pompeu Fabra i l'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona. Més informació: tel. 934 541 963 i 935 421 850.

• **VIVES I TUTÓ.**— Del 13 al 16 de maig, «Pelegrinatge a la Roma de Vives i Tutó». Més informació i inscripcions: Museu Arxiu Vives i Tutó, tel. 619 618 251, j.devesaf@hotmail.com.

GIRONA

• **APOSTOLAT DE L'ORACIÓ.**— El 15 de març, a les 17.00, recés de l'Apostolat de l'Oració al temple del Sagrat Cor de Girona.

• **PASTORAL UNIVERSITÀRIA.**— Convoca per al 15 de març, de 20.30 a 21.30, una pregària al Casal Bisbe Cartaça. Oberta a tothom.

• **JUSTÍCIA I PAU.**— Organitza el 16 de març, a les 19.30, a la Casa de Cultura de Girona, la projecció de la pel·lícula *Romero*. Presentació a càrrec de Mn. Josep Claparols.

• **SACERDOTS.**— El 18 de març, a les 11.00, recés per a sacerdots al Seminari de Girona. Mn. Felip Hereu parlarà sobre *La fraternitat sacerdotal*.

• **VOCACIONS.**— El 18 de març, de 18.00 a 19.30, pregària per les vocacions a l'església del Mercadal de Girona.

• **FOCOLARS.**— El 19 de març, a les 19.30, taula rodona *La ciutat: espai privilegiat de convivència*, per presentar el Moviement Polític Per la Unitat. Hi intervindran: Daniel Ortiz (autor del llibre *Política i valors*), Albert Riera (regidor de

EL SEU PASSAT VA SER MOLT DUR. VOLEU MILLORAR-NE EL PRESENT?

Apadrineu un nen o un avi!

Delegació de
la Fundació
Cristiana per a
Nens i Gent Gran

C/ Arrabal, 13, baixos A
47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 544 750 - 983 545 206
www.dfca.org
apadrina@ffundacioncristiana.es

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

Tenim una plaça disponible

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

FRANCO GEDDA, EXDROGOADDICTE I MEMBRE DE LA COMUNITAT CENACOLO

«Pensava que m'havien pres totes les coses bones de la vida»

Mónica García

Després de malviure perdut durant més de vint anys en la mentida de la droga, Franco va arribar a la Comunitat Cenacolo fundada por sor Elvira —una enèrgica monja italiana, dona de Déu, amb una mirada penetrant. Allà va passar «de les tenebres a la llum», tal com diu el lema de la Comunitat. A la fraternitat de Lourdes (cenacolourdes@orange.fr, tel. +33 562 947 727) va conèixer també la qui avui és la seva dona, Bernadette. Visita novament Barcelona per donar el seu testimoni i veure si és possible obrir una nova fraternitat a Barcelona. A finals de març Franco i altres nois visitaran Tarragona i Barcelona per explicar el testimoni de com han tornat a la vida.

Com va arribar a la fraternitat que el Cenacolo té a Lourdes?

La meua germana va sentir un dia un testimoni d'uns nois del Cenacolo... Jo estava ficat en les drogues i deu anys més tard vaig demanar ajuda per sortir-me'n a través del Cenacolo. En arribar-hi, jo tan sols seguia pensant a drogar-me, creia que m'havien pres totes les coses bones de la vida. No sabia ni podia patir i per això sempre m'enganxava a les drogues. Però lentament vaig anar entenent moltes coses.

Què va passar?

Aquí se'ns proposa una vida molt senzilla basada en tres pilars: la feina, l'amistat i la pregària. Jo no creia en Déu. No em passava pel cap d'anar a la capella ni agenollar-me. Volia sortir de la droga i punt. Però vaig comprendre que els nois d'aquí eren més forts, bons i autèntics perquè havien triat la pregària personal. I ho vaig provar. Anar a la capella em va ajudar molt...

Què va canviar quan va freqüentar la capella?

Un noi que es droga és un mentider: jo robava la meua mare i després

li deia mentides. Jo mateix em convencien que havia de ser així. Havia desenvolupat una mentalitat totalment desviada. En anar a la capella vaig anar obrint els ulls i vaig veure fins on havia caigut. Em mirava a mi mateix de manera diferent i objectiva. Fer pregària a la capella em donava forces per treballar, obrir-me, resoldre problemes, demanar perdó. Vaig entendre el sentit de la vida i la importància de les relacions netes anant al que és essencial. Si surts de la droga però no t'has trobat amb Déu, tornaràs a fer ximpleries. El més important és l'encontre amb Déu.

Com es portava amb la resta de nois de la Comunitat?

Al començament era molt tímid i només al cap de tres mesos vaig començar a vèncer aquella timidesa i a canviar petites coses. Vaig començar a fer amics que em donaven bons consells i forces. Vaig trobar sentit i gust a la vida. M'il·lusionava el futur. Entre nosaltres podem parlar cara a cara de les nostres dificultats en lloc d'escapar-ne a través de la música, la

televisió, les drogues, etc. Parlo dels meus sentiments amb els meus amics, mentre que abans era com no tenir sentiments perquè els amagava. El Cenacolo és una escola de vida per aprendre a viure, homes i dones, feïment.

Vostè ha vingut ja diverses vegades a Barcelona per explicar el seu testimoni...

Volem donar un missatge d'esperança. Nosaltres ens hem equivocat molt i hem caigut molt avall. Però hem pogut tornar a començar: hem passat de les tenebres a la llum. Jo vaig poder sortir de l'infern de la droga perquè la meua germana va sentir un testimoni i al cap de deu anys vaig decidir veure què era el Cenacolo.

Hi ha nois espanyols a la fraternitat de Lourdes?

Darrerament hi han entrat gairebé vint espanyols. Hi ha, a més, un grup d'espanyols que volen obrir una casa a Espanya i per això es reuneixen regularment des de fa més de dos anys per pregar. Potser s'acosta el moment de tenir una casa a Espanya...

Rauxa

Musulmans per la pau

Fa pocs dies Muhammad Tahir-ul-Qadri, líder de l'associació musulmana internacional Minhaj-ul-Quran ha dictat una fàtua —pronunciament de caire jurídic i religiós— contra els grups terroristes islàmics. En concret aquest document declara com a no musulmans aquells que promouguin o exerceixin la violència en nom de l'islam i afirma que els terroristes suïcides no són pas premiats amb el Cel, com diuen els extremistes, sinó castigats amb l'infern. Hem de celebrar que un líder islàmic reconegut condemni públicament la violència en nom de Déu, i que ho faci amb aquests termes tan contundents. No

hi ha dubte que ens trobem davant d'una iniciativa valenta perquè, posicionant-se d'aquesta manera, Tahir-ul-Qadri arrisca la pròpia vida. Amb aquesta fàtua a favor de la pau es vol, primerament, deslegitimar la violència religiosa, fer entendre a tot el món musulmà que l'islam no aprova en cap cas el terrorisme. Però en segon lloc —i potser encara més important— es vol fer veure al món occidental que malgrat la presència real del fanatisme també hi ha un islam pacífic i conciliador. Aquest és l'islam amb qui nosaltres, els cristians, hem de treballar per fer possible ara i aquí la pau de Déu.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Francesc
Malgosa Riera
Prevere, poeta i
escriptor

DIÀLEGS ÍNTIMS (4)

...amb la Creació

Estic a muntanya. Fa un dia de sol. La llum és diàfana i els colors vius. La creació que m'envolta és una meravella. L'estimo.

Jo mateix he nascut creatura en el si de la creació, com no he d'estimar-la? Des d'infant m'ha agombolat i ha omplert de festa el meu viure. Parlar amb ella és el diàleg més fàcil i gratificant per a tota persona. Ara mateix miro embadalit l'atzur del firmament, i allà lluny la silueta grisenc i ondulada de les muntanyes. Al paradís «terrenal», tots hi hem estat alguna vegada quan a muntanya, seguint un discret caminó, hem travessat rieres i rierols, prats i rases on jeuem i pasturen els ramats. Al capvespre, cansat el cos de fer camí i l'esperit associat de tanta bellesa, després d'un frugal sopar, hem fet bivi, i tot mirant les estrelles, la nit maternal ens ha tancat els ulls. Hem dormit i, estranyament, per una vegada, el somni ha estat més pobre que la realitat.

Tot fent el camí de la vida, gairebé sense adonar-nos-en, ha tingut lloc un íntim i llarg diàleg amb la creació. Més d'una vegada, ajassat damunt l'herbei, hem respirat amb deler la flaire de la terra. Som fills d'aquesta terra. És el nostre bressol. El nostre paradís primer. Som creació. Em sento agermanat amb totes les coses creades. Parlo amb les pedres del camí, amb les plantes, amb les flors, amb els ocells...

Em direu, potser, que el que he escrit fins aquí és molt romàntic i molt bucòlic. Bé, i, no pot ser també que visquem tan atrapats en les «coses» que es venen i es compren, que tinguem els ulls interiors tancats i visquem d'esquena al gran do de la Creació? Potser, si ho féssim, algunes angoixes de la vida desapareixerien com per art d'encantament.

Ja sé que la creació en el meu devenir natural està encara sotmesa a les maltempades dels aiguats i dels terratrèmols. És tasca dels homes marcar-li uns límits i endegar sistemes de control d'aquests fenòmens; en lloc de promoure i multiplicar els elements distorsionadors de l'harmonia de la natura. M'agradaria a l'hora de l'últim adéu tenir prou esma per dir: «Obriu la finestra, que entri la llum del sol!», o bé, «porteu-me una flor!, si us plau». I aconseguint per la mare Terra, anar-me'n joïós cap al cel. Magnífic viatge de paradís a paradís!

Incorporat a la plenitud de la vida, la grandiosa perspectiva de la Creació des de l'eternitat, m'ajudarà a veure el drama del pecat, del mal, i de la mort biològica emmarcats en el procés irreversible de la nostra realització existencial. Sabré que la creació no em va enganyar quan dialogant íntimament amb ella, em deia: «Confia en mi, fill, passant pel meu cor arribaràs al cor de Déu.»